

Người Giám Hộ

Contents

Người Giám Hộ	1
1. Chương 1: Trở Về	2
2. Chương 2: Đời Trước	4
3. Chương 3: Luật Sư	6
4. Chương 4: Lần Đầu Tiên Trò Chuyện	9
5. Chương 5: Luật Sư Lãng	11
6. Chương 6: Quyết Định Quyền Giám Hộ	13
7. Chương 7: Điểm Thi	15
8. Chương 8: Lần Thứ Hai Trò Chuyện	18
9. Chương 9: Bán Nhà	20
10. Chương 10: Tảo Mộ	22
11. Chương 11: Tranh Chấp	25
12. Chương 12: Dư Luận	27
13. Chương 13: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt	29
14. Chương 14: Cả Đời Đoạn Phi Đường	31
15. Chương 15: Anh Trai	34
16. Chương 16: Tra Điểm	36
17. Chương 17: Mua Quần Áo	38
18. Chương 18: Bỏ Lục Khảo Thí (thi Bỏ Khuyết*)	41
19. Chương 19: Ban Hai Thực Nghiệm (lớp 2 Hệ Chuyên)	44
20. Chương 20: Ra Oai Phủ Đầu	46
21. Chương 21: Lương Tử Tu	48
22. Chương 22: Quá Kỳ Quái	51
23. Chương 23: Ác Mộng	53
24. Chương 24: Vinh Quang Và Vinh Hoa	56
25. Chương 25: Tắm Rửa	58
26. Chương 26: Thư Mời Hợp Phụ Huynh	61
27. Chương 27: Cha Con Chu Gia	63
28. Chương 28: Hợp Phụ Huynh	66
29. Chương 29: Ngâm Suối Nước Nóng	69
30. Chương 30: Nông Gia Nhạc	72
31. Chương 31: Hòa Hợp	75
32. Chương 32: Kết Cục Của Dư Tu	85

Người Giám Hộ

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, Hiện đại, trọng sinh, ngụy huynh đệ, hào môn thể gia, HENguyên nhân của mọi chuyện bắt nguồn từ

1. Chương 1: Trở Về

Mùa hè W thị vẫn luôn luôn nóng, Dư Sơ Lâm cầm túi đề thi đứng sau đám học sinh chờ cửa mở ra.

Bài thi tốt nghiệp năm nay khó hơn so với các năm, tất cả nhóm thí sinh bị tra tấn trong hai ngày đều ủ rũ buồn chán, mặc cho ánh nắng mặt trời chói chang trên đỉnh đầu bao nhiêu thì trong lòng họ đều chỉ thấy hơi lạnh vì không thi tốt mà thôi.

Cùng bạn bè trong lớp so sánh đáp án, Dư Sơ Lâm lắc đầu không nói, hắn chỉ cúi đầu nhìn chứng chỉ thi nằm trong túi đề thi của mình, ánh mắt phức tạp.

Đây là chứng chỉ thi cuối cấp, ở trên có thông tin cơ bản của thí sinh, ở bên phải góc trên giấy chứng nhận có dán xiêu xiêu vẹo vẹo một bức ảnh. Trên ảnh chụp là một thiếu niên, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, trong ánh mắt xinh đẹp là nụ cười, khóe miệng cong cong đặc ý, nhìn sao cũng thấy sự tự tin đường hoàng.

Đây chính là Dư Sơ Lâm mười lăm tuổi, lúc này hắn còn chưa mất đi người mẹ yêu thương mình, cũng còn chưa bị hiện thực tra tấn tới đần độn, tất cả mọi thứ còn chưa có phát sinh, tương lai hắn tràn ngập hy vọng.

Mười lăm tuổi... Thật là cái tuổi tràn đầy tinh thần phấn chấn bông bột

Hắn ngẩng đầu, che dấu đi sự phức tạp trong ánh mắt, chỉ dư lại là sự bình tĩnh.

Từ hai mươi lăm trở lại tuổi mười lăm, một lần nữa đứng giữa cuộc đời, hắn cũng chẳng thêm nghĩ tới rốt cuộc hắn gặp phải chuyện quỷ dị gì nữa, tóm lại, hắn trúng số.

Tiếng trống vang lên, cánh cổng trường mở ra, hắn cúi đầu đi theo dòng người đi ra ngoài, cẩn thận nhớ lại chuyện đã xảy ra sau khi thi xong cuối cấp.

Đời trước, bởi vì mẹ hắn đột nhiên qua đời, cảm xúc của hắn không tốt, cho đến lúc thi cuối cấp đều rối tinh rối mù, chờ hắn lấy lại tinh thần vì mất đi người thân thì nghỉ hè cũng sớm đã trôi qua. Hắn lúc đó luống cuống, vội gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm, muốn hỏi kết quả hắn đã thi đậu vào cao trung (tương đương PTTH ở Việt Nam) nào. Đáp án khiến người phải thất vọng, hắn thi rớt, hơn nữa bởi vì không có liên lạc nên thậm chí đã bỏ lỡ cơ hội chủ nhiệm lớp hắn vì hắn mà vất vả tranh thủ.

Chủ nhiệm lớp hắn tuy không thêm để ý tới thành tích học tập, nhưng cũng đau lòng hắn vì mất mẹ khi tuổi còn nhỏ, sau đó còn uỷ chuyển kiến nghị hắn học lại một năm. Hắn đồng ý, nhưng lúc đó người cậu giám hộ của hắn là Dư Tu lại cự tuyệt đề nghị này, chỉ nói rằng đã liên hệ giúp hắn một trường học tốt, tùy thời có thể đi học.

Hắn là con tư sinh của mẹ hắn, chưa từng gặp phụ thân, sau khi mẹ mất, cậu hắn trở thành thân nhân duy nhất, dưới sự khuyên dỗ hướng dẫn của cậu, hắn cũng uỷ chuyển từ chối lời đề nghị của chủ nhiệm lớp, cũng đi học tại cao trung cậu hắn an bài.

Sau đó, nhân sinh hắn liền gặp một đường đầy bi kịch. Bị khống chế cuộc sống, thân tình dối trá đậm bạc, còn bị mưu tính cướp đoạt di sản, và còn.... bị kịch tử vong.

Thực ra lúc đồng ý giao quyền giám hộ cho Dư Tu, nhân sinh của hắn đã định là một hồi bi kịch.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nhú mày, hiện tại hắn mới chỉ có mười lăm tuổi, không thể không có người giám hộ, nhưng cố tình người nhà hắn chỉ còn lại mỗi cậu hắn...

Chẳng lẽ đời này hắn vẫn không thoát được sự khống chế của nhà cậu hắn sao?

“Sơ Lâm, bên này!”

Tiếng nói quen thuộc đánh gãy suy nghĩ của hắn, tay đang nắm túi đề thi càng thêm chặt, hắn hít sâu, tận lực bình tĩnh ngẩng đầu và nhìn về nơi phát ra thanh âm. Lúc này Dư Tu còn chưa tới bốn mươi tuổi, bởi

vì được bảo dưỡng tốt nên chỉ nhìn giống người hơn ba mươi, một thân quần tây áo sơ mi sạch sẽ trông rất văn nhả ôn hòa đứng ở phía sau siêu xe mới tinh, toàn bộ con người đều mang hơi thở “văn nhả bại hoại”.

Khóe miệng Dư Sơ Lâm giật nhẹ, chậm rì rì đi qua, đứng yên và nhìn chiếc siêu xe sáng bóng, ánh mắt không nhìn tới – chị gái vừa mới chết, thân là em trai liền cảm số tiền bồi thường cái chết của chị gái đi mua xe, đây thật đúng là ... thân tình cảm động ghê.

“Có nóng không? Thi thế nào? Thật ra nếu thi không tốt cũng không sao cả, cháu đừng áp lực quá!” Dư Tu ôn hòa nói, nhìn đâu cũng thấy sự quan tâm chân thành.

Hắn lắc đầu, trầm mặc không nói. Là một thiếu niên yếu ớt vừa mới mất đi mẫu thân, hắn có quyền tùy hứng u buồn, huống chi, hắn cũng không muốn nói bất kỳ một lời nào trước mặt người đàn ông đối trá này.

Dư Tu cũng không thêm để ý tới sự trầm mặc của hắn, tự mình mở cửa xe, cười nói: “Đói bụng đi, mợ cháu đặt chỗ ở Bách Vị Hiền rồi, chúng ta cùng đi ăn một bữa thật ngon đi, cứ coi như vì chúc mừng cháu vừa thi xong. Cậu cũng vừa mới chào hỏi thầy giáo của cháu rồi, chúng ta đi thôi.”

“Xe?” Hắn cũng không đi vào, giương mắt nhìn thẳng hai mắt của Dư Tu, muốn từ trong đôi mắt đó nhìn tới một chút áy náy.

“Cái gì?” Dư Tu không hiểu nhìn hắn.

“Xe này ở đâu ra vậy, cậu? Cái này là xe hạng nhất, chắc rất đắt” Hắn nghiêng đầu, dùng cạnh nhon của túi đề thi cọ lên cửa xe, “Cậu mượn xe đón cháu sao? Cậu thật tốt với cháu.”

“Ai, đừng cọ.” Mặt nạ tươi cười ôn hòa trên mặt Dư Tu rốt cuộc cũng bị nứt, vội vàng duỗi tay ngăn cản hành động cọ xe của hắn, khụ khụ, miễn cưỡng ôn hòa, nói: “Đây là xe cậu mới mua, tốt rồi, chắc mợ cháu còn đang sốt ruột chờ đợi, chúng ta đi thôi.”

Sau khi Dư Sơ Lâm bị đẩy mạnh vào trong ghế mới quan sát kỹ lưỡng sắc mặt của Dư Tu, quả nhiên khi hắn vòng qua đầu xe mở cửa trước thì thấy vẻ mặt chợt lóe sự không kiên nhẫn và mất vui, hắn rũ mắt ngoan ngoãn ngồi yên, mắt nhìn phai trước, trong lòng cười nhạt.

Lại tới một lần, là người không lương tâm thì quả nhiên vẫn là không có lương tâm như cũ thôi.

Xe được khởi động, dần dần rời xa phụ huynh học sinh vây quanh cửa trường học.

Sau khi đi vào làn đường cao tốc, Dư Tu đột nhiên mở miệng nói: “Sơ Lâm, chờ cơm nước xong, cậu mang cháu đến văn phòng luật sư, đừng sợ, chỉ là đi ký cái tên thôi.”

Dư Sơ Lâm đột nhiên quay đầu, tay nắm chặt đai an toàn, nhìn chằm chằm hắn, hỏi: “Ký tên? Ký tên cái gì cơ?”

Dư Tu cho rằng hắn đã quên, vội vàng giải thích: “Cậu biết có chút gấp, nhưng cháu sắp lên cao trung, chuyện quyền giám hộ cũng sớm phải được định ra, thừa dịp này, cũng làm lại hộ khẩu của cháu luôn, về sau cũng thuận lợi cho việc đi học. Sơ Lâm, cháu yên tâm, mợ cháu là một nhà giáo, rất có kinh nghiệm ở phương diện này, cháu chỉ cần ký tên là được.”

Thì ra chuyện quyền giám hộ sớm đã được định ra sao? Cảm xúc Dư Sơ Lâm phập phồng đến lợi hại, vội vàng quay đầu nhìn về phía trước, hít sâu, hắn cố gắng áp xuống cảm xúc táo bạo đang dâng lên trong lòng mình, rũ mi mắt.

Đời trước, bởi vì chuyện mẹ hắn qua đời đã kích hắn quá sâu, gần như cậu hắn nói cái gì thì hắn làm cái đó, đầu óc dần dần, căn bản không nhớ rõ việc hắn đi văn phòng luật sư lúc nào. Thì ra vừa mới qua thi cuối cấp sao?

A, thật đúng là gấp không chờ nổi.

Dư Tu thấy hắn không nói lời nào, cho rằng hắn đã đồng ý, vội điều chỉnh giọng nói, lại bắt đầu những câu nói tẩy não thường ngày “cậu là người thân duy nhất của cháu” “cậu nhất định đem cháu giống như con trai ruột của cậu” “Cậu làm gì cũng đều là vì tốt cho cháu”, thái độ thân thiết, ngôn ngữ ôn hòa, thật sự giống hành vi lo lắng của một trưởng bối từ ái.

Trên mặt Dư Sơ Lâm vẫn là một dạng bình tĩnh ngoan ngoãn, trong lòng thì quá ghê tởm, chỉ hận không thể đập túi đề thi lên mặt hắn. Thật sự nói còn hay hơn hát, không hổ làm giáo dục, nói lời khách sáo không cần chuẩn bị bản thảo, lừa dối một đứa nhỏ mười lăm tuổi mới mất mẹ mà cũng không sợ bị báo ứng.

Hắn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nỗ lực bỏ qua sự lảm nhảm của Dư Tu, nhíu mày — hôm nay tuyệt đối không thể ký tên, hắn còn phải nghĩ biện pháp mới được. Cảnh vật trên đường chậm rãi trở nên quen thuộc, cũng rất nhanh đến Bách Vị Hiên.

” Sơ Lâm, cháu đừng sợ những kẻ xấu muốn đoạt quyền giám hộ cháu, cậu sẽ giúp cháu thoát khỏi sự cưỡng chế của họ, cháu chỉ cần an tâm hưởng thụ kỳ nghỉ là đủ rồi.” Dư Tu đẩy mặt ôn hòa nói, còn duỗi tay sờ sờ đầu Dư Sơ Lâm.

Người xấu đoạt quyền giám hộ?

Dư Sơ Lâm bị những lời này tạc cho hoàn hồn, mơ mơ hồ hồ nhớ tới điều gì, thấy Dư Tu duỗi tay tới gần mình thì cứng đờ thân thể, rốt cuộc cũng không né tránh, chỉ cúi đầu, hỏi: “Có người đoạt quyền giám hộ?”

Dư Tu rất hài lòng với biểu hiện ngoan ngoãn nghe lời này của đứa cháu trai, giọng điệu trả lời càng thêm ôn hòa, mặt không đổi sắc hất nước bắn lên đầu đối thủ, còn không quên biểu hiện bản thân mình một chút: “Là người bên phía cha cháu, đừng sợ, chỉ là một đám gia hỏa đề tiện ước mơ di sản của mẹ cháu thôi, cậu sẽ giải quyết giúp cháu, sẽ không để cho bọn họ tiếp cận được cháu.”

Dư Sơ Lâm khẩn trương đến nhăn mày, rốt cuộc cũng nhớ tới đời trước cũng có chuyện này, chẳng qua hắn ở đời trước ngây thơ mờ mịt, trong lòng lại hoàn toàn tín nhiệm Dư Tu cho nên khi nghe hắn nói vậy liền tin tưởng, sau lại bị đối phương tẩy não mà hoàn toàn quên mất việc này.

Hắn giật nhẹ khóe miệng, dùng tay che lại mặt, trào phúng cười – đúng rồi, quyền giám hộ của hắn vẫn có người đoạt ... Thật sự buồn cười, mẹ hắn vừa chết, đã có người cha chưa từng gặp mặt tới đoạt quyền giám hộ, còn có cả người cậu mặt người dạ thú ... A, hắn đúng là dở khóc dở cười.

2. Chương 2: Đời Trước

Một khi mảng ký ức u ám phủ đầy bụi bị vén lên, chính là áp lực tuyệt vọng ùn ùn kéo đến.

Thiếu niên đơn thuần Dư Sơ Lâm đời trước trong lòng có oán giận, hướng chỉ từ trong miệng Dư Tu, người cha vắng bóng mười mấy năm là một kẻ tham lam đề tiện, là kẻ tiểu nhân dối trá không dám chịu trách nhiệm, lúc ấy, trong lòng hắn toàn bộ đều là sự phẫn nộ và thất vọng, hắn chỉ nghĩ, nếu người cha này đã vắng mặt mười mấy năm, mà sau khi mẹ hắn chết, vị trí này vẫn cứ tiếp tục trống như vậy đi. Đúng là loại tâm tình này mà hắn đã nhẫn tâm bóp chết tia chờ mong với người cha kia, lưu loát ký tên, đem quyền giám hộ cho người cậu Dư Tu “đối xử thật lòng với hắn duy nhất trên thế giới.”

Nỗi đau mẹ mất, cùng hình tượng người cha khác biệt trong suy nghĩ của mình, lại liên tiếp bị Dư Tu tẩy não, phong bế u ám mà tất cả được đè nén trong lòng Dư Sơ Lâm ở tuổi mười lăm khiến hắn càng ngày càng trầm mặc, càng ngày càng áp lực.

Không thể chịu được nữa, vậy giờ nên làm gì?

Quên hết đi.

Không nhớ, cũng sẽ không đau đớn.

Sau đó hắn thật sự đã quên hết, mỗi lần nhớ tới, trí nhớ trong khoảng thời gian này đều là sự mơ hồ, hắn chỉ nhớ quyền giám hộ của mình đương nhiên thuộc về người cậu “Thiệt tình đối xử với hắn.”

Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ lúc đó Dư Tu căn bản không hề gặp người được cha hắn phái tới trao đổi đi, buổi chiều muốn ký tên nên buổi trưa hôm đó mới nhắc tới đối phương trước mặt hắn, hay là thừa dịp thời điểm tinh thần hắn hoảng hốt khi vừa mới thi xong ... tâm tư này ... chậc.

Giờ lại nhắc tới một lần, đây không phải là muốn tiếp diễn những chuyện từng xảy ra trong quá khứ trên người hắn sao, để hắn trốn tránh không được mà nhớ lại, lại sống lại ký ức một lần nữa, dần dần lắng đọng lại, về mặt hắn vận vẹo mà lạnh nhạt, hắn nắm chặt tay thành quyền, trên mặt lại lộ nụ cười châm biếm.

Nhớ lại mới tốt, nhớ ra rồi, tình huống sẽ không thành tử cục.

Bách Vị Hiên, ghé lô tầng hai.

Chu Mai nhìn chồng mang theo Dư Sơ Lâm đi vào, vội vàng đứng dậy cười nghênh đón, thân mật xoa xoa tóc của hắn, thân thiết hỏi “Có đói bụng không? Mẹ đã gọi thật nhiều đồ ăn cháu thích, mau tới ăn thử một chút.”

Dư Sơ Lâm thuận theo để cô ta dắt tay, ngồi xuống ghế bên cạnh Dư Bác đang gục xuống bàn.

Chu Mai, vợ Dư Tu vốn là giáo viên của một trường tiểu học, sau đó nhờ Dư Tu dùng tiền dùng quan hệ mà trở thành giáo viên cao trung Thành Hàn, mà Thành Hàn, chính là cao trung Dư Tu để cử Dư Sơ Lâm đi học.

Thành Hàn ... Hắn nhớ kỹ hai chữ này, dần dần xuất thần.

Học ba năm ở Thành Hàn, Chu Mai là chủ nhiệm ba năm lớp hắn, dùng các loại ngôn ngữ đả kích và bạo lực khiến ba năm cao trung của hắn khổ không thể tả, nhưng hết lần này tới lần khác, nhờ sự tẩy não thành công của Dư Tu khiến Dư Sơ Lâm mười bảy mười tám tuổi hoàn toàn không hề cảm thấy tinh thần hắn bị ngược đãi, chỉ nghĩ bản thân chưa đủ cố gắng chưa đủ ưu tú lại không chịu nghe lời mới khiến bạn thầy cô bạn học và mẹ không thích hắn.

Hoàn cảnh học tập hồngбет, trạng thái tinh thần hồngбет, có thể biết thành tích của hắn rác rưởi như thế nào, vốn dĩ đã nghĩ như vậy cũng đủ bi thảm rồi, lại không ngờ rằng sắp đến lúc thi đại học, thân là chủ nhiệm lớp Chu Mai lại không cẩn thận “làm mất” chứng nhận đi thi của hắn.

Không có chứng nhận đi thi, việc thi đại học của hắn liền ngấm nước nóng. Dư Tu vì việc này mà “tự trách không thôi”, kéo theo Chu Mai quỳ xuống xin hắn tha thứ để hắn không truy cứu việc này, nếu không nghề giáo của Chu Mai liền không giữ được.

Lời nói khôn khéo khiến hắn có chút không chịu nổi, Chu Mai đâu chỉ làm mất chứng nhận đi thi của hắn mà còn hủy đi tiền đồ của hắn, giấc mộng của hắn, tất cả đều đã bị hủy diệt rồi. Nhưng dù có tức giận thì sao, dù không cam lòng thì sao, đối mặt với sự khẩn cầu duy nhất của thân nhân, hắn thỏa hiệp. Hắn nói hắn muốn dọn ra khỏi nhà của cậu, hắn nói hắn muốn xuất ngoại du học.

Không phải hắn không ý thức được Chu Mai không thích hắn, hơn nữa còn có sự địch ý của Dư Bác và sự đậm đặc ngẫu nhiên chán ghét của cậu hắn, nhưng hắn không muốn mất đi phần thân tình cuối cùng này.

Hắn sắp mười tám tuổi, có thể tự sử dụng phần di sản thừa kế do mẹ hắn lưu lại, sinh hoạt cao trung áp lực như thế, hắn nghĩ, có lẽ đi xa một chút, mở rộng tầm mắt một chút, hắn sẽ sống nhẹ nhõm hơn một chút.

Dư Tu đáp ứng yêu cầu của hắn, chỉ cần đến trường giải quyết vẹn toàn việc xác minh việc mất chứng nhận đi thi là do hắn vô tình làm mất.

Hắn rất muốn tốt, mẹ hắn để lại cho hắn hơn sáu mươi vạn gửi ở ngân hàng cùng một ngôi nhà hai trăm mét, hơn nữa còn có một khoản bồi thường tai nạn năm đó, tuyệt đối đủ cho hắn xuất ngoại. Vì để báo đáp những năm chiều cố của cậu, hắn thậm chí còn lên quyết định lưu lại một phần tiền để Dư Bác học đại học.

Mơ ước thì rất tốt đẹp, nhưng thực tế lại hung hăng đánh hắn một gậy.

Dư Tu nói hắn không có đủ tiền, yêu cầu bán nhà gom tiền mới đủ cho hắn xuất ngoại, hắn đáp ứng, nhà cũng thuận lợi bán hết, nhưng tiền lại vào túi tiền của Dư Tu, đến nỗi ngay cả tiền gửi ngân hàng và khoản tiền bồi thường tai nạn đã bị Dư Tu tiêu hết không còn một đồng – mẹ hắn để phòng ỏ cho hắn là vì trên giấy tờ là tên của hắn, vẫn luôn nằm ở trên tay hắn nên mới không bị bán đi sớm.

Chu Mai không có biên chế giáo viên tiểu học làm sao có thể trở thành chủ nhiệm của cao trung Thanh Hàn? Dư Tu mua siêu xe là từ đâu? Dư Bác vào học trường tư nhân quý tộc là từ đâu?

Dư Tu chỉ là một công chức nhỏ ngành giáo dục mà thôi, làm sao có thể có đủ tiền gánh vác tiêu dùng rộng rãi của cả gia đình, huống chi Dư Tu còn muốn leo chức thì cần tiền đút lót, những tiền kia từ đâu mà có chứ?

Thật buồn cười là năm đó hắn quá ngu xuẩn, quá tín nhiệm cái gọi là thân nhân mà không hề phát hiện những thứ này có gì không đúng?

Sau khi ép khô thứ đồ có giá trị cuối cùng trên người hắn, người cậu ôn hòa thân thiết của hắn liền xé rách mặt nạ dối trá của mình, lộ ra rằng nanh dữ tợn, lúc hắn một lần nữa hỏi đến việc xuất ngoại, khoogn hề che giấu sự lạnh lùng chán ghét, hung hăng quát lớn hắn.

Hắn bị Dư Tu nhốt lại, tuyên bố với bên ngoài vì hắn không thi vào được Đại học mà đi ra ngoài du lịch giải sầu.

Dư Bác vẫn luôn căm thù hắn đặc ý nói cho hắn biết toàn bộ chân tướng, hắn vừa khiếp sợ vừa tức giận, không nhin được đánh Dư Bác, Dư Tu vừa nghe được động tĩnh thì chạy tới, vừa vận nhìn thấy hai người đánh nhau, cầm một gậy bóng chạy đánh hắn ngã xuống.

Kỳ vọng thân tình cuối cùng trong lòng hắn đã hoàn toàn bị dập tắt.

Tiền không thể kiếm lại, không sao cả... Không được đi học, không sao cả ... Hắn còn sống, mọi thứ mẹ hắn để lại đã mất nhưng mẹ hắn để cho hắn sinh mạng này, cuộc sống vẫn còn hy vọng.

Sau đó... Sau đó thế nào nhỉ?

Dư Sơ Lâm nhìn ánh mắt căm thù của Dư Bác, chậm rãi uống bát canh Chu Mai đưa tới, híp mắt nghĩ.

“Tiểu Bác, thất thần làm gì, mau ăn đi.”

Nghe tiếng mẹ gọi, đứa nhỏ mập mạp mười hai mười ba tuổi “hừ” một tiếng, trợn mắt nhìn Sơ Lâm một cái, hung hăng cắn một cái đùi gà.

“Đứa nhỏ này, sao lại có thái độ như vậy với ca ca! Ngày thường cha dạy con thế nào hả?” Dư Tu nhíu mày quát lớn, quay mặt ôn hòa nhìn Dư Sơ Lâm, nhẹ giọng nói: “Sơ Lâm đừng để ý nhé, em trai cháu là bị mợ cháu chiều hư, cháu đừng để ý.”

Dư Sơ Lâm nghiêng đầu nhìn Dư Bác vùi đầu gặm đùi gà, nghiêng đầu nhìn thẳng hai mắt của Dư Tu, hơi hơi mỉm cười: “Không sao đâu, cháu đương nhiên không ngại.” Chỉ là một kẻ giết người tương lai mà thôi, hắn muốn nhìn xem, đời này không có hắn gánh tội thay cho, Dư Tu hắn làm thế nào bảo vệ được nhi tử bảo bối này đây.

Một bữa cơm coi như cả chủ và khách đều vui vẻ, Dư Tu và Chu Mai liềm mạng biểu đạt lòng tốt của mình trên bàn ăn, Dư Sơ Lâm cũng phối hợp lộ ra vẻ mặt ỷ lại và tín nhiệm.

Vợ chồng Dư Tu thực vừa lòng với lần này, Dư Sơ Lâm cũng rất vừa lòng, ý tưởng của bọn họ đều giống nhau – vấn đề quyền giám hộ còn chưa có quyết định, hiện tại chưa phải thời điểm xé rách mặt.

Đôi lời của mèo: Đời trước của bạn Dư Sơ Lâm thật thảm, lúc trước mèo đọc truyện “Trọng sinh chi đại giới” của Dạ Dích đã nghĩ hai anh nam chính trong truyện đủ thảm rồi, một người chết không rõ nguyên nhân, một người sống cô quạnh nhìn nắm mồ chôn người yêu đủ thảm. Nhưng trong truyện này, Dư Sơ Lâm đặt sai tình thân vào nhầm người, cho nên mười năm sau khi mẹ mất gặp toàn bị kịch. Cũng may, đời này cậu đặt niềm tin đúng người và phát hiện kiếp trước vẫn có người âm thầm bên cậu.

3. Chương 3: Luật Sư

Sau khi mẹ mất, Dư Sơ Lâm lần đầu tiên gặp được luật sư của chính mình.

Hắn mắt lạnh nhìn Dư Tu đang thân thiết nói chuyện với đối phương, khẳng định trong này có sự mờ ám, đời trước Dư Tu có thể không chút cố kỵ sử dụng tài sản của hắn chỉ sợ không thoát khỏi liên quan với vị luật sư có vẻ mặt đáng khinh này. Mặc dù người giám hộ có thể quản lý tài sản của trẻ vị thành niên nhưng có thể quang minh chính đại dùng thì cũng quá không thể nói nổi rồi.

“Luật sư Chu, lần này thật là phiền toái anh.”

Vị luật sư Chu ục ịch đầu hói cười tùm tùm xua xua tay, nói: “Việc nhỏ, việc nhỏ, tất cả mọi người đều là thân thích, không cần khách khí như vậy.”

“Đại ca dụng tâm!” Chu Mai cười đến dịu dàng, nhẹ nhàng đẩy đẩy Dư Bác, dụ dỗ nói: “Đây là bác Chu của con, là một đại luật sư rất lợi hại, mau gọi bác.”

Dư Bác trước mặt người ngoài vẫn cấp mặt mũi cho ba mẹ mình, nghe vậy vội vàng thân mật, ngoan ngoãn hô: “Cháu chào bác.”

“Tốt, tốt, Tiểu Bác vừa nhìn đã thấy là người có tiền đồ.” Luật sư Chu mừng rỡ không khép được miệng, rõ ràng bị câu “đại luật sư lợi hại” lấy lòng nên àng nói chuyện thân thiết thêm vài phần với mấy người.

Sau khi hàn huyên vài câu, Dư Tu gấp gáp nhắc tới việc ký tên, luật sư Chu kia cũng rất phối hợp, không nói mấy câu cả hai đã nắm tay như thỏa thuận xong thứ gì đó.

Dư Sơ Lâm ngốc trong góc phòng học, nhìn mấy người cười đến vui vẻ, lúc này mới mở miệng quấy rầy không khí hòa thuận vui vẻ kia: “Không phải nói rằng bên cha cháu cũng có người muốn quyền giám hộ sao, người đâu? Cháu muốn gặp bọn họ.”

Nụ cười mỉm đầy tự tin trên mặt Dư Tu cứng lại.

Luật sư Chu có chút không thoải mái khi đang thổi phồng thì bị đánh gãy.

“Sơ Lâm sao tự nhiên lại hỏi cái này...” Chu Mai có chút nóng nảy, cô ta cũng không biết lúc trước chồng mình đã nói chuyện với Dư Sơ Lâm như thế nào, cô ta chỉ lo lắng di sản thừa kế kia đột nhiên bay mất, việc này, sớm quyết định vẫn tốt hơn, “Cháu xem cậu cháu và luật sư Chu đã thỏa thuận xong rồi, vẫn là ký tên trước đi, người bên cha cháu đều là những kẻ không ra gì, có gì tốt mà nhìn chứ ——”

“Người đâu?” Dư Sơ Lâm đánh gãy lời nói của cô ta, giọng nói càng thêm nhấn mạnh, một bộ tức giận, “Mẹ cháu vừa mới mất, những kẻ tiểu nhân đề tiện đó lại dám mưu tính di sản mẹ cháu để lại, đáng chết! Cháu muốn gặp bọn họ!”

Dư Tu bị mấy chữ “Tiểu nhân đề tiện” đâm vào mà nhảy dựng trong lòng, một hồi lâu mới phản ứng lại đây là Dư Sơ Lâm nói người bên cha hắn, tức khắc trong lòng bình tĩnh, nhú mày đứng dậy muốn trấn an hắn: “Sơ Lâm à, cháu đừng kích động, cậu biết cháu không muốn gặp người của cha cháu, bên kia toàn là kẻ xấu, sẽ đoạt di sản của cháu, nhưng cháu cứ yên tâm, cậu sẽ không để bọn họ bắt nạt cháu đâu, ngoan.”

“Hừ, đồ sao chổi, quỷ đoán mệnh.” Dư Bác đã sớm không vừa mắt Dư Sơ Lâm, lúc này thấy hắn dám nói chuyện như vậy với cha mẹ mình thì lập tức khó chịu hừ nhẹ.

“Tiểu Bác!” Chu Mai vội che miệng hắn lại, có chút xấu hổ cười nói với Dư Sơ Lâm: “Đứa nhỏ không hiểu chuyện, Sơ Lâm cháu đừng nóng giận.”

Dư Sơ Lâm nhướn mày, đừng nóng giận? Không, hắn đương nhiên rất muốn tức giận.

Vì vậy, hắn tùy tay cầm lấy chén trà trước mặt, đột nhiên ném xuống đất, lạnh lùng nhìn Dư Bác, ánh mắt âm ngoan không giống với tuổi của hắn, “Mày vừa mới nói ai là sao chổi, ai là quỷ đoán mệnh hả? A, cháu còn tưởng rằng cậu mơ thiết tình quan tâm đến cháu, lại không nghĩ rằng cậu mơ ngày thường dạy em ấy xử sự với cháu như vậy? Cháu đã nhìn lầm cậu mơ rồi!”

“Tuyệt đối không phải như vậy, cậu là thật tâm đối đãi với cháu, cháu đừng nghĩ lung tung.” Dư Tu vội vàng tiến lên, muốn nắm lấy cánh tay của hắn, “Tiểu Bác nói vậy đấy, cậu sẽ dạy lại nó, Sơ Lâm cháu đừng hiểu lầm.”

“Đề tiện vô sỉ kẻ lừa đảo!” Dư Sơ Lâm hất cái nắm tay của hắn, vọt tới trước mặt Dư Bác, xách bình trà nhỏ tinh xảo trên bàn, tiện tay hất toàn bộ nước nóng có trong chén trà ở bên trong khay xuống tài liệu

đang mở trên bàn, hần giờ ẩm trà lên, vẻ mặt uy hiếp nhìn Dư Bác ở đối diện: “Mày vừa mới nói ai là sao chổi, hả?”

“Mày, mày ...” Dư bác bị hành vi và ánh mắt ngoan độc như kẻ điên của hần dọa sợ, khiếp đảm rụt vào trong lòng Chu Mai, nói năng lộn xộn: “Tất cả mọi người đều bảo như vậy! Mày, mày vốn dĩ là sao chổi! Mày hại chết mẹ mày! Mày mày, cái đồ quỷ đoán mệnh, quỷ đoán mệnh...”

Luật sư Chu lúc này đã đứt từng khúc ruột, bởi vì phải giả vờ trước mặt bà con xa thân thích nên hần đã đem bộ trà cụ quý nhất, tốt nhất của hần tiếp đón, giờ một chiếc chén bị vỡ, hiện tại ẩm trà lại bị lấy đi ... Ai u, bộ trà cụ tâm can bảo bối của hần.

“Này ... Có gì từ từ nói, đừng kích động.”

Chu Mai cũng bị dọa hết hồn, Dư Sơ Lâm trong ấn tượng của cô ta vẫn là đứa bé hướng nội ngoan, lần này gặp mặt, càng thêm an tĩnh trầm mặc so với mấy năm trước gặp mặt, sao giờ tự dưng nói nổi điên thì liền nổi điên. Cô ta bảo vệ Dư Bác, ánh mắt ra hiệu cho Dư Tu đang ngăn người một bên, trong miệng thì phụ họa lời luật sư Chu nói: “Đúng vậy, có gì từ từ nói, đừng kích động ... Tiểu Bác đứa nhỏ này chỉ thích nói bậy, cháu làm anh đừng so đo với em nó.”

Tầm mắt Dư Sơ Lâm ngó qua tài liệu ướt đẫm trên bàn, trong lòng thì vừa lòng gật gù, biểu tình trên mặt thì càng thêm dữ tợn, quay đầu hung tợn nhìn luật sư Chu, nói: “Mấy kẻ bên kia người của cha tôi khi nào tới!”

Luật sư Chu nhìn chằm chằm ẩm trà trong tay hần, vội vàng trả lời: “Ngày mai, 10 giờ sáng ngày mai, cháu, cháu mau buông ẩm trà xuống đi.”

Ngày mai sao? Người ta ngày mai mới đến mà Dư Tu hôm nay liền kêu mình đi ký tên? Hần nhìn về phía Dư Tu, cố ý nghi ngờ hỏi, “Cậu, người ta ngày mai đến, sao cậu lại kéo cháu tới ngày hôm nay?”

“Này, cái này...” Da mặt Dư Tu co rút, giải thích nói, “Cậu là sợ cháu nhìn thấy bọn họ sẽ bị tổn thương, cho nên muốn cháu tránh gặp bọn họ, cháu cũng biết cháu còn nhỏ, cậu làm vậy đều vì tốt cho cháu.”

“Cháu đương nhiên biết cậu muốn tốt cho cháu.” Nghe được đáp án, lại hù dọa mọi người một phen, tâm tình Dư Sơ Lâm tốt hơn một chút, hần ném ẩm trà xuống dưới chân Dư Tu, khôi phục bộ dạng ngoan ngoãn an tĩnh, nhẹ giọng nói: “Cậu, những kẻ hỗn đản kia muốn tính kế di sản của mẹ cháu, ngày mai cháu nhất định phải gặp mặt chết bọn họ, không có gì không gặp cả, lũ người xấu đáng chết ... Cậu đau cháu như vậy, nhất định sẽ giúp cháu, đúng không?”

Dư Tu nhìn vẻ mặt tối tăm tàn bạo rồi lại bình tĩnh ngoan ngoãn của cháu ngoại, không hiểu sao cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, gật đầu nói: “Đương nhiên rồi, cháu cũng biết, cậu đau cháu nhất... Cháu mau ký tên lên đây đi ... quyền giám hộ sau khi đã được quyết định, những kẻ xấu kia liền không đoạt được gì cũng không dám bắt nạt cháu nữa, cháu có thể tận tình mừng bọn họ, trước ký tên đi...”

Vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Trong lòng hần cười lạnh, trên mặt lại là vẻ ngoan ngoãn vô tội, chỉ chỉ tài liệu trên bàn, nói: “Nhưng giấy tờ đã bị cháu không cẩn thận làm ướt rồi ... Ký tên gì đó vẫn là nên để ngày mai, trước mặt kẻ cháu đem quyền Giám hộ giao cho cậu, không phải càng hả giận sao? Cậu, cháu có chút mệt, cháu về nhà trước, gặp lại cậu sau.” Nói xong còn thật sâu liếc hần một cái, nhìn luật sư Chu cầm những mảnh nhỏ ẩm trà mà kêu rên, cũng không quay đầu mà rời khỏi văn phòng luật sư.

Dư Tu cảm thấy không ổn, vội vàng nâng bước đuổi theo lại bị luật sư Chu đột nhiên nắm lấy tay hần, cả giận nói: “Đừng nghĩ chạy, cháu ngoại trai anh đã làm hỏng bộ trà cụ của tôi, mau bồi thường!”

“Còn không phải chỉ là một bộ trà cụ sao, tôi nhất định sẽ trả! Anh buông tay!”

“Ba ngàn đồng, trả tiền trước!”

“Cái gì? Đùa à, ba ngàn?”

Dư Sơ Lâm đóng cửa thang máy, ngăn lại tiếng khắc khẩu ở bên ngoài cửa, ngửa đầu nhìn chằm chằm từng số tầng đang không ngừng biến hóa, khôi phục vẻ mặt không cảm xúc —— đối với người một nhà đối trá này, đời trước hần rất cuộc đã có bao nhiêu ngu xuẩn mới không nhìn ra lòng lang dạ sói dưới vẻ ngoài thân thiết.

4. Chương 4: Lần Đầu Tiên Trò Chuyện

Dựa vào chút ký ức mơ hồ của mình để tìm được nhà, tâm tình Dư Sơ Lâm trầm trọng đứng ở cửa nhà, hẩn lấy chìa khóa dự phòng từ dưới chậu hoa cũ bên góc tường và mở cửa đi vào.

Tất cả đều đều không khác với trí nhớ, từ đời trước đến đời này, cũng đã mười mấy năm không trở lại. Trên đồ đạc đều có một tầng bụi, bức màn được kéo kín làm cho phòng khách có vẻ âm u. Hẩn xoay người đi tới trước cửa phòng của mẹ hẩn, hít sâu, chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Mẹ hẩn yêu thích nhất là khăn trải giường thiên sắc, trên tủ giường có một khung ảnh, trong ảnh chụp một phụ nữ xinh đẹp đang ôm một hài tử hai ba tuổi, cười rất hạnh phúc. Tuy rằng không có cha, nhưng hai mẹ con hẩn sinh hoạt vẫn luôn hòa thuận hạnh phúc.

Ôm khung ảnh vào lồng ngực, hẩn dựa giường ngồi xuống, ngửi mùi hương quen thuộc từ trên ga giường, rồi lại nhìn bụi bặm bay lượn mơ hồ trong không khí, hẩn xuất thần. Tủ quần áo hé mở, lộ ra y phục thường mặc của mẹ hẩn, mép giường còn có đôi dép lê bình thường màu vàng, đây chính là màu sắc mẹ hẩn thích nhất.

Đặt tay lên mắt, hẩn thật sau mới phun ra một từ, ngực phập phồng, hô hấp khó khăn không thể thấy sự nghẹn ngào.

Hẩn thật sự đã trở lại, thật tốt.

Đem quét dọn một lần từ trong ra ngoài mấy giờ đồng hồ, hẩn lau mồ hôi, định dọn quần áo chuẩn bị đi tắm.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên khiến hẩn sửng sốt một lúc lâu, sau đó mới kịp phản ứng đây là tiếng điện thoại bàn nhà hẩn vang lên – sau khi hẩn thi đại học không bao lâu thì đã bị cậu hẩn nhốt lại, sau lại bị đẩy ra gánh tội thay cho Dư Bác, mấy năm ở trong tù chịu áp lực sinh hoạt, thế nên ngay cả tiếng điện thoại như thế nào cũng đã quên mất.

Hẩn đi đến bên điện thoại, do dự một lúc mới nhẹ nhàng cầm điện thoại đến bên tai, nhẹ giọng mở miệng: “Alo...”

“Sơ Lâm, là cậu, cháu sao lại chạy đi? Không phải đã nói sẽ không trở về nhà sao? Cậu rất lo lắng cho cháu, cháu đã ăn cơm tối chưa? Có muốn cậu qua đón cháu về không?”

Nghe thấy thanh âm chán ghét của Dư Tu từ ống nghe truyền đến khiến hẩn nhăn mi lại, trong mắt không có kiên nhẫn, cứng rắn nói: “Không cần, cháu trở về thu thập chút đồ, 10 giờ sáng mai chúng ta gặp nhau ở văn phòng luật sư đi.” hẩn vừa nói xong lại sợ Dư Tu nghi ngờ, giọng nói mềm mỏng, nói tiếp, “Cháu biết cậu đau cháu, cảm ơn cậu.” Dư Tu cả buổi chiều bị luật sư Chu gây lộn, lúc này tuy rằng nghi ngờ thái độ Dư Sơ Lâm không có thân cận ý lại, nhưng nhớ tới thái độ ác liệt của hẩn với phía cha hẩn, nên lại buông xuống lo lắng, quan tâm vài câu thì treo điện thoại.

Cuộc điện thoại này khiến tâm tình mới bình phục không bao lâu của Dư Sơ Lâm lại âm u, ánh mắt hẩn nặng nề nhìn chằm chằm điện thoại một lúc, nắm tay, hít sâu và cầm quần áo đi về phòng tắm.

Chu Mai thấy Dư Tu treo điện thoại, cẩn thận đi qua, hỏi: “Thế nào, đứa nhỏ Sơ Lâm kia...không có nghi ngờ gì chứ?”

“Không đâu, đứa nhỏ kia hiện giờ rất tin tưởng anh.” Dư Tu trả lời, nhú mày liếc nhìn cô ta một cái, vẫn có chút tức giận: “Cô ngày thường dạy Tiểu Bắc thế nào vậy, hiện tại là thời khắc quan trọng, cô phải quản nó nhiều một chút! Nếu không phải vì nó, văn bản kia đều đã ký ngày hôm nay, nào cần phải đi một chuyến ngày mai nữa, đêm dài lắm mộng cô có biết hay không! Cũng không biết cha nó bên kia là như thế nào... Còn có, cảm xúc Sơ Lâm hiện giờ không tốt, cô bảo Tiểu Bắc đừng trêu chọc nó.”

“Nói cái gì chứ, rõ ràng hôm nay là do cái đứa sao chổi kia... Anh không nên nói về chuyện có người đoạt quyền giám hộ của nó...” Thấy chồng mình sắc mặt càng khó coi, Chu Mai vội ngừng lời, nhớ tới sự táo bạo

của Dư Sơ Lâm vẫn không khỏi có chút lo lắng: “Anh bảo đứa bé kia có thái độ kém với Tiểu Bác nhà mình như vậy, có thể dứt khoát đem quyền giám hộ cho bên kia không?”

Nói đến điều này, trên mặt Dư Tu lộ vẻ đắc ý, xua xua tay, tự tin nói: “Sẽ không đâu, thái độ Sơ Lâm rất âm ngoan khi nhắc tới người cha chưa gặp mặt kia, ít nhất anh còn nói với hắn hai ba câu. Còn có em nữa, mấy ngày này quản Tiểu Bác một chút, để hắn lời ngon tiếng ngọt, xúi giục quỹ đoạn mệnh giao di sản thừa kế của chị cho anh, nhưng đừng có làm ra sai sót gì.” Thật ra hắn cũng có chút ảo não khi mình lăm miệng nhắc tới chuyện có người đoạt quyền giám hộ, vốn nghĩ mình biểu hiện thái độ quan tâm săn sóc, không ngờ ngược lại lại biến khéo thành vụng kích thích Dư Sơ Lâm, nhưng cũng còn tốt, đứa nhỏ kia có ấn tượng kém với cha nó mà tâm thì vẫn hướng về mình.

Chu Mai bị hắn nói mà phiền, đành nói sang chuyện khác: “Tốt, em đã biết, Tiểu Bác ngoan như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa đâu, em đây nói về chuyện chuyển đến Thành Hàn ...”

“Chờ tiền tới tay rồi, anh sẽ lại chuẩn bị, hắn là không có vấn đề gì nữa đâu.” Tâm tình Dư Tu rất tốt, trả lời.

Chu Mai nghe vậy thì vừa lòng, lại lôi kéo hắn bàn về vấn đề khi di sản thừa kế tới tay thì sử dụng như thế nào.

Bên kia hai vợ chồng Dư Tu đang vui vẻ bàn về kế hoạch sử dụng 60 vạn tiền di sản, bên này Dư Sơ Lâm đang ăn mì gói, hắn bực bội trừng mắt nhìn điện thoại không ngừng vang lên kia, đang nghĩ có nên rút điện thoại ra không. Dư Tu có chuyện gì đây, không phải đã nói ngày mai gặp mặt sao, hiện tại không ngừng gọi điện thoại là làm sao?

Tiếng chuông điện thoại vang lên một lúc lại rồi cuộc cũng ngừng, hắn cúi đầu tiếp tục vùi đầu vào ăn mì gói – từ sau khi tang lễ mẹ hắn đã qua nửa tháng, đồ trong tủ lạnh sớm không thể ăn, gói mì gói này là hắn chạy xuống tầng dưới dùng số tiền cuối cùng của mình để mua, cũng không thể lãng phí.

Mới vừa thu dọn bát mì gói xong, yên tĩnh chưa đến mười lăm phút lại có tiếng chuông điện thoại vang lên lần thứ hai khiến Dư Sơ Lâm sắp về phòng bị hoảng sợ.

Còn chưa đủ!

Hắn nhú mồm, bước vài bước tới, khi nhắc điện thoại cũng không kiên nhẫn mà mở miệng: “Alo, cậu còn có chuyện gì vậy, không phải đã hẹn ngày mai gặp nhau sao?”

Phía bên kia điện thoại có vẻ đang ở nơi có chút ồn ào, lại không có ai trả lời, Dư Sơ Lâm ngẩn người, có chút khó hiểu: “Alo?”

“Dư... Sơ Lâm, xin chào, anh là Lương Chu.”

Từ trong điện thoại truyền tới tiếng nói trầm hơi khàn, còn mang theo sự mệt mỏi, lời nói cứ nhắc, cũng không thể nhận ra cảm xúc của người nói chuyện. Dư Sơ Lâm nhú mồm, trong lòng càng khó hiểu, hắn không quen biết người này.

“Xin chào, xin hỏi anh là...” Chẳng lẽ là bạn của mẹ sao?

Lại là sự trầm mặc, dường như bên kia đang nghĩ xem nên giới thiệu mình như thế nào, thật lâu sau, giọng nói trầm lại vang lên, mệt mỏi đã không còn che giấu: “Anh là anh trai của em, đúng hơn là, anh là con trai của cha em Lương Trì, Lương Chu.”

Dư Sơ Lâm choáng váng, không phải hắn không chuẩn bị tinh thần để gặp mặt người cha thân thích kia của hắn, nhưng hắn thật không ngờ, người đầu tiên liên hệ với hắn lại là ... người anh trai?

Anh trai ... Xưng hô thật xa lạ.

Không đúng, nếu cha hắn đã có con trai, mà mình thì ... chẳng lẽ mẹ hắn đúng như những lời hàng xóm đã nói, là kẻ thứ ba chen chân vào gia đình người khác sao? Cho nên bởi vì điều này, mẹ hắn chưa từng nhắc tới cha hắn trước mặt hắn sao? Nhưng ...

Hắn nhất thời có chút hỗn loạn, bên cha hắn đời trước chưa từng liên hệ với hắn, đời này là chuyện gì đây? Sau khi trọng sinh trở về, rõ ràng còn chưa kịp làm gì, sao lại bắt đầu hiệu ứng cánh bướm chứ?

“Lương..... Tiên sinh.” Hấn cố không suy nghĩ rối loạn của mình, chần chừ mở miệng: “Cha tôi...”
Bên kia điện thoại dừng một chút, sau đó đáp nhẹ: “Cha đã qua đời ba năm.”
“.....”

5. Chương 5: Luật Sư Lãng

Đã qua đời? Còn lâu như vậy..... Trong lòng Dư Sơ Lâm đột nhiên có chút vắng vẻ, hấn còn chưa kịp gặp mặt cha hấn, đối phương đã hoàn toàn không còn trên đời.

“Vậy anh...” Hấn mở miệng, lại không biết mình nên nói gì. Là hỏi hấn rằng cha hấn đã chết, vậy anh có muốn quyền giám hộ cho em hay không sao, hay là nên hỏi, mẹ em rốt cuộc có phải là tiểu tam hay không?
“Nếu em đồng ý, anh sẽ nuôi nấng em.”

Vẫn là giọng nói trầm, ngữ điệu cứng nhắc, nhưng Dư Sơ Lâm vẫn nghe được ra sự nghiêm túc, suy nghĩ hỗn loạn của hấn dần bình tĩnh, thật lâu sau, mới thấp giọng hỏi: “Anh nguyện ý sao?” Vì sao lại nguyện ý, đối với con trai tư sinh của cha mình, hấn không phải nên chán ghét sao?

Tiếng ồn ào trong điện thoại dần biến mất, sau đó là tiếng mở cửa ô tô, rồi thì tiếng đóng cửa ô tô: “Đúng vậy, lúc trước anh vẫn không liên lạc được với em, cho nên không có thời gian cùng em nói chuyện, anh đã phá luật sư và trợ thủ của anh tới ngày mai, nếu em có vấn đề gì cần hỏi thì có thể hỏi bọn họ.”

Không gian yên tĩnh càng thêm rõ tiếng nói của đối phương, rút đi giọng nói khàn khàn do mệt mỏi, từ điện thoại truyền tới, tiếng nói của Lương Chu vẫn thật dễ nghe.

Hấn nhất thời không biết nên nói cái gì, thật lâu sau mới mở miệng hỏi:

“Anh vẫn luôn cố liên lạc với em sao?”

“Đúng vậy, bắt đầu từ sau khi mẹ em mất.”

“Là gọi vào số điện thoại này?”

“Ừ, bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, anh cũng không tìm được cách liên lạc với ai khác, về chuyện mẹ em qua đời, em ... nên bị thương.”

Chắc là do không có thói quen nói những lời này, đối phương có vẻ không biết dùng từ, Dư Sơ Lâm nghe xong lại cảm thấy ảm áp trong lòng, an ủi như vậy, đã rất lâu hấn không gặp được.

“Cám ơn anh quan tâm.”

“Không khách khí.”

“.....”

Lại là trầm mặc, hai người cũng không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là Dư Sơ Lâm nói trước, hấn nhẹ giọng nói: “Đã khuya, em muốn ngủ, anh..... Sớm nghỉ ngơi một chút.”

“..... Ngủ ngon.”

Lần đầu tiên liên hệ với phía cha hấn, ngoài ý muốn thật thuận lợi.

Dư Sơ Lâm buông ống nghe, trong lòng vẫn còn dư vị cuộc đối thoại giữa hai người, trong lòng kiên định một chút —— tình huống so với tưởng tượng của hấn còn tốt hơn, người ca ca này ... có vẻ không tồi.

Tuy rằng chuyện quyền giám hộ hấn đã nắm chắc, nhưng Dư Tu vẫn có chút lo lắng tính tình Dư Sơ Lâm lặp lại ngày hôm qua, mới sáng sớm ngày hôm sau, hấn vội vàng mang theo bữa sáng tới cửa đón người. Lần này hấn tâm nhàn hơn, không mang theo Chu Mai và Dư Bác, chỉ một mình xuất hiện trước mặt Dư Sơ

Lâm, đem sự quan tâm giữa ông cậu với cháu trai biểu hiện đến nhập vai, cho dù là ai nhìn tới đều không hoài nghi tấm lòng của hắn.

Dư Sơ Lâm sau khi tỉnh ngủ, cảm xúc hoảng hốt liền rơi vào “Trọng sinh hóa ra không phải là nằm mơ”, hoàn toàn lợc bỏ sự tấy náo bên tai của Dư Tu.

Rất nhanh tới văn phòng luật sư, hắn rốt cuộc cũng oàn hồn, sửa sang lại cảm xúc thật tốt, làm bộ lơ đãng hỏi: “Người bên cha cháu khi nào bắt đầu liên hệ với cháu vậy?”

Dư Tu nghiêng đầu cẩn thận đánh giá sắc mặt của hắn, châm chọc đáp: “Chưa từng có, bên kia liên hệ trực tiếp là luật sư Chu... Sơ Lâm, cháu hỏi cái này để làm gì?”

“Không có gì, hỏi một chút mà thôi.” Hắn nghiêng đầu, một lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Sơ Lâm, cháu cũng đừng quá thương tâm.” Dư Tu dường như bắt được điểm mấu chốt, lại bắt đầu một vòng tấy náo mới, “Tuy bên kia luôn thờ ơ với cháu, sau khi mẹ cháu qua đời lại không chút liên hệ với cháu, chỉ biết liên hệ với luật sư hỏi chuyện di sản, nhưng cháu cũng đâu phải tứ cố vô thân, đừng sợ, cậu vẫn luôn đứng bên cháu.” Lời nói rất chính đáng, như nhìn rõ âm mưu và vọng tưởng tranh quyền giám hộ với hắn, vĩnh viễn đều tấy không sạch.

Dư Sơ Lâm chớp chớp mắt, trong lòng thì cười lạnh, cũng không đáp lại hắn.

Hắn còn đang cẩn thận suy nghĩ, phỏng chừng Lương Chu đời trước cũng liên hệ với hắn nhưng chẳng qua hắn đã sớm bị Dư Tu đón đi, mà tên luật sư họ Chu và Dư Tu vốn cùng một lòng, hai người có thể nói chuyện với nhau mới gọi là kỳ tích.

Trên đường có hơi bị tắc, khi bọn họ tới văn phòng luật sư vừa vặn là 9 rưỡi, Dư Sơ Lâm vốn tưởng phải chờ một chút mới thấy người của Lương Chu tới, không ngờ đối phương còn đến sớm hơn so với hắn.

Tiếng cửa phòng họp mở khiến mấy người đang đối chiếu tài liệu ngẩng đầu lên, ngồi chính giữa là luật sư Chu trên trán có chút mồ hôi, khi thấy Dư Tu mang theo Dư Sơ Lâm tiến vào, giống như nhìn thấy cứu trợ, vội vàng đứng lên nghênh đón, thân thiết nói: “Dư lão đệ tới rồi, mau mời ngồi, mời ngồi.”

Dư Tu có chút ăn không tiêu thái độ nhiệt tình của hắn, bước chân có chút chần chờ, phải biết rằng vì chuyện cái ấm trà bị vỡ ngày hôm qua, hắn gần như bị đối phương đuổi khỏi văn phòng.

Luật sư Chu mặc kệ hắn đang nghĩ gì, trực tiếp lôi kéo hắn ngồi xuống sofa bên cạnh một thanh niên đẹp trai, còn mình thì rồng to với người ngoài cửa: “Tiểu Hàn, tiểu Hàn! Còn không mau pha trà mời khách!”

Ánh mắt Dư Sơ Lâm dừng lại trên người thanh niên kia, đối phương vừa vặn cũng nhìn về phía này, chớp chớp mắt, rồi cười một nụ cười trấn an, hắn ngăn người, có chút kinh ngạc khi thấy đối phương còn trẻ như vậy, lễ phép gật đầu và cũng cười lại.

Khi mọi người ngồi ổn định, người đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh thanh niên đẹp trai bên cạnh vẫn luôn trầm mặt đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Dư Sơ Lâm, vươn tay và mở miệng nói: “Xin chào Dư Sơ Lâm. Tôi là trợ lý của Lương tiên sinh Hà Long, nếu có gì muốn hỏi, cậu có thể trực tiếp hỏi tôi.”

“Xin chào!” Dư Sơ Lâm đứng dậy, vừa cười vừa nắm tay hắn, trong lòng lại càng thêm hảo cảm với Lương Chu — đối phương không để ý tới tuổi tác của hắn mà đối thoại bình đẳng, thực sự khiến hắn thả lỏng không ít.

Tóm lại, tình huống còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Hà Long có chút kinh ngạc với sự hào phóng của hắn, phải biết rằng khi hắn nói chuyện với luật sư Chu, đối phương luôn nhắc tới Dư Sơ Lâm đều là những từ ngữ “ngoan ngoãn”, “Trầm mặc”, “hướng nội”, “ở chung không tốt”, “Cảm xúc không tốt” linh tinh.

Người thanh niên đẹp trai cũng đứng lên, đi tới đẩy Hà Long ra, nắm tay Dư Sơ Lâm lắc lắc, thân thiết cười nói: “Tiểu Dư đứng không, xin chào, anh là Lăng Xuân, là luật sư do anh Lương của em phái tới, em cứ trực tiếp gọi anh Lăng là được, không tôi không tôi, nhóc lớn lên rất thanh tú, anh thích.”

“..... Xin chào, Lăng tiên sinh.” Dư Sơ Lâm có chút cứng đờ rút tay về, khoe miệng hơi cong — người nam nhân đẹp trai sắc bén này sao có thể nói cái giọng như vậy, hắn có chút không tiếp thu nổi.

Dư Tu nghe đối thoại của bọn họ, đứng ngồi không yên. Hắn không nghĩ tới người bên kia lại tới sớm như vậy, làm hắn muốn ngăn cản đối phương gặp Dư Sơ Lâm cũng không được, hắn sợ nhất chính là Dư Sơ Lâm và đối phương ở chung hòa hợp, nếu hai bên càng nói càng hợp ý, lỡ tai Dư Sơ Lâm lại mềm ... Nghĩ đến đây, hắn rốt cuộc không ngồi yên được nữa, vội đứng dậy đi đến trước người Dư Sơ Lâm, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, vươn tay với Lăng Xuân: “Lăng tiên sinh, xin chào, tôi là cậu của Sơ Lâm, không biết ngài và luật sư Chu đã ...”

Dư Sơ Lâm khẽ nhú mày, bước sang một bước, không cho hắn ngăn trở mình.

Tầm mắt Lăng Xuân hết nhìn Dư Tu lại nhìn Dư Sơ Lâm, cuối cùng dừng lại trên người luật sư Chu đang ngồi cứng đờ, có lẽ duỗi tay cầm tay hắn, nói: “Cũng không có gì, chỉ là đang thẩm tra đối chiếu một chút hồ sơ của Dư nữ sĩ (Nữ sĩ: Cách nói tôn trọng người phụ nữ), thuận tiện kiểm kê chút tài sản.”

Nghe nói như thế, nụ cười trên mặt Dư Tu không nhịn được, vội nói: “Hôm nay không phải tới nói về chuyện quyền giám hộ sao? Sơ Lâm vừa mới thi xong tốt nghiệp, tinh thần có chút không tốt, vẫn nên sớm quyết định quyền giám hộ thì hơn. Cái kia, luật sư Chu, văn bản ...”

“Dư tiên sinh, ngài đừng nóng vội.” Lăng Xuân cười tủm tỉm mở miệng, xoay người ngồi bên cạnh luật sư Chu, đặt lên bàn một phần văn bản, chậm rì rì nói: “Kiểm kê tài sản cũng không ảnh hưởng tới việc lựa chọn quyền giám hộ, huống hồ đây cũng là vì tốt cho Tiểu Dư, người bé có thể không hiểu nhưng người lớn đương nhiên phải tốn chút tâm tư. Phải biết rằng, người tôi ủy thác rất quan tâm tới Tiểu Dư tiên sinh.” Nói xong còn không quên chớp chớp mắt với Dư Sơ Lâm, biểu cảm kia rất giống với kiểu tranh công.

Dư Sơ Lâm cũng chớp chớp mắt theo, sau đó thì lại cảm thấy buồn cười —— Vị luật sư Lăng này thật có chút ý tứ.

6. Chương 6: Quyết Định Quyền Giám Hộ

Bên này bọn họ mất đi mảy may thực vui vẻ, còn bên kia luật sư Chu và Dư Tu giống như lưng bị kim chích. Vốn dĩ đã quyết định xong quyền giám hộ, tài sản Dư mẫu (mẹ đẻ của Dư Sơ Lâm) không ai có thể động tới, Dư Tu cũng tự nhận là quyền giám hộ cũng như vẫn đã đóng thuyền liền trực tiếp dùng khoản bồi thường tai nạn của Dư mẫu đi mua xe. Việc này luật sư Chu vốn không đồng ý, nhưng sau khi Dư Tu nhét một bao lì xì liền ồm ồm đáp ứng, hiện tại người của cha Dư Sơ Lâm phải tới muốn kiểm kê, bọn họ muốn cự tuyệt nhưng lại không có lập trường.

Dư Sơ Lâm quét mắt liếc nhìn sắc mặt có chút cứng đờ của Dư Tu, cố ý nói: “Cậu, tinh thần của cháu rất tốt, vẫn là nên kiểm kê một chút trước, dù sao cũng là đồ do mẹ cháu để lại ... Lăng tiên sinh đã đối chiếu xong rồi sao? Có vấn đề gì không?”

“Cũng không có vấn đề gì lớn, tiền gửi ngân hàng và bất động sản đều đúng, chẳng qua...” Lăng Xuân chỉ vào văn bản, nhìn về phía Dư Tu: “Tôi trước đó có liên hệ với người phụ trách xử lý tai nạn của Dư mẫu, theo như lời họ nói, số tiền bồi thường tai nạn được đưa tới tay Dư tiên sinh, trong số đó người được Dư mẫu cứu đã tặng cho Tiểu dư tiên sinh hai mươi vạn, nhưng hiện tại tôi không biết số tiền đó đã đi đâu, không đối chiếu được, Dư Tu tiên sinh có gì cần giải thích không?” Theo lý thuyết, số tiền này sẽ được trực tiếp giao cho Dư Sơ Lâm bảo quản, nhưng hắn chưa thành niên lại không có người giám hộ, nếu hắn không muốn lấy thì cũng sẽ được giao cho luật sư bảo quản, chờ sau khi quyết định quyền giám hộ sẽ chuyển giao cho người giám hộ Dư Sơ Lâm giám thị, nhưng bây giờ, số tiền kia nằm trong tay Dư Tu, còn chưa từng qua tay Dư Sơ Lâm.

“Sơ Lâm tuổi còn nhỏ, tiền bồi thường để hắn cầm tôi không yên tâm nên mới giữ giúp hắn.” Dư Tu tránh đi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lăng Xuân, cố gắng trấn định nói.

“À?” Lăng Xuân đẩy đẩy mắt kính trên mũi, nhướn mày hỏi lại, “Sao không giao cho luật sư của em ấy? Sao ngài lại một mình giữ?”

Dư Tu ấp úng không nói nên lời nguyên nhân, cuối cùng hấn hoảng hoát, không hề phản ứng Lăng Xuân, quay đầu chuyên tâm dỗ Dư Sơ Lâm: “Sơ Lâm, số tiền kia cậu chỉ tạm thời bảo quản giúp cháu, về sau vẫn đưa cho cháu, cháu biết cậu làm gì cũng vì tốt cho cháu, đúng không? Luật sư chỉ là người ngoài, sao có thể đáng tin hơn cậu chứ, cháu yên tâm, cậu khẳng định sẽ rất tốt với cháu, cho nên quyền giám hộ...”

“Cháu đương nhiên tin cậu.” Dư Sơ Lâm cong môi cười, lại không giống với người đang cười, “Nhưng bây giờ đang nói về chuyện khoản tiền bồi thường, có đúng không ạ? Vấn đề quyền giám hộ, đợi lát nữa nói cũng vẫn còn kịp.”

Dư Tu nghe vậy, quả thực trong lòng vô cùng cáu giận, lúc trước hấn không có mười phần thì cũng có bảy tám phần nắm chắc quyền giám hộ, nhưng hôm nay luật sư Lương gia phái tới lại đảo lộn chỉ sợ hai ba phần cũng không được.

Hấn có chút trách cứ luật sư Chu làm việc không chắc chắn, cũng oán hận Lương gia chặn ngang một đòn, trong lòng càng bất mãn với sự chuyển biến thái độ của Dư Sơ Lâm. Rõ ràng hai ngày trước vẫn còn là một con chuột nhỏ nghe lời, sao giờ lại biến thành một con gián không chịu nghe lời rồi. Giữa việc nhận thức người cậu từ nhỏ và người cha chưa từng gặp mặt kia thì thật sự không hiểu đứa nhỏ này còn do dự cái gì. Còn có di sản kia, có thứ gì tốt, dù sao cũng đều là đồ vật của Dư gia bọn hấn. Chờ quyền giám hộ tới tay, hấn nhất định khiến đứa nhỏ này ăn chút đau khổ.

Dư Sơ Lâm đều nhìn trong mắt sự cáu giận rồi rầm của hấn, trong lòng ác ý lại thấy sáng khoái, chớp chớp mắt lại khôi phục bộ dạng ngoan ngoãn, nói: “Cậu, sắc mặt cậu sao khó coi vậy? Giận cháu sao? Bởi vì cháu kiên trì muốn kiểm kê tài sản sao...”

“Cậu sao lại tức giận Sơ Lâm chứ.” Dư Tu cố gắng cong khóe miệng khô cằn cười cười, nỗ lực duy trì hình tượng người cậu ôn hòa, nói: “Kiểm kê một chút cũng tốt, cậu cũng chỉ vừa mới lo lắng có người mượn danh nghĩa kiểm kê để trộm đồ của cháu thôi, cháu cũng biết, cậu quan tâm cháu như vậy, làm gì cũng vì tốt cho cháu cả.”

Lăng Xuân nhướng mày, ánh mắt hứng thú nhìn nhìn Dư Tu —— da mặt người này dày không phải bình thường đâu, là mặt hề còn dám nói người khác da đen.

“Vì tốt cho cháu?” Dư Sơ Lâm mỉm cười, đột nhiên nghiêng người về phía trước, ngửa tay trước mặt luật sư Chu: “Cho cháu văn bản.”

“Cái gì?” Luật sư Chu hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng.

Dư Sơ Lâm nghiêng đầu nhìn hấn, vẫy tay: “ Văn bản quyền giám hộ đó, cho cháu.”

Dư Tu nghe vậy thì vui vẻ trong lòng, vội đứng dậy đi lấy, vui mừng nói: “Cậu biết Sơ Lâm là đứa nhỏ biết phân biệt đúng sai, cậu về sau tuyệt đối đối xử với cháu như con ruột.”

Hà Long vẫn luôn trầm mặc bàng quan nhú nhú mày, nhưng hấn ngại hấn không thân với Sơ Lâm, Lăng Xuân còn chưa có phản ứng nên chỉ có thể đè ép sự lo lắng trong lòng mình xuống—— hấn đã tìm hiểu trước mọi chuyện, Dư Tu này ... cũng không phải là một người tốt để chọn làm người giám hộ.

Tầm mắt Lăng Xuân vẫn nhìn hai cậu cháu, cất tài liệu, dựa lưng về sofa phía sau. Là bạn tốt của Lương Chu, hấn không quá tán thành việc Lương Chu giành quyền giám hộ của đứa nhỏ này, đồng tình thì đồng tình, nhưng nói cho cùng, bạn tốt vẫn quan trọng hơn. Đứa nhỏ này giờ nhìn ngoan ngoãn sạch sẽ, nhưng cũng chưa biết chừng sau này sẽ thành một cái phiền toái? Hơn nữa, từ sau khi vào cửa, đứa nhỏ này vẫn luôn thể hiện hàng loạt phản ứng... ừ, quá thú vị.

Trong phòng chợt hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn tiếng lật xem văn bản của Dư Sơ Lâm.

Dư Tu đắc ý nhìn Lăng Xuân một cái, quay đầu liếc nhìn luật sư Chu, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống —— chỉ cần ký tên, Dư Tu hấn rốt cuộc cũng có thể lật ngược!

“Cậu!” Dư Sơ Lâm dừng xem văn bản trong tay, nắm bút, đang ký tên trên văn bản chợt dừng lại, giương mắt nhìn hấn: “Cậu nói cho cháu biết, cha cháu phái người tới đoạt quyền giám hộ của cháu là vì tính kế tài sản mẹ cháu để cho cháu, đúng không?”

Tính kế tài sản? Hà Long và Lăng Xuân quay đầu nhìn Dư Tu, có chút tức giận, cười mà như không cười. Thật là khôi hài, Lương gia có sản nghiệp lớn, còn cần tính chút tiền của một đứa nhỏ sao?

Đắc ý trong mắt Dư Tu rút đi một ít, tránh đi tầm mắt của Lăng Xuân, bất an giật giật nhưng không nói ra lời, nước đã hắt ra khỏi bát, hiện tại hẳn phải là tự vả vào mặt hắn sao, chỉ cứng đờ gật đầu, nói: “Đúng, đúng vậy, tất cả mọi người đều nói như vậy, cái kia ... Sơ Lâm, cháu mau ký tên đi.”

Hà Long nhin không được đứng dậy muốn nói chuyện, lại bị Lăng Xuân ấn trở về.

“Đương nhiên là sẽ ký.” Dư Sơ Lâm xoay xoay bút trong tay, đẩy văn bản ở trước mặt ra, trào phúng nhìn Dư Tu một cái, lạnh lùng nói: “Nhưng ký không phải bản này ... Lăng tiên sinh, tôi tin tưởng Lương Chu tiên sinh sẽ là người giám hộ đủ tư cách, ngài nói đúng không?”

Lăng Xuân sững sốt, sau đó cười to ra tiếng, đem văn bản đang cầm trong tay đập trên tay “bạch bạch”, gật đầu nói: “Dĩ nhiên, Lương Chu tuyệt đối là một người anh trai tốt.”

Dư Sơ Lâm này càng có ý tứ hơn so với tưởng tượng của hắn.

Dư Tu choáng váng, hoảng hốt nói: “Lương Chu nào? Anh trai nào? Sơ Lâm, cháu đây là có ý gì, người thân duy nhất của cháu chỉ có cậu, cậu...”

“Cậu, không, Dư Tu tiên sinh.” Dư Sơ Lâm đánh gãy lời hắn nói, đứng dậy, đem văn bản ném lên người hắn, cười lạnh: “Cậu cho rằng cháu thật sự không biết số tiền mua xe của cậu từ đâu mà ra sao? Còn có, cậu tốt nhất đem khoản tiền bồi thường mà cậu đã dùng hết một đồng trả lại cho cháu, bằng không, chúng ta gặp nhau ở tòa án.”

Dư Tu hoàn toàn ngốc, sau đó mặt trắng bệch, dường như không quen biết hắn, gắt gao nhìn hắn—— không, thiếu niên mặt lạnh trước mắt này tuyệt không phải đứa cháu ngoại trai đơn thuần dễ lừa trong trí nhớ của hắn... Nhất định có vấn đề xảy ra ở đâu đó!

“Sơ Lâm, cháu có phải hiểu lầm gì không Tiên, xe đều là cậu mượn ... Không! Nguyên giám hộ của cháu là của cậu!”

Dư Sơ Lâm dùng sức hất tay ra, nhìn về phía Lăng Xuân, “Văn bản đâu? Đưa tôi ký.”

Hà Long nhanh chóng đứng dậy, từ trong tay Lăng Xuân sửa sang lại văn bản cho tốt rồi đẩy Dư Tu ra đi đến trước mặt Dư Sơ Lâm, đưa văn bản cho hắn, dừng một chút, mở miệng nói: “Cậu sẽ không hối hận vì lựa chọn ngày hôm nay, lão bản là người tốt.”

“Hắn tốt hay không tôi không biết ... Nhưng nếu đã lựa chọn, tôi liền không cho phép bản thân mình hối hận.” Hắn lưu loát ký tên xuống văn bản, đứng dậy vươn tay với Hà Long: “Về sau nhờ anh chiếu cố nhiều.”

Ánh mắt Hà Long nhu hòa một chút, cầm tay hắn: “Khách khí.”

Dư Tu không phòng bị bị Hà Long đẩy ngã trên mặt đất, sau khi đứng dậy thì thấy Dư Sơ Lâm lưu loát ký tên, sau đó chân mềm nhũn, lại lần nữa ngã ngồi trên mặt đất, “Không, không thể...”

“Không có gì là không thể cả.” Lăng Xuân chậm rì rì đi qua, cười tủm tỉm đá đá hắn, nói: “Dư Tu tiên sinh, nhớ nhanh chóng chuyển giao khoản tiền bồi thường tai nạn cho tôi, tôi không thích làm việc dây dưa.”

7. Chương 7: Điểm Thi

Vấn đề quyền giám hộ đời trước tra tấn Dư Sơ Lâm rất nhiều năm mà nay chỉ đơn giản như vậy đã lưu loát được giải quyết, còn một chút chuyện vặt vãnh do một mình Lăng Xuân giải quyết, vì tránh đi Dư Tu đang có chút cảm xúc mất khống chế nên Hà Long đưa Dư Sơ Lâm tới một nhà hàng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Sinh hoạt mấy năm trong tù vẫn có chút ảnh hưởng tới Dư Sơ Lâm, hắn ăn cơm rất nhanh, nhưng lượng ăn lại tương đối ít, chẳng qua động tác thoát nhìn cũng quý củ.

Hà Long đánh giá nửa ngày, có chút nghi hoặc, Dư Sơ Lâm cũng nhìn thấy tầm mắt của hắn, động tác gấp đồ ăn chợt dừng lại một chút, cúi đầu nuốt đồ ăn trong miệng xuống, mở miệng nói: “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Dừng khách khí.” Hà Long thu hồi tầm mắt, nhắc tới một sự kiện khác: “Cậu của em chắc đã dùng hết số tiền bồi thường kia rồi, em chuẩn bị làm sao giờ?”

“Không làm thế nào cả, cứ theo quy định để ông ấy trả lại.” Dư Sơ Lâm không muốn nói nhiều về Dư Tu, sau khi trả lời thì nhanh chóng giải quyết nốt ngụm cơm cuối cùng trong chén, sau khi buông đôi đũa thì sử dụng giấy ăn chùi miệng, tỏ vẻ mình đã ăn no.

Hà Long nhìn bát cơm sạch sẽ của hắn, hội vàng dùng tốc độ nhanh nhất của mình để ăn cơm, nói: “Em chờ đã, ăn xong anh sẽ đưa em trở về.”

Hai người đều không phải người nói nhiều, không khí bỗng có chút trầm mặc, sau khi đưa người về nhà, Hà Long nhìn Dư Sơ Lâm rũ đầu ngoan ngoan ngoan ngoan mà nhú mi, đưa ra một vật đã được chuẩn bị từ trước cho hắn, nói: “Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, cái này cho em.”

Dư Sơ Lâm nhận túi, hỏi, “Đây là cái gì?”

“Di động.”

“..... Cảm ơn.”

Hà Long quét mắt liếc nhìn bả vai đơn bạc của hắn một cái, thanh âm không tự giác ôn hòa hơn: “Anh đây đi trước, em sửa sang mọi thứ xong thì gọi điện thoại cho anh, anh đưa em về khách sạn.”

Dư Sơ Lâm ngoan ngoan gật đầu.

Sau khi tiễn Hà Long đi, hắn nhanh chóng đóng cửa lại, chạy thật nhanh về phòng khách ngã vào sofa, tay từ trong túi lấy ra sờ sờ đầu, đầu óc vô cùng rối loạn, đột nhiên cảm thấy có chút mê mang —— hắn thoát khỏi Dư Tu, lại lựa chọn một người hoàn toàn xa lạ là Lương Chu, cũng không biết lựa chọn này là đúng hay không?

Nghĩ lại đời trước cả đời bi thảm, hắn tự giấu mà cười cười, xoay người vùi mình vào gối ôm, thở dài, thôi, cho dù không đúng cũng không thảm hại như đời trước đâu. Hơn nữa di động thời đại này tuy rằng được phổ cập nhưng rất ít người lớn cho trẻ nhỏ sử dụng, Hà Long nói đưa liền đưa, vậy người giám hộ hiện tại cũng có điều kiện không tệ lắm... hắn sẽ không giống như Dư Tu tính kế đồ của hắn đâu.

Tảng đá luôn đè nặng ở trong lòng đột nhiên biến mất, tinh thần căng chặt chợt buông lỏng mà có chút mơ màng ngủ.

Đời này, hắn hẳn có thể yên tâm học tập, sau đó thi vào trường đại học hắn thích... Hắn hình như đã quên thứ gì đó ... Thôi, kệ đi, nghĩ không ra thì không nghĩ nữa.

Sự thật chứng minh, có thứ người nghĩ quên là quên được. Khi nhận được điện thoại của giáo viên chủ nhiệm, Dư Sơ Lâm rốt cuộc cũng khắc sâu ý thức mình đã trọng sinh trở về tuổi mười lăm.

Mười lăm tuổi, hắn vừa mới kết thúc kỳ thi tốt nghiệp mười lăm tuổi.

Thời gian hắn trọng sinh quá hồ rồi, cứ nhiên lại vào đúng ngày thi uối cùng, lúc ấy hắn cho rằng mình đang nằm mơ nên ngồi ngây ngốc tại chỗ mà không làm gì cả, chờ đến lúc hắn ý thức được thì tất cả đều đã xong, giờ thi chỉ còn mười phút cuối cùng.

Nhớ tới một loạt chỗ trống trong bài thi, hắn che mặt khóc không ra nước mắt, giãy giụa lại giãy giụa, sau khi không ngừng tự ám chỉ tâm lý, hắn kiên cường bò dậy và quyết định đi đến trường xem đáp án đề thi.

Đúng vậy, không sai, chính là xem đáp án!

Ngày hôm sau sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp, báo chí sẽ in toàn bộ đáp án đề thi, chủ nhiệm lớp có trách nhiệm triệu tập học sinh tập trung đối chiếu đáp án, chấm điểm, học sinh có thể thẩm tra kết quả. Đời trước hắn vì hoảng hốt mà bỏ lỡ việc thẩm tra, mà đời này ... Đời này, hắn chỉ có thể trốn thôi.

... Trời mới biết hắn đã bao nhiêu năm không sờ qua sách giáo khoa và làm bài thi rồi.

Thật sự dũng cảm có gan mới đối mặt với thành tích thi thê thảm, Dư Sơ Lâm ở tuổi mười lăm tuyệt đối là một học trò giỏi, nhưng sau tuổi mười lăm... Ha ha.

Chủ nhiệm lớp Hồ Tuấn đánh giá điểm các môn thi của hắn, tay có chút run, nếp nhăn giữa lông mày cũng đủ kẹp chết ruồi bọ.

“Haz, Sơ Lâm à...”

Sống lưng hắn thẳng tắp, trên mặt bình tĩnh mà trong lòng thì có chút thấp thỏm, hắn ngẩng đầu, ngoan ngoãn nói: “Thầy Hồ có chuyện gì xin cứ nói thẳng ra, em... chịu được.”

Hồ Tuấn nhìn mặt hắn gầy đi một vòng, nghĩ tới chuyện nhà hắn lại không thể nói lên lời trách cứ, cuối cùng chỉ đành thở dài một tiếng, bất đắc dĩ mở miệng: Sơ Lâm à, tiếng anh của trò sao lại ... Này, điểm này ...”

“Thực xin lỗi.” Hắn cúi đầu, ngoan ngoãn nhận sai. Bởi vì không nhớ rõ đề thi, đối chiếu với kết quả thi ở đời trước để đánh giá, xét thấy hắn giao giấy trắng môn cuối cùng, tự hắn đánh giá cũng biết điểm thi đời này so với đời trước ... thấp bao nhiêu.

Thành tích đời trước khi tra đã thấp, có thể nghĩ có bao nhiêu thảm hại, cũng khó trách chủ nhiệm lớp một bộ dạng “điểm này không khoa học, ta hít thở không thể thông.”

Thấy hắn ngoan ngoãn như vậy, Hồ Tuấn càng không thể nói nên lời, lắc đầu, buông bảng điểm xuống, suy nghĩ thật lâu mới chần chừ nói: “Sơ Lâm, điểm thi của trò muốn vào cao trung có chút khó khăn, học lực của trò không tồi, lần này chỉ là phát huy không tốt, nếu không ... Nếu không trò học lại một năm thì sao? Trò nếu nguyện ý, năm học lại này thầy sẽ chủ nhiệm trò.”

“Cảm ơn ý tốt của Thầy Hồ, chỉ là việc học lại ... em khả năng không cần ạ.” Trong lòng Dư Sơ Lâm ầm ập, trên mặt không tự giác nở một nụ cười, bộ dáng hắn thanh tú, càng tăng sự hảo cảm, “Người giám hộ của em hiện là người thành phố B, qua một thời gian nữa em sẽ khởi hành tới thành phố B, đến lúc đó học lại hay lên cao trung còn phải hỏi ý kiến người đó. Thầy yên tâm, em sẽ không bỏ dở việc học của mình.”

Hồ Tuấn nghe vậy thì ôn hòa đi một chút, gật gật đầu, nói: “Thì ra là vậy, nhưng cậu trò hiện đang sinh hoạt ở thành phố B sao? Thầy sao chưa từng nghe nói.”

Ý cười trên mặt Dư Sơ Lâm phai nhạt đi vài phần, đủ loại ý niệm dao động trong lòng, cuối cùng lựa chọn một bộ dáng thương tâm, cúi đầu nói: “Không phải là cậu ạ, người giám hộ của em giờ là anh trai em ạ.”

“Anh trai? Sao lại thế này?” Hồ Tuấn nhíu mày, hỏi: “Trò không phải là con trai độc nhất sao? Lại có biến cố gì đây?” Hắn tự nhận mình vẫn hiểu học sinh Dư Sơ Lâm này, hắn từng gặp qua Dư Tu vài lần, người này trông cũng không tệ lắm, sao tự dưng lại thay đổi người giám hộ là một người khác.

“Cậu của em ... dùng khoản tiền bồi thường của mẹ em để mua xe...” Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hồ Tuấn một cái, lại cúi đầu, ngón tay như phản xạ nắm chặt tờ kết quả thi, khớp xương dùng sức mà trắng bệch, “Người khác đều nói ông ấy tiếp cận em vì tiền, em không biết ... Nhưng ông ấy thật sự đã sử dụng khoản tiền bồi thường tai nạn của mẹ em, đó là tiền mẹ em dùng mạng để đổi lấy, em thực tức giận, nhưng ông ấy là cậu của em, em không biết nên làm gì mới tốt bây giờ...”

“Cái gì?” Thầy giáo dùng cả đời dạy học và làm giáo dục, một thầy giáo tam quan chính trực bị tin tức này làm chấn động mà thất thần hồi lâu, ông ngăn người, sau đó nôn nóng nhìn về phía hắn, vội vàng hỏi: “Trò đây đều là nói thật? Trò xác định?”

“Vâng!” Hắn rũ mắt, che đi sự tính kế trong mắt mình, giọng vẫn rất nhỏ: “Vốn dĩ em không tin, nhưng chứng cứ trên tay luật sư vô cùng chính xác, cậu của em lại không thể lấy ra sổ tiền kia...”

“Này, này ... Ngay cả súc sinh cũng không bằng!” Hồ Tuấn đập thật mạnh lên bàn, mặt đỏ vì tức giận, trong lòng thì đau lòng cho số phận nhấp nhô của chính học trò mình, “Thầy còn nghĩ hắn là một người tốt, lại không nghĩ rằng... Thật là không có lẽ nghĩa liêm sỉ, lòng lang dạ sói!”

8. Chương 8: Lần Thứ Hai Trò Chuyện

Hồ Tuấn thật tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

Dư Sơ Lâm vẫn duy trì biểu tình thương tâm tội nghiệp rời trường học, sau đó ở bên ngoài cánh cổng khô phục về mặt không biểu tình, bắt đầu nghĩ về các mối quan hệ. Vợ Hồ Tuấn có một người em trai làm ở Sở Giám dục, mà Dư Tu cũng làm ở Sở Giáo dục, cha vợ Hồ Tuấn có chức vụ tuy không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ ở Sở Giáo dục.

Thật tốt, thật tuyệt vời.

Với sự hiểu biết của hắn về Dư Tu, chuyện quyền Giám hộ khẳng định không thành thì tuyệt đối sẽ làm ra vài chuyện xấu, mình thì giao lưu nhỏ hẹp, Dư Tu muốn chính mình sẽ không ngại bắt đầu từ giáo viên và bạn học, hiện giờ thầy giáo đã được mình ra tay chặn trước, vậy Dư Tu bên kia sẽ làm được cái gì, hắn là sẽ không dễ dàng đâu.

Ngành giáo dục có một cái vòng luẩn quẩn kỳ quái, từ bên trong muốn truyền tin ra bên ngoài rất khó nhưng một khi bên ngoài có chuyện bất quá sẽ rất nhanh truyền đi khắp nơi. Hiện Dư Tu làm việc trong Sở giáo dục, đây chính là cái hố hắn đào... Hắn muốn nhìn xem, một kẻ có cái danh tính kẻ đi săn của cháu trai như Dư Tu làm sao để leo lên phía trên được!

Buổi tối khi hắn về nhà, hàng xóm nói cho hắn biết có người tự xưng là cậu hắn tới tìm hắn.

Dư Sơ Lâm có chút khó chịu, đối với hắn mà nói, Dư Tu chính là một cái mương đen ngòm, hắn thật vất vả mới thoát khỏi kẻ đó thì sao có thể nghĩ còn dính líu tới kẻ đó chứ — tốt nhất đừng để hắn nghĩ thấy mùi hôi thối trên người ông ta! Hiện giờ tên kia lại tìm tới cửa, quả thực là ảnh hưởng chất lượng sinh hoạt của hắn mà.

Khoảng bảy tám giờ, tiếng chuông điện thoại trong nhà vang lên, hắn nghĩ có thể là Lương Chu gọi hay không nên đi qua tiếp.

“A lô, Sơ Lâm à, là cậu đây, cậu nghĩ chúng ta hình như có chút hiểu lầm, cậu thương cháu như vậy, sao có thể ...”

Dư Sơ Lâm bị từ “thương cháu” ghê tởm mà trực tiếp ném điện thoại. Một phút đồng hồ sau, tiếng chuông lại chấp nhất vang lên, hắn không thể nhịn nổi mà rút dây điện thoại.

Dư Tu này thật là âm hồn bất tán, phiền chết đi được!

Sau khi phòng khách yên tĩnh trở lại, hắn xoay người vào xong phòng, bắt đầu thu thập đồ đạc — lấy tính cách của Dư Tu, gọi điện không được sẽ tuyệt đối mò tới cửa! Hắn vẫn nên tránh đi thì tốt hơn.

Quả nhiên khi hắn vừa ra tới bồn hoa bên ngoài khu dân cư thấy Dư Tu lái xe đi tới, hắn vội vàng trốn sau bồn hoa chờ xe đi qua, mặt trầm lặng. Thật là âm hồn bất tán, hắn gần như cũng đoán được những câu nói của tên kia khi thấy mình, không ngoài mấy câu linh tinh “cậu là đau nhất cháu, nhưng người khác tiếp cận với cháu đều có mục đích, mau tới để cậu ôm ấp” sao.

... Quả nhiên chỉ nghĩ cũng đủ thấy chán ghét.

Hắn hít sâu, ổn định cảm xúc.

Có lẽ là vì ảnh hưởng từ tuổi tác, có lẽ vì tâm cảnh thay đổi sau khi lựa chọn quyền giám hộ, tóm lại, cảm xúc của hắn bây giờ luôn dễ tiêu cực táo bạo — đặc biệt là khi đối diện với Dư Tu!

Thật không thể hiểu nổi, hắn ghét hắn như vậy.

Thời tiết nóng bức trong ngày hè cuối cùng bị gió đêm mang đi, hắn lay hoay trên phố vài vòng, rồi cuộc cũng bình tĩnh trở lại, sau đó hắn đứng ở góc đường nhìn đám người đi tới đi lui, đại não dần dần tĩnh lặng.

Sống sau tường cao mấy năm khiến hắn khát vọng dung nhập vào xã hội, có thể nhẹ nhàng thanh thản lắc lư trên phố khiến hắn cảm thấy rất vui... Thật tốt, cuộc sống thật sự vẫn tràn ngập niềm hy vọng.

Bóng tối còn chưa tới, ánh sáng đã bên tay.

Cứ dạo vài vòng lúc nửa đêm, hẳn rồi cuộc cũng tận hứng, nghĩ muốn tìm một khách sạn bình thường để nghỉ qua đêm.

Em gái tiếp tân khách sạn rất ôn nhu, thấy hẳn đi một mình còn chiếu cố nói thêm vài câu, đợi đến lúc lấy giấy chứng minh nhân dân và tiền đặt cọc, hẳn liền ngốc. Sau mấy năm cải cách thi tốt nghiệp, lúc thi yêu cầu xuất chứng minh nhân dân, cho nên trước khi thi, trường học thống nhất sẽ xử lý giúp bọn họ chứng minh nhân dân, nhưng tiền đặt cọc ...

Tuy rằng hẳn đúng là có rất nhiều cái vụn trên mặt pháp luật, nhưng trong hiện thực, hẳn không hơn một kẻ nghèo đói. Tiền nằm trong tay luật sư, ở trong sổ tiết kiệm, ở ngân hàng ... Nói tóm lại, trong túi hẳn không có một xu.

“Làm sao vậy? Là không mang theo chứng minh nhân dân sao? Thấy hẳn sờ soạn trong túi hồi lâu mà không lấy ra được thứ gì, cô gái tiếp tân chần chờ mở miệng. “Cái này, ừ, thật xin lỗi, tôi chắc là không ở lại được, làm phiền chị.” Hẳn xấu hổ cười cười, yên lặng kéo khóa ba lô lên, xoay người rời đi.

“Này, từ từ đã.” Tiếp tân nhìn thân ảnh đơn bạc của hẳn, rồi cuộc cũng đành lòng, từ trong ngăn kéo lấy ra một ít kẹo, đi vài bước nhét vào trong tay hẳn, nhấp nhấp môi, giọng nói ôn nhu: “Rời nhà trốn đi sẽ khiến cha mẹ em lo lắng đấy, mau trở về đi nhé.”

Kẹo trong tay được đóng gói thật tinh xảo, đủ mọi màu sắc khiến người ta nhìn vào tâm tình cũng vui lên, hẳn nắm tay lại, ngẩng đầu, cảm kích nói lời cảm ơn với nữ tiếp tân: “Cảm ơn, vâng, em đây liền trở về... Kẹo rất đẹp ạ.”

Thiếu niên mười lăm tuổi đúng là tuổi đẹp, tướng mạo Dư Sơ Lâm được di truyền nét dịu dàng nhu hòa từ mẹ Dư, hẳn cười nhẹ nhàng cũng mang theo chút hương vị ôn nhu. Nữ tiếp tân hơi đỏ mặt, nghiêng đầu tránh đi tầm mắt của hẳn, đẩy hẳn ra bên ngoài: “Mau trở về đi thôi, nếu không sẽ không còn xe đâu.” Nói xong thì chạy trở về đứng sau đài tiếp khách, còn thẹn thùng cười với hẳn.

Dư Sơ Lâm gật gật đầu với cô, nắm chặt kẹo trong tay, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi khách sạn, nhin không được mỉm cười.

Trên đời này, quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt.

Mặc dù được em gái xinh đẹp cho kẹo khiến người vui vẻ, nhưng sau khi phát hiện mình không tìm được đường về nhà thì sắc mặt Dư Sơ Lâm hoàn toàn thống khổ.

W thị trong trí nhớ đã sớm mơ hồ, hẳn lại tùy ý đi loạn khắp nơi, giờ quay đầu nhìn xung quanh thì không tìm được hướng về nhà nữa rồi ... Mà trong túi hẳn lại không có tiền, muốn gọi xe về nhà đều không thể được.

Đi tới đi lui đến gần một sân ga, hẳn ngẩng đầu nhìn biển trạm, muốn từ trên đó tìm kiếm biển báo giao thông quen thuộc. Người đi đường càng lúc càng ít, thì thoảng mới có người đi qua nhưng đều là bộ dáng vội vàng.

Tất cả mọi người đều đi về nhà, chỉ còn lại mình... Quả nhiên là đã tách xa xã hội quá lâu sao?

Tiếng nhạc nhẹ đánh gãy suy nghĩ của hẳn, di động trong ba lô hơi rung, hẳn sờ sờ một chút mới duỗi tay lấy di động từ trong ba lô ra, nhìn hai chữ “Lương Chu” lập lòe trên màn hình mà hơi xuất thần.

A, đây là anh trai trên danh nghĩa của mình.

Anh trai, xưng hô thật kỳ quái xa lạ.

Động tác nhận điện thoại hơi cứng ngắc, hẳn đưa điện thoại di động đến bên tai, nhen nhàn “A lô “một tiếng ... Anh em bình thường sẽ ở chung như thế nào nhỉ? Không đúng, mình với Lương Chu không tính là anh em “bình thường”, con riêng thật làm người bất đắc dĩ...”

Vẫn là giọng nói trầm dễ nghe bên kia, nhưng so với ngày thường thì nói nhanh hơn: “Em đang ở đâu? Điện thoại nhà em sao lại không liên lạc được?”

“Em rút dây điện thoại ạ...” hẳn nhìn đường cái càng ngày càng trống trải, nhú mày suy tư —— làm sao để nói chuyện tự nhiên đây? Giao lưu tình cảm anh em bình thường sẽ thế nào nhỉ?

“Vì sao lại rút dây điện thoại?”

“Vì tên nương nước bản kia luôn làm phiền em, em cảm thấy bức, nên rút.” Làm sao để biểu đạt thiện ý của mình đây? Chủ động gọi anh trai sao? không được, sao lại có cảm giác thẹn thùng vậy nhỉ?

“Mương nước bản?”

“.....”

Từ từ, hần có phải vừa mới nói ra từ ngữ kỳ quái gì không?

9. Chương 9: Bán Nhà

Trầm mặc, trầm mặc thật lâu, sau khi ý thức được mình đã nói gì, Dư Sơ Lâm yên lặng che mặt, khô khốc nói: “Không, không có gì cả, tâm tình em không tốt nên muốn đi dạo giải sầu, anh không cần lo...”

“Vì sao tâm tình không tốt?”

Lời nói bị đánh gãy, thần kinh đêm nay được thả lỏng nhất thời phản không kịp, hần há hốc miệng, thở dài, nói lời thật: “Kết quả thi không tốt, Dư Tu thực phiền...”

“Cho nên nương nước bản là nói cậu em sao?”

“... Vâng.”

“... Kết quả thi thế nào?”

“Rất tệ ạ.”

“.....”

Lại là trầm mặc, Dư Sơ Lâm ngồi xổm, lấy tay vò mặt, tự cấp cho mình tâm lý—— thành tích kém không có gì, sống hai đời, thành tích kia cũng vậy thôi, không quan trọng, một chút cũng không quan trọng!

Đêm càng lúc càng đen, thành thị ồn ào náo nhiệt bỗng tĩnh lặng, bên tai chỉ còn tiếng ô tô đi lại.

Lương Chu hiển nhiên cũng nghe thấy, giọng nói càng thêm thấp: “Em đang ở đâu?”

Dư Sơ Lâm ngẩng đầu nhìn đèn đường, chớp chớp mắt, “Bên ngoài.”

“Vì sao còn chưa quay về?”

“.....”

“Lạc đường?”

Dư Sơ Lâm thật muốn đâm đầu vào cột đèn bên đường nghĩ muốn trọng sinh một lần nữa.

“Gọi taxi trở về.”

“Em không có tiền...” Hần cúi đầu, ngồi xuống ven đường, nỗ lực làm cho thanh âm của mình bình tĩnh một chút.

“Cái gì?” Vì tiếng ô tô quá lớn nên Lương Chu không nghe rõ lời hần nói.

“Em nói em không có tiền!” Dư Sơ Lâm thẹn quá hóa giận, trong lòng có chút căm giận, vì sao anh hỏi rõ ràng như vậy, không biết thiếu niên tuổi dậy thì là thời kỳ phản nghịch sao? Hỏi đi hỏi lại, hôm nay tôi phản nghịch tức chết anh đi!

Lương Chu hiển nhiên không có kinh nghiệm ở chung với người bạn nhỏ tuổi dậy thì, dừng một chút, mới hỏi về vấn đề kia: “Em đang ở đâu?”

Dư Sơ Lâm tỏ vẻ thật thất bại: “Em đang ở trạm xe buýt... Em cũng không phải trẻ con, em tự mình tìm đường trở về.” Cho nên anh đừng có hỏi nhiều như vậy, tuy rằng cảm giác được quan tâm thật thích khiến hắn có chút nghiện nhưng như vậy cũng quá mất mặt rồi.

“Nói địa chỉ rõ ràng cho anh.”

“... Cách bên phải khách sạn Hoa Đình 100 mét, trạm xe buýt đường Vinh Hoa.”

“Đứng yên ở đó đừng nhúc nhích, chờ.”

Lương Chu nói xong thì ngắt điện thoại, Dư Sơ Lâm giương mắt nhìn di động, dùng sức gỡ tóc, thái độ thất thường vừa rồi của mình không có quen.

Sao lại bị đối phương nắm mũi chứ, hỏi cái gì thì đáp cái nấy? Hắn thực ảo não, cho nên hiện giờ hắn nên làm gì đây, nghe lời đứng yên tại chỗ hay là dứt khoát đi luôn? Cái người anh trai tiện nghi này sẽ không thấy mình thật ngốc thật phiền toái chứ?

Sau khi rối rắm thật lâu lại nhìn túi tiền trống rỗng, hắn cúi đầu, áp xuống lòng phản nghịch đang ngoi lên, thành thật ôm ba lô ngồi ở tại chỗ, nhìn đèn đường mà phát ngốc.

Thôi, dù sao mình cũng là vị thành niên, cứ yếu đuối thì yếu đuối đi... Chỉ cần sau này mạnh mẽ là được!

Mười phút sau, Hà Long vội vàng đi tới và đưa hắn về ở khách sạn.

“Đừng chạy loạn khắp nơi buổi tối chứ, lão bản sẽ lo lắng.” Hà Long do dự thật lâu, rốt cuộc vẫn mở miệng vì lão bản nói vài lời hay, trời biết khi hắn nhận được cuộc điện thoại quỷ dị của lão bản, trái tim hắn đã bị kinh khách như thế nào.

“Thực xin lỗi, gây rắc rối cho anh.” Dư Sơ Lâm cúi đầu, thành thật mà nhận sai —— giờ đã hơn nửa đêm, mình đúng là gây phiền cho người ta.

A, ngoan như vậy, có phải bị mình dọa sợ rồi không... Hà Long có chút rối rắm, ghen hờn, không cần nói: “Không có việc gì.”

Thời gian đã quá muộn, khách sạn không còn phòng trống, Hà Long đưa người tới phòng của mình, lưu loát lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ đưa cho hắn, áy náy nói: “Đành phải để em ngủ một đêm với anh, bộ quần áo dài tay này còn mới, mặc đi ngủ cũng không có sao, em mau đi tắm rửa đi.”

“Không, vậy là khá tốt, là em gây rắc rối cho anh.” Dư Sơ Lâm lại lần nữa nói lời cảm ơn, tiếp nhận quần áo đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong ra ngoài thì cũng là lúc Hà Long đang đứng bên cạnh cửa sổ nói chuyện điện thoại, nghe thấy động tĩnh thì quay đầu nhìn hắn một cái, hạ giọng nói vài câu với bên kia điện thoại sau đó thì treo điện thoại, đi tới nói: “Mấy sậy ở tủ đầu giường, nhớ sậy khô tóc, em ngủ trước đi, anh còn có chuyện bàn với luật sư Lăng, lúc sau sẽ trở lại.”

Dư Sơ Lâm gật đầu tỏ vẻ đã biết, ngoan ngoãn nhìn Hà Long ra cửa. Sau khi lau tóc khô qua loa thì chôn mình vào trong chăn, nhắm mắt buồn ngủ bao vây hắn... Muốn tránh Dư Tu, muốn ở chung thật tốt với người giám hộ mới ... Vậy không thể gây người ở W thị nữa, nếu phải rời đi vậy lưu lại nhà của mẹ ...

Là một thanh niên có thói quen làm việc và nghỉ ngơi quy luật, Lăng Xuân biểu hiện ác ý vô cùng khi thấy Hà Long tới thăm đêm khuya. Hắn vừa lay chút đầu tóc rối vì buồn ngủ, mí mắt gục xuống dùng trông mắt nhìn chăm vào hắn, không kiên nhẫn nói: “Có việc mau nói, nói xong mau rút.”

Hà Long ghen một chút, lắc lắc di động trong tay, mặt vô biểu cảm, nói: “Lão bản nói, cậu mau nghĩ cách bắt Dư Tu trả lại đồ.”

“Ngay sao?” Lăng Xuân mặt chết nhìn hắn.

Hà Long thành thật gật đầu: “Ngay luôn..... Lão bản nói tốt nhất mau chóng giải quyết chuyện bên này.”

Lăng Xuân nắm then cửa tay, gật gật đầu, không kiên nhẫn nói: “Nói xong chưa?”

Hà Long gật đầu, giây tiếp theo, cửa phòng bị “Phanh” một tiếng đóng lại, thiếu chút nữa đập vào chóp mũi của hắn.

...Tính tình thật tồi

Vào bữa sáng ngày hôm sau, Dư Sơ Lâm nói ý định bán nhà của hắn.

“Quyết định?” Lăng Xuân thối thối chén cháo, mỉm cười hỏi: “Sẽ không luyến tiếc?”

“Không có gì tốt để luyến tiếc.” Hắn lắc đầu, “Nhà dù sao cũng là vật chết, ở trong tay em hay mẹ đều không thể sống lại.”

Hà Long thực tán thành quyết định này của hắn, trực tiếp nhận ôm việc này: “Việc này để anh giúp em làm, em cứ nghỉ ngơi tốt mấy hôm, xử lý xong thì chúng ta lập tức về thành phố B, nhà của lão bản rất lớn, em sẽ thích.”

“Thổ hào không ai yêu.” Lăng Xuân trợn trắng mắt, giải quyết nốt bữa sáng và đứng dậy, vẫy tay chào hai người: “Luật sư Chu kia có chút không chịu phối hợp, phỏng chừng Dư Tu còn chưa có từ bỏ ý định, hai người cứ chơi cho tốt, tôi đi thu thập lão đầu hời kia.”

“Anh đây sẽ xử lý chuyện nhà cửa, đi thôi, anh đưa em trở về dọn đồ, trước khi đi thành phố B thì em sẽ ở lại khách sạn với bọn anh, cũng tiện chiếu cố hơn.” Hà Long dứt khoát quyết định hành trình, nhìn Dư Sơ Lâm đang trầm mặc, nói: “An bài như vậy được không?”

Dư Sơ Lâm chớp chớp mắt, gật đầu: “Có thể, phiền toái anh rồi.” Bị người coi như đứa nhỏ mà chiếu cố, chuyện gì đều không cần phải lo lắng, cảm giác này ... thật không tồi.

Thật ra cũng không có đồ gì cũng dọn, chỉ có mấy quyển album, vài di vật mẹ hắn lưu lại, một ít sách giáo khoa, vài bộ quần áo, mấy thứ này chỉ vừa một va li nhỏ.

Hà Long dẫn theo hắn khi nhìn thấy chiếc va li nhỏ thì thắc mắc: “Chỉ có từng này sao?”

Cuối cùng Dư Sơ Lâm quay đầu nhìn lại căn hộ từng chứa đựng hồi ức hạnh phúc, hắn xoay đầu lại, ôm chặt một chiếc hộp nhỏ ở trong ngực, gật đầu: “Vâng, đi thôi.”

Đồ vật trong nhà đều do mẹ hắn bố trí, nếu không thể mang đi theo thì dứt khoát để chúng ở lại chỗ này, lưu lại trong trí nhớ của hắn.

10. Chương 10: Tảo Mộ

Sau khi xong việc, Hà Long vội vàng gặp mặt Lăng Xuân ở văn phòng luật sư.

Dư Sơ Lâm ở trong phòng khách sạn ngây ngốc, hắn nghĩ nghĩ, sau khi do dự thật lâu thì gửi cho Lương Chu một tin nhắn.

“Em hiện đang ở khách sạn, nhà chuẩn bị được bán, số điện thoại bàn cũng bị hủy bỏ, muốn tìm em thì gọi vào số máy này.” Dừng một chút, lại bổ thêm một câu: “Anh có thích thứ gì không?”

Người anh trai này đã giúp hắn rất nhiều, hai người về sau chắc sẽ còn sống chung với nhau rất lâu, anh ta tặng cho mình di động, còn mình thì ... Dù sao cũng cần tặng lại thứ gì đó.

Tin nhắn giống như đá chìm đáy biển, không có đáp trả, hắn hết đợi lại chờ vẫn không thấy tin nhắn gửi lại, sau đó xách ba lô lên cầm theo tiền lẻ và sổ tiết kiệm Hà Long lưu lại đi ra cửa.

Trên sổ tiết kiệm có 62 vạn, là toàn bộ tài sản do mẹ Dư lưu lại, cũng không biết Lăng Xuân cầm được lúc nào vì những thứ này đều bị Dư Tu và luật sư Chu quản chặt, hắn chưa từng nhìn thấy.

Hắn rút hai ngàn đồng từ ngân hàng, sau đó lại đánh xe đi tới nghĩa trang ngoại ô thành phố.

Dư mẫu là một cố vấn trang điểm, trình độ tốt rất được nữ giới W thị yêu thích, ngày thường hay tới các thẩm mỹ viện lớn làm công tác cố vấn.

Chuyện xảy ra ngày hôm đó là bà đáp ứng lời mời chủ trì hoạt động tuyên truyền kem chống nắng nên rời nhà rất sớm. Hoạt động rất lớn nên diễn ra ngoài trời trên một quảng trường nhỏ, con gái một vị khách muốn ăn kem mà vị khách nữ này lại đang dùng thử sản phẩm nên nhất thời không thể rời đi, mẹ Dư thấy vậy liền hảo tâm mang theo đứa nhỏ đi mua kem.

Lúc ấy có một tòa nhà lớn ở phố đối diện đang sửa chữa bề mặt, thật không may đột nhiên bị sụp xuống, vừa vụn rơi xuống chỗ mẹ Dư và đứa bé đang đi qua, mắt thấy trốn không thoát, mẹ Dư quyết đoán đẩy đứa bé ra ngoài, còn mình thì vừa vụn rơi trúng người.

Rõ ràng là một người phụ nữ xinh đẹp mà khi chết lại trông cực kỳ thê thảm, người lớn sợ kích thích hấn nên chưa từng cho hấn nhìn thấy mặt mẹ hấn lần cuối, mà hình ảnh mẹ hấn trấn an hấn mông lung buồn ngủ buổi sáng ngày hôm đó liền trở thành ký ức cuối cùng.

Hấn mua chút hương nến vàng mã ở phái ngoài nghĩa trang, sửa sang lại quần áo của mình và đi vào bên trong. Vị trí mộ phần mẹ Dư ở nơi thực hẻo lánh, nhưng nơi hẻo lánh có chút lạnh mà cũng yên tĩnh không lo ai quấy rầy.

Sau khi tới nơi, hấn buông vàng mã hương nến, ngồi xổm người xuống, hấn tự chuẩn bị tâm lý thật lâu mới dám có dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn về bức ảnh ở trên bia mộ.

Trên ảnh chụp là một người phụ nữ với nụ cười sáng ngoài, khoe miệng cong, ánh mắt ôn nhu: “Mẹ, mẹ vẫn luôn xinh đẹp như vậy.” Hấn cố gắng mỉm cười, duỗi tay sờ bia mộ, hốc mắt hơi phấp phồng, “Xem con kìa, càng ngày càng không có tiền đồ ... Con rất tốt, mẹ có nhớ con không?”

Một cơn gió thổi qua mang theo hương thơm thanh mát của cỏ cây.

“Mẹ ... Con thật ra không tốt tí nào ... Con rất nhớ mẹ.”

Ánh mặt trời càng lúc càng chói chang, chiếu lên ngôi mộ trắng tinh.

Hấn rũ mắt, đốt vàng mã, dâng hương, rồi lại nghiêm túc quỳ gối trước mộ nói vài câu, sau đó đứng dậy và cẩn thận lau sạch bia mộ.

“Cả hai đời, con đã có bảy tám năm chưa được nhìn thấy mẹ đi, con cũng thật bất hiếu.” Hấn lẩm bẩm, cảm xúc trong lòng toàn bộ thành sự tủi thân, giọng nói vừa mang sự trách cứ vừa như làm nũng: “Đời trước con thật ngốc, nhưng cậu con cũng quá xấu rồi, mẹ phải giúp con báo thù đấy.”

Trên ảnh chụp vẫn là người phụ nữ đang cười, ánh mắt bao dung lại ôn nhu.

...

“Mẹ, mẹ vẫn nên sớm đi đâu thai thôi, đời này con sẽ tự chiếu cố tốt mình, mẹ đừng lo lắng.”

Lau xong bia mộ, hấn lại phát ngốc tiếp mà dựa vào mộ ngồi xuống, trong đầu toàn bộ rối loạn nghĩ tới đủ loại chuyện ở hai đời.

“Con có phải quá choáng váng không ...”

“Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi...”

...

Hấn lau đi mồ hôi trên trán, giọng nói có chút nghẹn ngào, lấy tay lau đi hốc mắt, trầm mặt thật lâu mới thở dài, sau đó hấn đứng dậy vỗ vỗ quần, xoay người cười nói với người trong ảnh chụp trên bia mộ “Mẹ, con đi đây.” Trọng sinh đời này, hấn sẽ sống vì mình, sống thật tốt.

“Nếu rảnh con sẽ lại tới thăm mẹ.” Vẫy vẫy tay, nhìn ảnh chụp trên bia mộ lần cuối mới xoay người rời đi.

Từ lúc trọng sinh cho tới giờ, đầu óc hấn vẫn là những truyện đời trước, trong lòng đều là cảm xúc âm u, tương lai hấn giờ không giống như trước, sẽ không để mình tiếp tục giãy giụa trong vùng lầy.

Muốn nỗ lực giống như mẹ mình vậy.

Lăng Xuân và Hà Long vội đến không thấy bóng người, Dư Sơ Lâm sau khi qua loa ăn xong cơm trưa và ngủ một giấc ngủ trưa thì tinh thần phấn chấn đi tới siêu thị lớn nhất W thị. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, người anh trai tiện nghi kia của hắn là một người rất có tiền, cho nên lúc này lễ cũng không thể quá tùy tiện.

Thỏa thuê mãn nguyện chạy tới siêu thị, sau một hồi đi dạo, Dư Sơ Lâm choáng váng khi nhìn quá nhiều đồ vật, hiểu biết về Lương Chu quá ít, hắn hoàn toàn không biết nên tặng thứ gì.

Lấy điện thoại nhìn, tin nhắn từ sáng vẫn chưa có hồi âm, hắn mở danh bạ nhìn số điện thoại của đối phương, ngón tay để lên số điện thoại lại chậm chạp không nhấn.

Vì sao đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ nhỉ, cứ gọi như vậy có quá rầy anh ta không...

Do dự một lúc thành do dự tới khi mặt trời lặn, sau khi nhận được điện thoại của Hà Long nhắc nhở phải ăn tối, hắn khẽ cắn môi và chạy vào một cửa hàng gần nhất, tùy tiện mua đi, cùng lắm về sau tặng lại thứ khác.

Trong bữa tối, Dư Sơ Lâm đẩy hai hộp nhỏ đến trước mặt Lăng Xuân và Hà Long, có chút ngượng ngùng, nói: “Cảm ơn mấy ngày các anh đã chiêu cố, ừm, cái này tặng các anh.”

Lăng Xuân và Hà Long liếc nhìn nhau, trên mặt đều là sự kinh ngạc, một lát sau, vẫn là Lăng Xuân vươn tay trước, cầm cái hộp, mở ra nhìn nhìn: “Móc chìa khóa?”

“Em không biết các anh thích cái gì nên liền mua cái này theo lời chị bán hàng tư vấn.” Hắn rũ mắt nói, lại chọc chọc đũa trong bát cơm, dù sao cũng từng tách rời xã hội nhiều năm nên không chút tự tin với chọn lựa quà tặng của bản thân.

Lăng Xuân dù sao cũng là người nhạy cảm, hắn lập tức phát hiện ra biểu tình bất an của đứa nhỏ, trộm dùng khuỷu tay thọc thọc vào Hà Long đang ngồi ngốc bên cạnh, cười móc ra chùm chìa khóa, bỏ móc chìa khóa cũ thay vào móc chìa khóa mới, lắc lắc, nói “Ánh mắt Tiểu Dư rất tốt, anh rất thích, cảm ơn.”

Hà Long rốt cuộc hoàn hồn, vội vàng cầm cái hộp thuộc về mình ở trong, học theo bộ dạng thay móc chìa khóa mới, cong khoe miệng lộ ra nụ cười nhìn không rõ nụ cười, “Cảm ơn.”

“Không khách khí.” Dư Sơ Lâm nhẹ thở ra, ngẩng đầu cười với bọn họ, cúi đầu vội vàng và nốt bát cơm, sau đó chào tạm biệt và trở về phòng mình.

Nhìn bóng dáng của thiếu niên rời đi, nụ cười trên mặt Lăng Xuân dần biến mất, hắc lắc lắc chiếc chìa khóa mới mộc mạc trong tay, thở dài: “Lúc trước nhìn bộ dạng đề phòng của thằng bé trước mặt Dư Tu, cứ nghĩ đứa nhỏ này là một con nhím nhỏ, mấy ngày ở chung mới thấy, nó thành thật như con thỏ, đúng là nhìn lầm.”

Hà Long cất móc chìa khóa vào trong túi, liếc nhìn hắn một cái, không nói chuyện. Dám nói em trai của ông chủ là con thỏ, quả thực là không muốn sống nữa.

Lăng Xuân nhìn bộ dạng tức giận mà không thể nói ra của hắn, liếc mắt trừng hắn một cái rồi đi qua lấy cái hộp thuộc về mình, trên tay thì bấm bàn phím.

“Theo bốn đại gia giám định, tính cách lệnh đệ thuần phác, làm người lễ hế, đáng giá nuôi dưỡng, mong đại nhân dốc lòng dạy dỗ, chớ có nuôi lệch. À, quà tặng Tiểu Dư tặng tớ rất thích, hắn đúng là một tiểu áo bông tri kỷ, đáng tiếc lễ vật không có phần của cậu, ha ha ha.”

Đôi lời của mèo: Sau một hồi suy nghĩ, quyết định đổi xưng hô “lão bản” thành “ông chủ” và “Dư mẫu” thành “mẹ Dư” cho Việt Nam. Hắc hắc

11. Chương 11: Tranh Chấp

Ở thành phố B Lương Chu vừa kết thúc một ngày quay phim mệt mỏi nhận điện thoại từ tay người đại diện, vừa mới mở máy liền nhận được tin nhắn này, hai mắt hắn híp lại, tầm mắt đảo qua đảo lại trên hai chữ “quà tặng”, quyết đoán xóa bỏ tin nhắn.

Sau đó lại phát hiện còn có một tin nhắn chưa đọc, vẫn có chút chần chừ không mở xem, sau khi nhìn thấy người gửi là ai thì mới thu hồi sự chần chừ, dừng một chút và mở tin nhắn trên điện thoại.

Sau khi nhanh xem nội dung tin nhắn, tầm mắt dừng ở câu cuối cùng “Anh có thích thứ gì không?” Dừng hồi lâu lại thấy tâm tình quỷ dị có chút tốt, tắt tin nhắn mới gọi điện thoại cho Lăng Xuân, điện thoại thông cũng không chờ người đối diện trả lời, đã trực tiếp lãnh khốc mở miệng: “Ai nói tớ không có?” Nói xong dập máy, lại mở tin nhắn của Dư Sơ Lâm trầm tư suy nghĩ.

Người đại diện Mục Cừu nghi ngờ ngó sát vào, hỏi: “Làm sao vậy?” Làm gì mà vẫn cứ cầm di động ngẩn ngơ vậy.

Lương Chu nhú mày, sờ bán phím rồi bấm phím di động, nghiêng đầu nhìn hắn, nghiêm túc hỏi: “Tôi thích cái gì?”

Ánh mắt Mục Cừu quỷ dị, tâm tình phức tạp, hắn không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, nếu năm nay là năm 2015, hắn nhất định sẽ nắm tay Lương Chu, thâm tình hỏi một câu: “Ông chủ, có bệnh phải trị?”

Thành phố W, Lăng Xuân nắm di động, hai giây nhìn nhặt ký trò chuyện, nhướn mày: “Tên này phát bệnh gì đây?”

Dư Sơ Lâm hai ngày sau mới thu được tin nhắn trả lời của Lương Chu, chỉ ngẩn ngui một câu: “Cái gì cũng thích.”

Hắn nhìn chiếc hộp xinh xắn nằm trong ba lô, suy nghĩ thật lâu mới gửi lại một câu: “Em đã biết.”

Mặc kệ Dư Tu không chịu phối hợp bao nhiêu, chuyện quyền Giám hộ vẫn dần được xử lý xong.

Sau ngày hôm đó, Dư Tu vẫn không liên lạc được với Dư Sơ Lâm, điện thoại không nghe, trong nhà không có ai, qua mấy ngày cũng truyền tới tin Dư Sơ Lâm bán căn hộ, hắn rốt cuộc luống cuống, nhưng Lăng Xuân quá láu vá, hắn vẫn không thể hỏi được tin tức của Dư Sơ Lâm.

Sau đó, hắn định thông qua giáo viên chủ nhiệm của Dư Sơ Lâm là Hồ Tuấn để liên hệ với đối phương, kết quả vừa gọi điện thoại đến, vừa mới tự giới thiệu xong liền bị Hồ Tuấn tức giận treo điện thoại, quả thực không thể hiểu được.

Chuyện điều chuyển của Chu Mai đang tới giờ khắc mấu chốt, là thời điểm cần tới tiền, lần này không thành, còn không biết đến bao giờ mới có cơ hội tiếp theo, Dư Bác sắp vào Sơ Trung (Bậc Trung học cơ sở ở Việt Nam), sau khai giảng cũng cần tới tiền, có có bản thân hắn, khoảng thời gian trước hắn vất vả dùng tiền thưởng của mình để gặp vài vị lãnh đạo cấp trên, nếu không thể kế chức nghiệp thì số tiền trước không phải nhét sông sao? Chủ yếu nhất là, tên luật sư Chu trước đó khoác lác thổi rung trời, đột nhiên trở mặt bẫy mình.

Tóm lại, mọi chuyện đều không hài lòng.

Dư Tu sứt đầu mẻ trán, càng hận đến nghiến răng nghiến lợi Dư Sơ Lâm đột nhiên đổi ý không chọn mình làm người giám hộ, tiểu tử kia lúc trước một bộ ngoan ngoãn ỷ lại mình lại đột nhiên đổi ý khi sắp ký tên, tâm cơ thật là sâu, chơi mình hoàn chỉnh! Hắn cùng một dạng với con mẹ lẳng lơ của nó, không phải cái đồ tốt đẹp gì, phi!

Trong lòng hắn sôi ruột, liền dứt khoát xin cơ quan nghỉ mấy ngày, chuyên tâm nhìn chăm chăm Lăng Xuân. Trời xanh không phụ người có lòng, buổi sáng ngày thứ ba, hắn rốt cuộc cũng gặp Dư Sơ Lâm ở cổng lớn khách sạn.

Dư Sơ Lâm mấy ngày này thật sự quá nhàn, thân phải ngục trang thiếu niên không lớn không nhỏ, chuyện quyền giám hộ kế tiếp đều bị Lăng Xuân không cho hắn nhúng tay, hiện giờ luật sư Chu đã bị thuyết phục,

Dư Tu bị thua là chuyện sớm muộn, nhân viên do Lương Chu lại phải tiếp cũng đã tới, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Lăng Xuân và Hà Long đã quyết định buổi sáng ngày mai rời đi. Hắn suy nghĩ thật lâu đều quyết định sẽ không trở về, vì vậy muốn ra ngoài mua chút đặc sản, định mang tới thành phố B cho Lương Chu ném thử, kết quả vừa ra tới cửa lớn khách sạn đã bị Dư Tu chặn lại.

Mấy ngày tâm tư vừa mới tốt lên lại bị phá hủy hoàn toàn, hắn xụ mặt đứng tại một chỗ, nhìn cũng không nhìn Dư Tu, lạnh lùng nói: “Cậu tới làm gì, cháu với cậu không có gì để nói.”

Dư Tu sắc mặt vừa mới mềm mại chợt biến đen, nhưng vẫn cố nhẫn nại, nói: “Sơ Lâm, cậu lo lắng cháu bị những lời ngon tiếng ngọt của Lăng Xuân lừa dối, cha cháu sớm đã qua đời lại đột nhiên xuất hiện một người ca ca sao có thể đối xử tốt với cháu, nghe lời cậu, cùng cậu trở về đi, mẹ cháu là chị gái ruột của cậu, cậu khẳng định sẽ đối xử tốt với cháu, quyền giám hộ cậu sẽ cướp lại, cháu đừng lo lắng.”

“Đối xử tốt với cháu?” Dư Sơ Lâm lời diễn kịch với hắn, mặt đầy trào phúng duỗi tay ra, nói: “Vậy thì tốt, cậu trước trả lại khoản tiền bồi thường tai nạn của mẹ cháu cho cháu, cháu sẽ lại cùng cậu thảo luận vấn đề cậu có đối xử tốt với cháu hay không.”

“Này... số tiền kia cậu đã gửi ngân hàng định kỳ giúp cháu, một chốc không thể lấy ra được.” Ánh mắt Dư Tu né tránh, ấp úng nói, sau khi hàm hồ nói xong định lại gơ tay dắt tay của hắn, muốn dẫn hắn đi: “Chúng ta về nhà trước, chờ về tới nhà, cậu sẽ nói tình hình cụ thể cho cháu.”

“Buông ra!” Dư Sơ Lâm hất tay hắn ra, ghê tởm quá mức nhưng vẫn cố bình tĩnh: “Gửi ngân hàng định kỳ? Vậy cậu mau lấy sổ tiết kiệm ra cho cháu nhìn, cả ba mươi một vạn do viện làm đẹp bồi thường, người được cứu cũng tặng cho hai mươi vạn, tổng cộng là năm mươi một vạn, cháu muốn nhìn sổ tiết kiệm.”

Hai người tranh chấp ở cửa khách sạn, tiếng nói chuyện không nhỏ nên dần dần gây chú ý tới khách nhân. Dư Tu chú trọng nhất là thể diện nên thấy thế vội kéo Dư Sơ Lâm, tiếng nói chuyện cũng nhỏ hơn: “Sơ Lâm cháu nói nhỏ chút, sổ tiết kiệm còn ở nhà, cháu đi trở về với cậu, cậu đưa cho cháu xem.”

Dư Sơ Lâm càng không như ý hắn, nhìn chằm chằm vào mặt hắn chỉ cảm thấy trong lòng thật vui sướng, tất cả ghen ứ từ đời trước đều được phát tiết, muốn cho tất cả mọi người biết bộ mặt đáng giận của Dư Tu.

“Cậu nghĩ cháu ngốc sao?” Hắn lớn tiếng, từng câu từng chữ nói rất rõ ràng: “Khi mẹ cháu còn cháu, cậu mấy năm mới lại đến thăm một lần, mỗi lần đến cửa đều có việc nhờ mẹ cháu, hiện giờ mẹ cháu qua đời, cậu lại đột nhiên xuất hiện, còn bày dáng vẻ người cậu tri kỷ, mưu tính đồ mẹ cháu để lại, cậu đúng không? Cậu dám nói cái xe kia của cậu không phải là dùng khoản tiền bồi thường tai nạn của mẹ cháu để mua chứ? Cậu chỉ là một viên chức nhỏ, trước luôn đơn giản, nhưng mẹ cháu qua đời không bao lâu, cậu liền mặc hàng hiệu, còn mua siêu xe ô tô, cậu nói thật đi, tiền này ở đâu ra? Dư Tu, cậu có dám nói cậu sẽ đối xử với cháu tốt sao, đối trả!”

Giọng nói thiếu niên chưa tới thời kỳ vỡ giọng, giọng nói thanh thúy giàu lực xuyên thấu, mỗi một đoạn lời nói đều khiến người vây xem nghe rõ ràng mạch. Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều dừng trên quần áo của Dư Tu. Nhìn kỹ quả nhiên đúng là hàng hiệu còn rất mới.

Dư Tu bị đánh giá vô cùng bất an, trong lòng thực sự hối hận vì mình mặc bộ đồ mới tới đây, lại cấu giận Dư Sơ Lâm vô cớ gây rối.

“Sơ Lâm, cháu đây là bị lừa, cậu sao có thể là người như vậy.” Dư Tu nhíu mày nói, lại lần nữa duỗi tay muốn giữ chặt Dư Sơ Lâm, quay đầu cười cười với đám người xem náo nhiệt, giọng nói ôn hòa giải thích: “Đứa nhỏ này vừa mới bị kích thích, lại bị đám người thân thích bên cha nó tẩy não mà nói vậy.”

“Cách xa cháu một chút.” Tinh thần Dư Sơ Lâm quả thực bị đả kích bởi sự không biết xấu hổ của hắn, lạnh mặt hất bàn tay đang duỗi của hắn ra: “Cậu nói cậu không phải người như vậy, vậy khoản tiền bồi thường tai nạn đâu, lấy ra đi, sổ tiết kiệm không ở trên người, cháu có thể chờ, cậu gọi cho mẹ bảo mẹ đưa đến đi.”

Tiền đã tiêu sao có thể đưa ra chứ. Sắc mặt Dư Tu hết sức khó coi, tầm mắt người xung quanh vây xem khiến hắn không được tự nhiên, kiên nhẫn càng dần dần biến mất: “Sơ Lâm, cháu đừng nói vậy! Cháu nói cậu tính kế đồ của cháu, nhưng trừ khoản tiền bồi thường tai nạn đó, cậu còn tính kế cháu cái gì? Cậu nói

gửi ngân hàng số tiền đó là gửi ngân hàng số tiền đó, cháu đi theo cậu về nhà, cậu lấy sổ tiết kiệm cho cháu xem.”

“Rốt cuộc cũng chịu thừa nhận cậu dùng khoản tiền bồi thường tai nạn của mẹ cháu?” Dư Sơ Lâm thu hồi tay, lắc lắc điện thoại trong tay: “Cậu nói cậu gửi tiết kiệm đúng không, được, là cái ngân hàng nào? Cháu đây liền gọi điện thoại qua đó hỏi một chút.”

Dư Tu cứng họng, biểu tình hơi vắn vẹo một cái chớp mắt.

P/s: Có người cậu thế này thật là bất hạnh. Đúng là lòng người khó đoán, ruột thịt mà hơn ao nước lã. Ngay cả chị gái cũng coi thường, loại người này đúng là súc sinh không bằng.

12. Chương 12: Dư Luận

Quần chúng vây xem thấy Dư Tu không nói lời nào, trong lòng cũng đã hiểu vài phần nên sôi nổi chỉ vào hần khe khẽ nói nhỏ.

Dư Tu quét mắt một cái nhìn mọi người xung quanh, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Dư Sơ Lâm tiến lên một bước, trong ánh mắt nhìn hần tràn đầy sự ác ý, nói: “Cẩn thận mà tính thì mẹ cháu qua đời còn chưa tới một tháng, cậu lại tiêu khoản tiền bồi thường tai nạn vào thời điểm này mà không sợ tay bị thiêu sao?”

Tay Dư Tu run run, không hiểu vì sao lại thấy sống lưng có chút lạnh.

“À, đúng rồi, cậu không phải nói bên cha cháu đoạt quyền giám hộ vì tiền sao, thật lòng mà nói cho cậu biết, số tiền kia hiện nay đều nằm trong tay cháu, người ta sau khi cầm quyền giám hộ, một xu cũng không tham, không giống với ai đó, mượn cớ làm tang cho mẹ cháu mà lấy đi toàn bộ đồ vật có giá trị trong nhà cháu đưa tới nhà mình dùng.” Hần tiếp tục tới gần, đi đến trước mặt Dư Tu, trong mắt tràn đầy ác ý, thanh âm dè dặt: “Cuối cùng, thay cháu chuyển lời tới mẹ, trộm bộ trang sức của mẹ cháu, mẹ cũng không sợ mẹ sáu nửa đêm tới tìm mẹ đòi về sao?”

Sau khi thu thập hộp trang sức của mẹ mình, hần tìm mãi mà không thấy đôi khuyên tai kim cương mà mẹ hần thích nhất, không cần nghĩ cũng biết có người đã trộm lấy đi. Mà người trộm này còn chọn ... Trong lòng hần cười lạnh, đời trước hần sống nhờ trong nhà Dư Tu đã từng nhìn thấy Chu Mai mang theo khuyên tai kia, lúc ấy hần uyển chuyển hỏi việc này nhưng Chu Mai chết cũng không thừa nhận, hần mềm lòng không muốn bắt hòa với thân nhân nên rốt cuộc cũng bỏ qua.

Di động trong điện thoại chấn động một chút, hần dừng một chút, lùi lại phía sau vài bước, cũng không để Dư Tu có cơ hội giảo biện, lạnh lùng nói: “Dư Tu, cậu chờ lệnh triệu tập của tòa án đi.” Nói xong thì xoay người, cũng không quay đầu rời khỏi khách sạn.

Khe khẽ tiếng nói chuyện xung quanh chuyển thành tiếng ồn ào lớn hơn, Dư Tu trắng mặt, chạy trốn chết.

Dời đi nơi cãi cọ ồn ào trước cửa lớn khách sạn, Dư Sơ Lâm tùy tay bắt một chiếc taxi đưa tới địa chỉ muốn đi, sau khi bình tĩnh thì gọi điện lại cho Lăng Xuân.

“Dư Tu vừa mới tới.”

“Anh biết.” Tiếng nói lười biếng của Lăng Xuân truyền đến, tâm tình có vẻ không tồi: “Em đi chơi đi, việc còn lại anh và Hà đại ca của em sẽ giải quyết nốt.”

Hần treo điện thoại, nghiêng đầu nhìn về một tòa nhà cao tầng xẹt qua bên ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên —— Dư Tu, lần này chính là chính là ông tìm chết, chờ tin tức trên báo “Người cậu tâng tặn lương tâm, mưu tính tài sản của đứa cháu ngoại trai cơ khổ” cũng không biết biểu tình sẽ đẹp như thế nào nhỉ.

Lăng Xuân cắt di động, nhướn mày nhìn Hà Long: “Tuy rằng là một con thỏ, nhưng lại khoác da đen cắn người, nguy hiểm thật.”

“Cũng sẽ không cần anh.” Hà Long trả lại hắn một câu rồi lưu loát đứng dậy chạy lấy người: “Tôi trở về phòng khách sạn, chúng ta đổi một khách sạn khác, chuyện còn lại anh tự an bài.”

“Thật không đáng yêu.” Lăng Xuân trợn trắng mắt.

Ngày hôm sau, trên báo liền xuất hiện tin tức “Họ Dư day dưa với đứa cháu ngoại trai cơ khổ chỉ vì cướp đoạt tài sản của chị ruột”, lời nói chân thành, vật chứng sáng tỏ. Phóng viên đầu tiên dùng vài nét bút miêu tả nguyên nhân chết của mẹ Dư, lại cường điệu một chút “cháu ngoại chai cơ khổ” là khổ như thế nào, cuối cùng tỉ mỉ tự thuật việc họ Dư lừa gạt sử dụng khoản tiền bồi thường tai nạn của chị ruột mình như thế nào, lại còn phỏng vấn vài đoạn đối thoại cảm kích lòng người, có thể nói toàn diện mà đầy đủ biểu hiện họ Dư cầm thú không bằng, táng tận lương tâm. Độc giả đọc tin tức giận lật bàn, mắng to một tiếng “cầm thú”, lại than một câu “Thời thế đổi thay, biết người biết mặt không biết lòng dạ.” Tin tức này vừa được đăng lên báo, người biết chút nội tình liền đoán ra cái người “họ Dư” trên báo là ai. Lúc sau, luật sư Chu đột nhiên nhảy ra tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, cũng kỹ càng tỉ mỉ miêu tả mưu tính của Dư Tu lừa Dư Sơ Lâm dùng khoản tiền bồi thường tai nạn như thế nào, trong lúc nhất thời, dư luận ồ lên.

Cùng lúc đó, lệnh triệu tập của tòa án cũng gửi tới đơn vị công tác của Dư Tu khiến sinh hoạt của Dư Tu hoàn toàn rối loạn.

Lúc này, Dư Sơ Lâm cũng không có sự thoải mái sau khi trả thù xong, hắn ủ rũ dựa vào ghế dựa chịu đựng cơn say máy bay. Tha thứ hắn là đồ nhà quê kiến thức ngắn, hắn vẫn luôn không có cơ hội ngồi máy bay, bây giờ lần đầu tiên được thử nghiệm, thật sự là , * vô cùng.

Hà Long bộ dáng lo lắng mà nhú mày, Lăng Xuân một bộ “ôn nhu” vỗ vỗ an ủi hắn, nói: “Say máy bay cũng không sao đâu, về sau ngồi thêm vài lần sẽ thành thói quen thôi.”

“Vẫn là nhắm mắt ngủ một giấc đi.” Hà Long đẩy ma quỷ của Lăng Xuân ra, kiên nghị nói.

Dư Sơ Lâm gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Máy bay sau khi bay lên giờ đã bay vững vàng nên hắn cũng dễ chịu hơn một chút, hắn hơi chịu đựng nhưng cũng không dễ chịu mấy. Nghĩ tới ba hộp quà nhỏ trong ba lô, biểu tình không khỏi dễ chịu hơn.

Cũng không biết anh hắn ... Ồ, Lương tiên sinh có thích quà tặng mình chọn hay không.

Cứ một đường nửa mê nửa tỉnh cũng đến thành phố B, sau đó liền mơ màng ngồi lên một chiếc xe hơi màu đen kiểu dáng xuất khẩu ngừng ở sân bay, hai giờ sau, mọi người đã đến một khu biệt thự thanh bình.

Lăng Xuân kéo hành lý về nhà, đến lúc này Dư Sơ Lâm mới biết, Lăng Xuân và Lương Chu là hai người bạn thân lớn lên từ nhỏ, hai người họ sống rất gần nhau.

Hắn đi sau Hà Long, một đường cúi đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm đi qua một con đường nhỏ xinh xắn và ngừng trước cửa một biệt thự.

Biệt thự rất lớn, có ba tầng, còn có một hoa viên rất rộng, trong hoa viên trồng rất nhiều hoa, vừa nhìn cũng biết có người chuyên tâm chăm sóc ... Nhớ tới lời Dư Tu bôi đen Lương Chu mà hắn lại cảm thấy buồn cười trong lòng—— mẹ Dư để lại số tài sản đó cũng không đủ mua nửa cái biệt thự này.

Mở cửa là một ông bác khoảng 50-60 tuổi, ngũ quan bình thường, biểu tình nghiêm túc, nhìn thấy Dư Sơ Lâm cũng chưa nói gì chỉ trầm mặc gật đầu.

Hà Long mở miệng hô một tiếng “Ba”, Dư Sơ Lâm ngăn người, vội lễ phép chào hỏi ông bác: “Xin chào bác Hà, cháu là Dư Sơ Lâm.”

Ông Hà nhìn hắn đánh giá một lượt, nghiêng người tránh ra, giọng nói không thân thiết cũng không lạnh nhạt: “Dư thiếu gia vào đi, một đường vất vả.”

Trong lòng Dư Sơ Lâm có chút thấp thỏm, sau khi thấy Hà Long mang hành lý vào cửa mới vội đi theo.

“Ông chủ không có ở nhà, buổi tối mới có thể trở về, em không cần khẩn trương.” Hà Long thấp giọng nói một câu, lại nghĩ bổ sung: “Cha anh tính cách tương đối lãnh đạm, ít nói, cũng không phải không chào đón em, em đừng nghĩ nhiều.”

hắn nhìn bác Hà dẫn đường một cái, gật gật đầu.

Vừa lúc tới giờ cơm trưa, bác Hà trực tiếp dẫn bọn họ tới nhà ăn, lúc sau cũng giới thiệu dì Lưu phụ trách nấu cơm cho hắn, sau đó xoay người rời đi cũng không biết đang vội cái gì.

“Dư thiếu gia mau ngồi, đừng quá câu nệ, lão Hà chính là người ít nói, đừng sợ.” Dì Lưu người hơi thấp béo ục ịch, lúc cười lên rất dễ gần: “Dì không biết cháu thích ăn cái gì nên nấu theo sở trường, cháu nếm thử đi.”

Dư Sơ Lâm lễ phép cười với bà, chờ Hà Long ngồi xuống mới ngồi theo, cầm lấy chiếc đũa gắp một miếng sườn chua ngọt ăn, khen nói: “Ăn rất ngon ạ, Dì Lưu vất vả ạ.”

“Thích thì tốt, cháu ăn từ từ, dì còn có việc.” Dì Lưu thấy hắn lớn lên sạch sẽ, cười rộ lên khá xinh đẹp, nói chuyện lại lễ phép thì trong lòng coi như kiên định, vẻ mặt vui vẻ rạo rức đi vào hầm canh trong bếp.

“Dì Lưu rất thích em.” Hà Long buông bát cơm, thỉnh thoảng mở miệng nói.

P/s: Lần đầu tiên bay máy bay, Dư Sơ Lâm còn biểu hiện đỡ quê, lần đầu tiên mèo được ngồi máy bay, phấn khích quá còn hét lên nữa kìa, khiến cả đoàn nhìn lại chê cười.

13. Chương 13: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

“Dạ?” Dư Sơ Lâm ngẩng đầu nhìn hắn, không hiểu ý của hắn muốn nói, giơ tay gãi gãi mặt, thử hỏi: “Em rất vinh hạnh?”

Hà Long thấy hắn không hiểu, quyết định nói thẳng: “Là như này.”

Dư Sơ Lâm vội buông bát đũa, ngồi nghiêm chỉnh, chăm chú lắng nghe: “Anh nói đi.”

Hà Long cũng buông bát đũa, chậm rãi phân tích với hắn: “Em xem, anh và ba anh không nói nhiều lời, cũng không biết cười.”

“Vâng, rồi sao?”

“Ông chủ so với bọn anh, càng ít nói, căn bản không bao giờ cười.” Hà Long bổ sung.

Dư Sơ Lâm cứng mặt, tiếp tục cẩn thận hỏi: “Ách, cho nên?”

“Sau đó dì Lưu rất thích nói chuyện, cũng rất thích cười, em nói nhiều, bà liền thích em.” Hà Long lời nói thâm thúy, nói xong liền bưng bát, một bộ dáng “Anh đã nói xong, em không cần cảm ơn anh đâu.”

“.....”

Dư Sơ Lâm trừng lớn mắt nhìn hắn, ý đồ muốn hắn thấy đồ dấu chấm hỏi cực lớn trong mắt mình, “Cho nên ý anh nói là gì?” Chẳng lẽ là dạy mình làm sao nhanh chóng dung nhập ngôi nhà này sao?

Hà Long lắc đầu, hận sắt không thành thép: “Em sao lại đột nhiên biến ngược vậy, dì Lưu phụ trách nấu cơm, bà thích em, em sẽ có thịt ăn, hiểu chưa?”

(mèo: Không định chen lời vào đâu, nhưng đọc cái đoạn này thấy Hà Long đáng yêu ghê gớm, hóa ra đang tẩy não Sơ Lâm cười nhiều chút, nói nhiều chút để anh được ăn sái món thịt, =))))), ha ha ha. Mạnh chết đi được, thảo nào Lăng Xuân hay trêu chọc, cũng không biết hai người này có thành đôi không nhỉ?)

“... Em đã hiểu, cảm ơn anh nhắc nhở.” Biểu tình trầm trọng Dư Sơ Lâm bưng bát cơm tiếp tục gắp sườn heo chua ngọt ăn ... Sao lại cảm giác so với lần đầu tiên gặp mặt Hà Long thoát nhìn có điểm không giống nhỉ ...

Lương Chu chuẩn bị cho hắn phòng ở tầng hai biệt thự, cách phòng ngủ của Lương Chu một phòng sách, tuy rằng diện tích nhỏ hơn phòng khác một chút, nhưng lại có một ban công nhỏ, mặt hướng về phía nam, ánh mặt trời rất tốt.

Trong phòng có một thảm chân chấm nâu, khăn trải giường và bức màn đều là màu lam nhìn thoải mái tươi mát, tủ quần áo treo mấy bộ quần áo, hần lôi một bộ ra nhìn thì nhận ra đây là kiểu dáng hợp với thiếu niên, lớn nhỏ rất thích hợp, trên quần áo còn có mùi bạc hà thơm nhẹ, nghĩ cũng biết là vừa mới được giặt. Trong góc phòng có một quả bóng rổ và một quả bóng đá, trên tường còn treo một bộ cầu lông, tất cả đều còn mới tinh, vừa nhìn cũng biết mới mua không lâu.

Dư Sơ Lâm có chút xúc động sờ sờ chiếc ghế sofa bên cửa sổ, nhớ tới đủ chuyện kiếp trước, lại nhìn hiện tại đối lập một chút, trong lòng đủ loại ngũ vị tạp trần, thật là tư vị gì cũng có. Có lẽ bản thân mình trọng sinh không phải vì để trả thù Dư Tu bọn họ mà là để biết rằng trên thế giới này vẫn còn có người thật lòng đối xử với mình.

(Ngũ vị tạp trần: năm vị – ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn vào nhau ...)

Sửa sang lại đồ trong vali một chút, hần lấy quà tặng chuẩn bị cho Lương Chu, sờ sờ và nhảy lên trên giường. Chờ lúc Lương Chu trở về sẽ đưa cho anh ấy, ừm, hần nhất định phải chung sống thật tốt với người anh trai này.

Lương Chu về nhà lúc nửa đêm 12 giờ, sau khi đuổi Mục Cừu lải nhải về, hần mặt lạnh đi vào biệt thự, gật đầu với bác Hà chờ ở cửa, hần khom lưng cúi chào: “Muộn rồi, bác Hà đi ngủ đi.”

Bác Hà dầm dẫm eo của mình, xua xua tay nói: “Thiếu gia có đói bụng không, có muốn ăn khuya chút không?”

Hần lắc đầu mở tủ đựng giày, lúc này ánh mắt nhìn đôi giày thể thao màu trắng ở phía dưới cùng, động tác dừng lại một chút, thấp giọng hỏi: “Em ấy đến rồi?”

Bác Hà gật đầu, lại đi tới giúp hần sửa lại tủ giày: “Đến từ giữa trưa, hiện giờ đã ngủ rồi.”

“Em ấy thế nào?”

Bác Hà nghĩ nghĩ, biểu tình hòa hoãn một ít: “Là một đứa nhỏ thành thật ... Còn an tĩnh hơn so với tư liệu miêu tả.”

“Ừm!” Lương Chu gật đầu, sau khi lại giục bác Hà đi ngủ lần nữa cũng lập tức đi lên tầng. Khi đi ngang qua phòng Dư Sơ Lâm, hần do dự một hồi, dừng lại bước chân và cẩn thận mở cửa bước vào.

Trong phòng bố trí nhiều đồ hơn một chút, hần đảo mắt qua và dừng lại trên giường.

Điều hòa tổng luôn khống chế nhiệt độ trong nhà ở 26°C, thiếu niên bọc chăn mỏng, ngủ ngon lành.

Ánh sáng trong phòng tối tăm, cũng không thể nhìn rõ bóng dáng của thiếu niên, chỉ có thể nhìn ra thân hình đơn bạc của thiếu niên. Hần đến gần vài bước, đứng ở mép giường, khom lưng và lật chăn che đầu của thiếu niên.

Đứa nhỏ này sao lại thích che chăn kín đầu ngủ nhỉ, thói quen này không tốt chút nào ... Hần nhú mào, lực kéo chăn lại nhẹ một chút.

Khuôn mặt thiếu niên dần lộ ra, mi sắc hơi nhạt, lông mày rất dài, cái mũi rất thẳng, môi khê nhếch, sắc môi màu hồng nhạt khỏe mạnh, khuôn mặt cũng đẹp, còn mang theo nét trẻ con, một đầu mềm cọt lung tung rối loạn, có vài sợi tóc trên trán nhìn rất non nớt.

Thật là khuôn mặt xinh đẹp, không giống cha, hần là giống mẹ nhiều hơn. Lương Chu kết luận—— đây chính là em trai của hần..... Hần nhú mào, ngón tay bò lên trên gương mặt của thiếu niên, nghịch ngợm mà véo một chút, ghé miệng ... Thì ra đây là cảm giác có em trai.

... Không tệ, hần nghĩ, nếu vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, hần không ngại đối xử tốt với em trai này một chút.

Dư Sơ Lâm đang nằm mơ, trong mơ có một con mèo lớn nghịch ngợm luôn dùng cái đuôi quét vào mặt hần khiến hần thấy ngứa, hần trốn cũng không trốn thoát. Hần không kiên nhẫn lắc đầu, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Mông lung mở mắt ra rơi vào một mảnh đen kịt, hắc chớp chớp mắt, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của Lương Chu, trong lòng cả kích buồn ngủ nháy mắt cũng biến mất, ngồi dậy cách xa sang một bên: “Ai đấy?”

“Là anh.”

Hắc ảnh bên mép giường lùi về phía sau một bước, sau đó bên tai hắn truyền tới giọng nói trầm có chút quen thuộc. Dư Sơ Lâm nhận ra giọng nói này, thân thể đang căng chặt cũng hơi hơi thả lỏng, chần chừ mở miệng hỏi hắc ảnh: “Là ... Lương tiên sinh sao?”

Lương Chu trong bóng đêm nhũ mảy, có chút bất mãn với xưng hô này, trầm mặc không nói chuyện.

“Là Lương tiên sinh sao?” Hắn duỗi tay mở đèn đầu giường, muốn từ trên giường xuống dưới.

“Đừng xuống dưới.” Lương Chu tiến lên một bước, bại lộ bản thân trước ánh ngủ trên đầu giường, duỗi tay đè lại bờ vai của hắn nhằm ngăn cản hắn xuống giường: “Là anh đánh thức em, ngủ tiếp đi”

Tay và bờ vai vừa chạm vào liền tách ra, hắn thu hồi tay, tay nắm thành quyền, nhũ mảy —— quá gầy, sờ lên đều là xương cốt.

Dư Sơ Lâm ngẩng đầu, lúc này mới thấy rõ diện mạo của hắn.

Lương Chu rất cao, dáng người hoàn mỹ lộ ra bên trong thân áo sơ mi, chân rất dài, đứng ở mép giường rất có cảm giác áp bách, tóc cắt rất ngắn không hề che đi ngũ quan lạnh lùng mà đẹp trai, mặt mày có vẻ hơi sâu, cái mũi rất cao, môi mỏng, nhìn chung không giống người dễ sống chung. —— không giống mình chút nào, hoàn toàn không nhìn ra hai người là anh em.

Dư Sơ Lâm kết luận, tầm mắt nhìn qua đồng hồ báo thức ở đầu giường, ngẩng người, tò mò nhìn về phía hắn: “Anh mới trở về sao?”

Lúc hắn đánh giá Lương Chu thì Lương Chu cũng đang đánh giá hắn, mà kết quả đánh giá... Trong nháy mắt thiếu niên mở mắt ra ... Thoạt nhìn vẫn rất ngoan, ừ.

Hắn gật gật đầu, muốn duỗi tay sờ đầu tóc lộn xộn của đối phương, ngón tay giật giật, lại duỗi tay đi về phía cửa phòng: “Em ngủ tiếp đi, anh đi ra ngoài.”

Dư Sơ Lâm thấy hắn phải đi, theo bản năng nói câu “Từ từ”, sau khi đối phương quay đầu lại nhìn thì mới có chút xấu hổ phản ứng lại, hắn vội cầm lấy chiếc hộp tinh xảo cất ở tủ đầu giường, nhảy xuống giường đi đến bên người Lương Chu và nhét hộp vào trong tay hắn.

“Cái này, quà tặng cho anh.”

Lương Chu vuốt ve hộp trong tay một chút, dừng một chút mới mở miệng: “Không phải Lương tiên sinh.”

“Cái gì?” Dư Sơ Lâm ngửa đầu nhìn hắn.

Góc độ nhìn thẳng này khiến hắn có cảm giác đối phương toàn tâm toàn ý tin cậy mình... Thực tốt, em trai mềm mại và ngoan ngoãn. Lúc này, hắn không chút do dự, duỗi tay sờ mái tóc mềm mại của thiếu niên, nhẹ nhàng xoa xoa, biểu tình nhu hòa hơn, nói: “Phải gọi anh trai, mau đi ngủ đi, ngủ ngon.”

Cửa phòng đóng lại chặn đi thân ảnh người đàn ông rời đi, Dư Sơ Lâm sờ sờ đầu mình, trầm mặc thật lâu mới phát phát tay với cửa phòng: “Ngủ ngon ... anh trai.”

14. Chương 14: Cả Đời Đoạn Phi Đường

Trong lúc nói chuyện với Di Lưu, Dư Sơ Lâm đã biết nghề nghiệp của Lương Chu —— diễn viên.

Lương Chu, diễn viên..... Vì sao phong cách chênh lệch to lớn như thế.

Dì Lưu cười tủm tỉm lấy ra điều khiển từ xa, lôi kéo Dư Sơ Lâm ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu bật video: “Cháu đừng nhìn cậu chủ ngày thường một bộ dáng lạnh như băng không nói lý lẽ, lúc diễn rất lợi hại đấy, mới vào nghề mấy năm liền đã có cả một tòa nhà thư, đáng tiếc thiếu gia không quan tâm, luôn khóa chặt tim, một chút tình thú cũng không có.”

Dư Sơ Lâm mỉm cười nghe bà lão nhải, trong lòng không khỏi có chút tò mò. Tuy rằng đời trước thành tích hần càng ngày càng kém, nhưng trong sinh hoạt vẫn là một con mọt sách chính hiệu, hơn nữa ti vi trong nhà cậu hần đều bị Dư Bác bá chiếm xem phim hoạt hình nên đối với diễn viên minh tinh thật đúng là không có hiểu biết, sau đó hần lại vào nhà tù thì càng không có cơ hội tiếp xúc với mấy thứ này.

Dì Lua nghịch ngợm điều khiển từ xa một chút, trên màn hình TV bắt đầu hiện ra hình ảnh, bà ấn mấy nút, hình ảnh chuyển động và dừng lại một bộ phim đang xem nửa chừng.

“Chọn cái này đi, dì cảm thấy đoạn này là đoạn đẹp nhất thiếu gia diễn.” Dì Lưu vui vẻ rạo rục lùi về phía sau ngồi bên cạnh Dư Sơ Lâm.

Hình ảnh một lần nữa trở nên rõ ràng, một thân ảnh cao lớn trông chật vật lảo đảo từ trong rừng cây đi ra, đầu rũ, một tay che ngực, một tay cầm kiếm. Âm nhạc dồn dập khiến người xem không khỏi khấn trương. Gió thổi lá cây, hình ảnh đột nhiên được chiếu gần, lộ ra sườn mặt của hiệp khách áo trắng khiến Dư Sơ Lâm sửng sốt.

Đúng là bộ dáng của Lương Chu, nhưng biểu tình lại là đau đớn, mi hơi nhú, trong mắt là sự thất vọng và không cam lòng, miệng há nhưng răng cắn chặt, tay nắm kiếm cũng hơi run rung, hiển nhiên là đang gắng gượng.

“Đoạn Phi Đường, người trốn cũng vô dụng, còn không mau thú chịu thôi!”

Tiếng nói sắc nhọn đột nhiên vang ra từ trong rừng cây, khí thế Đoạn Phi Đường biến đổi, nghiêng đầu tránh thoát ám phỉ phóng tới, ánh mắt sắc bén nhìn lại nơi phát ra ám phỉ, đầu óc quay cuồng, kiếm đặt trước ngực, trầm giọng nói: “Tiểu Diễm, đừng có giả thần giả quỷ, ra đi, chính diện đối mặt với ta!”

Lời kịch vừa ra, Dư Sơ Lâm hoàn toàn bị chấn trụ, rõ ràng là giọng nói giống nhau nhưng khí thế này, làn điệu này, ngay cả câu nói... quá không giống nhau.

Dì Lưu đã chuẩn bị khăn giấy, còn sẵn sóc đưa cho Dư Sơ Lâm, thốt thức nói: “Ai da, Đoạn Phi Đường này đúng là mệnh khổ, cha không thương mẹ không yêu, thật vất vả cưới được một người vợ, cuối cùng còn bị giết, sau lại bái một nghĩa đệ lại không ngờ là kẻ lòng dạ xấu xa, dụ hần đến ám lao sau hạ được lại bị nhốt đánh, ngược đến thảm.”

Dư Sơ Lâm cúi đầu nhìn khăn giấy trong tay, xê dịch mông mà không biết nên trả lời tiếp như thế nào.

Đoạn Phi Đường đang cùng một hắc y đánh nhau trong TV, dì Lưu xem đến nhập tâm, hần cũng nghiêm túc nhìn lên.

Khách quan mà nói, vụ đánh nhau này đúng thật đủ lớn, diễn viên và không khí diễn đều đủ, động tác võ thuật như nước chảy mây trôi, có đi có lại, âm nhạc kết hợp gài đúng chỗ ngứa... Tóm lại, đúng là đủ gây chấn động cho tâm linh đồ nhà quê là Dư Sơ Lâm.

Vừa xem liền không thể dừng được.

... Không hổ là phim truyền hình khiến người cầm hộp khăn giấy, vai chính Đoạn Phi Đường quả thật là rất thảm, thật vất vả chạy thoát từ trong tay nghĩa đệ Tiểu Diễm, lại không cẩn thận rơi xuống vực, may mắn không chết còn được một vị cao nhân ẩn sĩ truyền thừa, nháy mắt trở nên rất ngầu X*, ngầu X trong nháy mắt hạ gục giang hồ hào kiệt, kết quả vừa mới khí phách hăng hái về đến nhà lại phát hiện cả nhà đều bị giết, mà hung thủ lại chính là kẻ từng là nghĩa đệ, Tiểu Diễm.

Ngầu X (Có thể hiểu là trâu bò, ý nói rất cường đại)

Thù mới hận cũ, không có gì để nói, đánh!

Hai người ở trên đỉnh núi X đại chiến ba trăm hiệp, Tiểu Diễm bị trọng thương, trước khi chết còn nói cho Đoạn Phi Đường rằng hai người thật ra là anh em ruột! Hung thủ diệt môn không phải hần là vợ của Đoạn

Phi Đường, Âu Dương Phiêu Phiêu! Thì ra vợ hấn căn bản không phải cô nhi đại hiệp gì cả mà là Thánh nữ tà giáo, tiếp cận hấn chỉ vì muốn cướp đoạt bản đồ tàng bảo của Đoàn gia tổ truyền, kết quả không cẩn thận bị Tiểu Diễm phát hiện thân phận đành giả chết thoát thân. Tiểu Diễm cũng vì muốn tốt cho hấn mà trước khi biết được tin tức Đoàn Gia diệt môn mà dụ dỗ Đoàn Phi Đường tới ám lao nhốt hấn lại.

Còn việc hạ độc nhốt lại để đánh gì đó, khụ khụ, không cần nói chi tiết những cái đó.

Đoạn Phi Đường hoàn toàn chấn động, nhớ tới đệ đệ mất tích từ bé, lại nhớ tới sau khi đệ đệ mất tích, cha mẹ hấn đối xử lạnh nhạt với hấn, lại nghĩ tới sự vui mừng khi hai huynh đệ kết bái chỉ sơ nắm tay giang hồ, trong lúc nhất thời ngổn ngang trăm mối cảm xúc, “Xì” một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

Phun xong mới nhớ tới mình ngày cưới, người vợ dịu dàng hiền thực, lại ghen, rốt cuộc không ghen được mà phun ra một ngụm.

Máu thì muốn phun mà thù cũng muốn báo.

Chôn Tiểu Diễm, nắm túi gấm đối phương đưa mình, Đoạn Phi Đường tìm được căn cứ của tà giáo, đơn thương độc mã giết đi lên, diệt thật nhiều người tà giáo, cuối cùng lại cùng thánh nữ Âu Dương Phiêu Phiêu đại chiến ba trăm hiệp, máu chảy đến vô cùng happy.

Kết cục đương nhiên là tà không thể thắng chính, nhưng thánh nữ đã chết lại ném xuống một quả bom nặng ký – nàng đã hoài hài tử Đoạn Phi Đường!

Sấm! Giữa! Trời! Quang!

Đoạn Phi Đường chịu kích thích quá lớn, sau khi đại chiến ba trăm hiệp với giáo chủ tà giáo rốt cuộc cũng tẩu hỏa nhập ma, bị trọng thương gần chết, không chờ hấn dọn dẹp xuống núi đi dưỡng thương, một đồng hảo hán chính đạo đột nhiên vọt ra, la to muốn giết ma đầu là hấn.

Hấn quả thật không thể hiểu được, lúc này võ lâm minh chủ nhảy ra, nói cho hấn biết võ công của hấn rõ ràng giống với ma đầu Độc Cô Cửu nhắc lên mưa máu gió tanh mười mấy năm trước trên giang hồ, nói hấn không phải người xấu cũng không ai tin!

Độc Cô Cửu, chính là tên của vị cao nhân ở dưới vực sâu truyền võ công cho hấn! Đoạn Phi Đường hết đường chối cãi, nhớ tới cuộc đời đủ loại, chỉ cảm thấy mình thật đáng buồn cười, dứt khoát dùng kiếm tự vẫn kết thúc cuộc đời vớ vẩn của mình.

Chuyện xưa đến đây là kết thúc, dì Lưu khóc đến sưng cả mắt, Dư Sơ Lâm nhéo khăn giấy, cái kết cục kỳ ba này thật sự gây chấn động.

Nhưng không thể không nói, Lương Chu diễn nhân vật Đoạn Phi Đường rất khá, tuy rằng kết cục thật lừa đảo, nhưng nhìn một hiệp khách áo trắng một thân thê lương, dùng kiếm tự vẫn cũng khiến Dư Sơ Lâm không khỏi đỏ hốc mắt.

Bi thương vẫn quanh quẩn ở trong phòng khách, dì Lưu một lúc “ô ô ô” lại “hức hức hức”, Dư Sơ Lâm xoa hốc mắt đỏ bừng, cũng không biết an ủi dì như thế nào.

Ngay lúc hấn đang khó xử thì cửa biệt thự mở ra.

Hấn quay đầu lại, mở to hai mắt đỏ bừng nhìn Lương Chu đối diện ở cửa, chớp chớp mắt, phát phát giấy ăn trong tay: “Anh đã về rồi.” Thật ra hấn còn muốn nói thêm một câu, anh vừa mới chết thật là thảm.

Lương Chu nghe nhạc cuối phim quen thuộc còn đang quanh quẩn trong phòng khách q, nhúu mày: “Em đang xem TV?”

Dư Sơ Lâm gật đầu, hít hít cái mũi: “Anh diễn rất tốt.”

Đoạn nhạc cuối phim kết thúc, phòng khách an tĩnh lại, dì Lưu điều chỉnh lại cảm xúc thật tốt mới đứng dậy, quay đầu nhìn khuôn mặt như quan tài của Lương Chu, tức khắc lại bi thương, lại muốn khóc: “Cậu chủ, cậu, cậu chết thật là thảm, ô ô ô...”

Lương Chu: “.....”

Hà Long đang xách một đóng túi đứng ở phía sau Lương Chu: “.....”

Có lẽ gấp gáp trở về ăn cơm chiều là một quyết định sai lầm, Lương Chu nghĩ.

15. Chương 15: Anh Trai

Lúc bữa tối.

Trên bàn cơm thật yên tĩnh, Dư Sơ Lâm ngó nhìn Hà Lại lại ngó nhìn Lương Chu, do dự rồi rầm thật lâu, rồi cuộc cãi vã im lặng, nhỏ giọng mở miệng hô: “Lương tiên sinh.”

Động tác gấp đồ ăn của Lương Chu dừng lại, gương mặt nhìn hẩn: “Em gọi anh là gì?”

Dư Sơ Lâm bị hẩn hỏi đến ngẩn người, đột nhiên nhớ tới đối thoại đêm qua của hai người, miệng hé mở, cúi đầu tránh đi tầm mắt của hẩn, thấp giọng nói: “Anh trai, em nghĩ muốn đi học một lớp bổ túc hè này.” Hẩn nghiêm túc suy nghĩ, kiến thức trung học dùng được ở cao trung chân chính chỉ có mấy môn như toán học, tiếng anh, lý mà thôi, môn sử yêu cầu học thuộc lòng nhớ mốc thời gian địa điểm, ngữ văn chủ yếu là từ vựng hàng ngày tích lũy, sơ trung hẩn học rất nghiêm túc, tuy rằng thành tích cao trung tệ đi, nhưng vẫn có nền tảng, học bổ túc chắc sẽ đuổi kịp tiến độ. Hẩn không nghĩ muốn học tiếp vào đầu tháng ba năm nay, như vậy muốn học thăng lên cao trung thì không thể không học bổ túc.

Sau khi chọn người giám hộ, thời gian trống của hẩn phần lớn đều được hẩn dùng để xem lại sách giáo khoa, đời trước có nền tảng học cao trung, nội dung sơ trung cũng không quá khó khăn. Có lẽ là do tâm tình thay đổi, có lẽ là vì hoàn cảnh sinh hoạt khiến hẩn thả lỏng rất nhiều, đời trước tinh thần học tập đều không tốt, đời này đã hoàn toàn biến mất, đối với việc học của hẩn cũng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

Tuy rằng chưa xác định thành tích thi cuối cấp của hẩn có thể vào được cao trung ở thành phố B hay không, nhưng hẩn đã nghĩ thật kỹ, nếu như thật sự không có trường nào chịu nhận hẩn, hẩn liền, hẩn liền ... Chạy cửa sau vào học ở một trường. Khụ, tuy rằng ý tưởng này có chút không tiền đồ, nhưng hẩn thề, chỉ cần vào được cao trung, hẩn nhất định sẽ nghiêm túc học tập! Hơn nữa trong tay hẩn có chút tiền, sẽ không tiêu của Lương Chu.

Nghĩ như vậy, trong mắt hẩn không khỏi có một tia chờ mong, ngón tay dưới bàn ăn cử động, yên lặng tính toán tài sản của mình. Căn hộ đã bán, hơn nữa còn có số tiền mẹ hẩn gửi ở ngân hàng, còn có khoản bồi thường thu hồi từ chỗ Dư Tu, hẩn cũng đã được coi là một phú ông trăm vạn, chạy trường đi học... hẩn là dư dả.

Trong ánh mắt chờ mong của hẩn, Lương Chu chậm rãi thu hồi chiếc đũa, trên mặt càng thêm lạnh, hai mắt thâm trầm nhìn chằm chằm hẩn, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Anh trai?” Dư Sơ Lâm bị ánh mắt lạnh buốt của hẩn nhìn đến có chút thấp thỏm, nói chuyện càng thêm lắp bắp: “Không, không được sao?”

Lương Chu bị tiếng gọi cẩn thận “anh trai” này của hẩn khiến tâm tình sung sướng, ánh mắt hết nhìn khuôn mặt mang nét trẻ con lại nhìn mái tóc mềm mại của Dư Sơ Lâm, trong ngực cảm thấy ấm áp.

Ừm, đây chính là em trai của hẩn, không phải em họ nội hay em họ ngoại, chỉ đơn thuần là em trai ... không tồi.

“Hà Long.” Hẩn rút cuộc cũng thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn về phía Hà Long.

Hà Long vẫn luôn yên lặng vui đầu ăn cơm nháy mắt ngồi thẳng, buông chén đũa, xoa miệng, nói: “Ông chủ, ngài có gì phân phó?”

“Đi tìm mấy lớp bổ túc tốt một chút cho Sơ Lâm lựa chọn, không tốt thì liên hệ gia sư.” Hẩn nói xong lại quay đầu nhìn Dư Sơ Lâm: “Em muốn học bổ túc những môn học nào?”

“Toán học và tiếng anh ...”

Hắn gật gật đầu, một lần nữa lại nhìn Hà Long: “Tìm lớp bổ túc tốt một chút chuyên dạy toán học và tiếng anh, còn nữa, xem cao trung nào tốt một chút ở thành phố B, sau đó lấy tư liệu về đây để Sơ Lâm lựa chọn.”

Hà Long viết những điều được dặn vào trong một quyển sổ nhỏ, nhớ xong lại cẩn thận kiểm tra đối chiếu một lần nữa, gật đầu, nói: “Tôi đã rõ.”

Lương Chu nhú mày, lại bổ sung một câu: “Tìm trường gần nhà một chút.”

Hà Long cầm bút trong tay dừng một chút, lại nhìn Dư Sơ Lâm một cái, gật đầu: “Tốt”

Sau khi thương lượng xong thì cũng là lúc bữa tối kết thúc, Lương Chu lau miệng lại nhìn Dư Sơ Lâm vẫn đang chậm rãi và cơm, dặn dò: ‘Không nên kén ăn.’ Sau đó đứng dậy cũng không quay đầu đi lên tầng.

Nhà ăn lúc này chỉ còn lại hai người Hà Long và Dư Sơ Lâm, Dư Sơ Lâm nhìn về phía Hà Long, thắc mắc: Anh trai đây là ...” Sao vừa nói xong đã chạy đi rồi, hắn còn chưa kịp nói lời cảm ơn, còn cái câu cuối cùng kia nữa ... Giọng điệu có chút đáng sợ, có phải vì mình có thói quen dùng bữa không tốt không?

“Ông chủ thẹn thùng.” Hà Long khẳng định kết luận, đóng lại quyển sổ nhỏ trong tay, cũng chạy.

“.....”

Lương Chu rất bận, ăn xong cơm chiều chưa bao lâu đã bị một cuộc điện thoại gọi đi ra ngoài, thẳng đến lúc Dư Sơ Lâm ngủ vẫn chưa thấy trở về.

Dư Sơ Lâm có chút không hiểu, công việc của diễn viên bận như vậy sao?

Ngày hôm sau, hắn dậy sớm muốn cùng Lương Chu ăn bữa sáng, kết quả lại được thông báo Lương Chu đã đi công tác, trong vòng một tuần sẽ không trở về.

Hắn hơi cảm thấy mất mát, do dự một chút lấy di động gửi tin nhắn cho Lương Chu.

“Chúc anh lên đường bình an, chú ý nghỉ ngơi, chuyện lớp học bổ túc và trường học, cảm ơn anh!”

Một lúc sau, điện thoại rung lên, hắn mở máy.

“Ừ, phải gọi anh trai.”

Đối với thân phận anh trai này có bao nhiêu chấp nhất, Dư Sơ Lâm cảm thấy phiền muộn*, trên mặt lại không tự giác treo lên một nụ cười tươi, vội vàng trả lời: “Về sớm một chút nhé, anh trai.”

“Ừm.”

Mấy ngày sau đó thật sự bình yên, Dư Sơ Lâm đều xem lại sách giáo khoa mỗi ngày, còn đi theo bác Hà chăm sóc vườn hoa, lại cùng Di Lưu xem TV, mọi thứ cũng không quá nhàm chán.

Sau khi quen thuộc, hắn cũng dần biết được tin tức về gia đình này từ trong miệng di Lưu.

Ví dụ như cha hắn, Lương Trì.

Lương Trì là một đạo diễn lớn, theo như lời di Lưu nói, là một người cổ hũ nghiêm túc nhưng cũng rất tài hoa, sau khi cưới mẹ Lương Chu là Chu Thanh Nhã thì bắt đầu lao vào thương trường, đầu tiên là mở một công ty giải trí, sau khi công ty giải trí có chút phát triển lại bắt đầu lao vào ngành sản xuất, rất có thành tựu. Nhưng ngày vui ngắn ngủi, mẹ Chu qua đời năm Lương Chu bốn tuổi vì tai nạn xe cộ. Sau đó, Lương Trì không gắng gượng được mà vô tâm với sự nghiệp quản lý, ông phó thác công ty giải trí của mình cho em trai là Lương Kiến, các sản nghiệp khác cũng được phó thác cho bên vợ là họ Chu.

Sau khi vứt bỏ không còn việc gì, ông quay lại nghề cũ chuyên tâm làm đạo diễn, càng ngày càng không để việc khác. Lương Chu từ nhỏ mất mẹ, sau không được cha quan tâm nên tính tình càng ngày càng trầm mặc, càng ngày càng nói ít.

Qua mấy năm sau, khi tạo nên tác phẩm điện ảnh kinh điển, Lương Trì bị bệnh, thật vất vả mới thành công cứu chữa thân tàn, sau vài năm nữa cũng tiếc nuôi qua đời.

Dư Sơ Lâm nghe xong chỉ cảm thấy thổn thức, vội đầu suy nghĩ, hỏi: “Vậy năm nay anh trai cháu bao nhiêu tuổi?” Nhìn chắc khoảng hai mươi bảy nhĩ?

“Cậu chủ năm nay hai mươi ba tuổi.” Dì Lưu vừa nói lại thốt thức: “Đừng nhìn cậu chủ cô đơn, cậu ấy rất hiếu thuận với ông chủ, ông chủ trước khi qua đời còn bảo hấn đi làm diễn viên, cậu ấy không nói hai lời, con người tinh anh như cậu ấy sao phải chạy đi làm cái nghề vất vả kiếm chút tiền này chứ.”

Hai mươi ba, mới chỉ có hai mươi ba ... Thật trẻ tuổi ... Dư Sơ Lâm sững sờ, rồi lại cảm thấy an tâm, áy náy trong lòng với Lương Chu cũng phai nhạt đi một chút.

Kém nhau tám tuổi, lúc Lương Chu bốn tuổi mẹ Chu qua đời, vậy tính ra thì mẹ mình cũng không phải là tiểu tam ... Không có phá hoại gia đình tốt của Lương Chu.

Không xem phim nữa, Dì Lưu mở mấy quyển album lớn và vừa xem vừa giải thích một chút về từng bức ảnh, đến cuối cùng lại ngẩng đầu từ ái nhìn Dư Sơ Lâm, sờ sờ đầu hấn, thở dài: “Cháu là một đứa nhỏ tốt, cậu chủ mấy năm qua quá cô đơn, về sau có cháu ở bên cạnh cậu ấy, dì cũng yên tâm.”

Đủ loại suy nghĩ đánh nhau trong đầu hấn, nhưng lại không thể dùng từ hình dung. Hấn cảm nhận cảm giác vô nhẹ ôn nhu trên đầu mình, nghiêm túc gật đầu: “Cháu sẽ sống chung thật tốt với anh cháu.”

Tự dừng lại nghĩ tới việc này, hấn cũng đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý bị đối xử lạnh nhạt, nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến những người này sẽ đối xử ôn nhu với hấn. Bác Hà cũng tốt, dì Lưu cũng tốt, còn có Hà Long và Lăng Xuân ban đầu, đương nhiên, còn có Lương Chu nữa, tất cả bọn họ đều là người tốt, hấn từ trong địa ngục đầy ác quỷ âm u bò ra, làm sao mới hồi báo được thiện ý của bọn họ đây?

16. Chương 16: Tra Điểm

Một tuần sau, kết quả thi tốt nghiệp cũng đã có.

Lương Chu phong trần mệt mỏi trở về nhà, đưa vật trong tay cho bác Hà, quét mắt nhìn một vòng phòng khách: “Kết quả thi thế nào?”

“Còn chưa có ạ, còn chờ cậu chủ trở về.”

Dì Lưu khẩn trương trực điện thoại, không ngừng vỗ vỗ tay Dư Sơ Lâm, trấn an nói: “Sơ Lâm, cháu đừng căng thẳng, cứ bình tĩnh, thành tích không tốt không quan trọng, tất cả mọi người đều biết cháu là đứa nhỏ yêu học tập.”

“Cháu không căng thẳng ạ!” Dư Sơ Lâm có chút bất đắc dĩ, khi ngẩng đầu thì nhìn Lương Chu tiến vào, bi thương trong lòng chợt đổi thành vui mừng.

“Anh, anh đã trở về.” Hấn khô khan chào hỏi, tay phải giữ thật chặt tờ số báo danh thi tốt nghiệp ... Thật là, quá mất mặt.

“Ừm.” Lương Chu mặt lạnh gật đầu với hấn, đi tới sờ phía sau đầu hấn, rồi lại vòng qua ngồi xuống bên cạnh hấn, duỗi tay về phía dì Lưu: “Đưa điện thoại cho cháu.”

Dì Lưu vội đưa điện thoại cho hấn, tay thì vỗ vỗ ngực, trong lòng thì rất khẩn trương.

Cũng không kịp để cho Dư Sơ Lâm có cơ hội ngăn cản, Lương Chu dứt khoát cầm lấy điện thoại, mở ra bàn phím số, lấy từ trong tay dì Lưu tờ giấy và bấm từng phím số “tích tích tích”.

Bác Hà thoát nhìn là người bình tĩnh nhất đeo lên kính lão viễn thị của mình, híp mắt nhìn điện thoại như đang chuẩn bị nhìn một nụ hoa sắp nở.

Dư Sơ Lâm hết nhìn này tới nhìn người khác, cuối cùng lại nhìn sườn mặt đẹp trai của Lương Chu, thất bại suy sụp hạ bả vai. Hai ngày trước vốn là ngày có kết quả thi tốt nghiệp của hấn, vốn dĩ hấn chuẩn bị dùng điện thoại để tra nhưng không nghĩ tới di động của hấn lại hết pin! Càng xui xẻo hơn là hấn định mượn máy bàn để tra lại bị dì Lưu bắt gặp, sau đó dì Lưu nói cho bác Hà, bác Hà lại báo cho Lương Chu, vừa vặn Lương Chu kết thúc công việc đang về nhà... Chỉ là một điểm thi nhỏ nhỏ lại biến thành cả nhà tổng động viên hấn.

Nếu hần thi tốt thì không nói, nhưng thành tích hần lại ... vô cùng tệ.

Điện thoại rất nhanh kết nối, sau một đoạn âm báo tự động, Lương Chu duỗi tay về phía Dư Sơ Lâm: "Đưa số báo danh thi đây cho anh."

Hần đưa qua rồi vội gục đầu xuống.

Sau khi nhập số báo danh, giọng nữ tự động trong điện thoại bắt đầu đọc thành tích.

"Ngữ văn: 78 điểm, toán học: 102 điểm, khoa học tự nhiên, khoa học tổng hợp:... Tiếng anh: 12 điểm, tổng điểm: ..."

Tiếng Anh, 12 điểm ... Lỗi tai Dư Sơ Lâm dần đỏ lên, tuy rằng nhìn thì trấn định nhưng thật ra đầu đã cúi rất thấp. Quả nhiên là kết quả quá kém, mọi người có cảm thấy thất vọng hay không, Lương Chu thì sao? Có phải cảm thấy hần là một đứa nhỏ rất hư không... Rõ ràng thật vất vả mới dung nhập với gia đình này ...

"Có một môn chênh lệch khá lớn."

Giọng nói trầm để nghe đánh vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng, Dư Sơ Lâm ngẩng đầu chút, trên mặt không che được sự kinh ngạc: "Vâng, cũng chỉ có một môn thôi sao?"

Lương Chu nhíu mày, vỗ vỗ hần đầu, cảm thấy cảm giác không tồi, lại xoa xoa, "Điểm của em quá tệ, học bổ túc không thích hợp, anh sẽ bảo Hà Long tìm gia sư cho em."

Sau khi khiếp sợ là mừng rỡ như điên, hần không bị ghét bỏ, không bị trách cứ ... Cả khuôn mặt bỗng sáng ngời lộ ra một nụ cười thật tươi, gật đầu: "Vâng, đều nghe anh hết." Vậy kết quả, thật là ... Thật là quá tốt.

Lương Chu cũng cười, tuy rằng không nhìn thấy rõ nụ cười nhưng ánh mắt thì nhu hòa đi rất nhiều, thấp giọng đáp: "Ừm."

Sau khi quyết định mời gia sư, hai ngày sau, một cô giáo tuổi trung niên được Hà Long mời về nhà, Dư Sơ Lâm chính thức cuộc sống học bù.

Lương Chu vẫn bận như cũ, nghe nói là sắp đóng máy bộ phim mới, còn mấy ngày cuối cùng.

Hai người ở chung lúc đầu chỉ là tin nhắn trao đổi, sau biến thành mỗi ngày đều gọi điện thoại, lúc không vội, Lương Chu còn kiểm tra bài vở của Dư Sơ Lâm một chút, dần dần, hai người ở chung càng ngày càng tự nhiên.

Nghỉ hè rất nhanh trôi qua, cuối tháng tám, Lương Chu cuối cùng cũng đóng xong phim cùng hợp báo ra mắt phim mới, cũng bắt đầu chuyên tâm tuyển trường học cho Dư Sơ Lâm.

"Trường này đi, trường trung học B khá lớn, trình độ giáo viên cũng tốt." Lương Chu chỉ vào tờ tuyên truyền của một trường trung học.

Dư Sơ Lâm lắc đầu, tiếp tục vui mắt vào làm bài thi: "Trường này quá xa nhà, có khi phải ở nội trú." Hần rất quý trọng tình thân của Lương Chu, không muốn tách ra.

Lương Chu ngẫm nghĩ, gật đầu, nghiêng đầu nhìn bộ dáng Dư Sơ Lâm múa bút thành văn, đem tư liệu trường trung học B ném vào thùng rác.

"Vậy trường quốc tế đi, dạy song ngữ, đối với việc học tiếng anh của em cũng rất tốt." Hần lật lật lấy ra một phần tư liệu.

Dư Sơ Lâm cuối cùng cũng hoàn thành một đề thi, kiểm tra một lần mới ngó sang tờ tuyên truyền Lương Chu đang cầm: "Không tốt, cách dạy học ở đó em không thích."

Lương Chu nhìn nụ cười đáng khinh của thầy giáo ngoại quốc trên tờ tuyên truyền, lại nhìn Dư Sơ Lâm ngoan ngoãn mà nhíu mày, liền che đi khuôn mặt thầy giáo ngoại quốc kia, vo tròn ném vào thùng rác: "Vậy thì không cần trường này."

Dư Sơ Lâm gật đầu, lấy ra một bài thi vật lý lại vui đầu làm tiếp.

Lương Chu tiếp tục lục tư liệu, lật đi lật lại, biểu tình càng ngày càng khó coi. Rõ ràng đều là trường tốt sao cẩn thận nghĩ lại đều không thấy điểm tốt nhỉ?

Dư Sơ Lâm đợi một hồi không thấy hần mở miệng, tò mò ngẩng đầu thì thấy bộ dáng buồn rầu cau mày của hần, nghĩ một chút, duỗi tay cầm lấy một tờ tuyên truyền, chỉ chỉ: “Trường này đi, tuy rằng là trường mới nhưng nghe nói chất lượng giáo dục không tồi, lại ở gần nhà, chỉ mất hai mươi phút đi xe buýt là tới.”

Lương Chu càng nhăn mày, mân mê môi mỏng, ghét bỏ nhìn một lần tờ tuyên truyền kia, quyết đoán ném vào trong thùng rác: “Phụ cận trường này đang xây dựng, cả ngày thi công, môi trường học tập kém, xung quanh cũng loạn, không tốt.”

Dư Sơ Lâm bất đắc dĩ liếc hần một cái, gật đầu, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Dì Lưu nhìn lén thật lâu, tuy rằng rất vui khi cậu chủ nói nhiều hơn một chút, nhưng thấy hai anh em vẫn luôn không tìm được trường tốt thì không khỏi bối rối. Bà bưng canh nắm tuyết hạt sen tới, đặt nhẹ lên bàn tránh xa tư liệu, cẩn thận kiến nghị: “Không bằng đi tới trường trung học số hai thành phố cậu chủ từng học đi, gần nhà, đi xe đạp cũng chỉ có mười lăm phút, thật sự rất tiện.”

Lương Chu cau mày, lại lật đi lật lại tập giấy tuyên truyền, lấy ra tư liệu trường trung học số hai thành phố, nhìn chằm chằm mấy chữ “Trường học có phong cách nghiêm chỉnh” như đang suy tư điều gì đó.

Dư Sơ Lâm có chút kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi xác nhận: “Dì Lưu, là trường trường trung học số hai thành phố kia sao? Cái trường có tiếng khó thi vào ấy à?”

Dì Lưu gật đầu, đặt canh nắm tuyết vào trong tay hần, cười nói: “Trường này rất tốt, lại gần nhà, trước từng làm bài nữa, uống chút canh rồi nghỉ ngơi một chút hần làm tiếp.”

Dư Sơ Lâm cất bài thi, lấy canh tới gần, nói lời cảm ơn, lắc đầu nói: “Trường kia tốt thì tốt, nhưng rất khó đi cửa sau...” Hần không phải không nghĩ tới trường trường trung học số hai thành phố, nhưng nghe nói trường này rất khó vào, nên cùng từ bỏ tâm tư.

“Không đi cửa sau.” Lương Chu buông tờ tuyên truyền, bưng bát canh nắm tuyết lại gần, vừa cúi đầu uống một ngụm: “Em lần trước thi trắc nghiệm bao nhiêu điểm?”

Dư Sơ Lâm báo thành tích, tò mò nhìn hần: “Sao không đi cửa sau?”

Lương Chu chỉ vào tư liệu trường trung học số hai thành phố, cân nhắc một chút điểm Dư Sơ Lâm báo, gật đầu: “Đủ điểm rồi, không cần lựa chọn nữa, chọn trường trung học số hai thành phố đi, em chuẩn bị tốt một chút, ngày mai ra ngoài với anh.”

“Để làm gì?”

“Cùng anh đi gặp giáo viên chủ nhiệm cao trung của anh, để ông ấy nghĩ biện pháp giúp em.”

“.....” Đây không giống đi cửa sau sao?

17. Chương 17: Mua Quần Áo

Ngày hôm sau trời trở lạnh gió lớn... Trời đầy mây.

Dư Sơ Lâm dậy sớm rửa mặt, sau đó làm một ít bài thi và bài tập mới cất vào trong ba lô, nghĩ một chút cũng đem sổ tiết kiệm cho vào.

Lương Chu ngồi ở phòng khách đọc báo, hần quét mắt nhìn Dư Sơ Lâm đi xuống, nhíu mày đứng dậy, nói: “Thời tiết thay đổi, nhiệt độ sẽ giảm, lên tầng mặc áo dài tay đi.”

Dì Lưu vừa tới gọi bọn họ ăn sáng, nghe vậy cười đến tít mắt: “Cậu chủ cũng là người biết quan tâm, thật tốt.”

Nói xong, dì Lưu cười tủm tủm đi.

Dư Sơ Lâm đặt ba lô lên trên sô pha, lại đi theo Lương Chu vào nhà ăn, giải thích: “Tủ quần áo của em toàn là áo cộc tay, không tìm được áo dài tay.”

Lương Chu mày nhăn đến kẹp chết cả con ruồi, có chút ảo não mình thật sơ ý, ngồi xuống bàn ăn mới nói: “Vậy tí nữa đi mua quần áo trước.”

Dư Sơ Lâm ngoan ngoãn gật đầu.

Sau bữa sáng, Lương Chu trở về phòng ngủ người, sau khi đi ra thì phong cách thay đổi.

Một đầu tóc bù xù, mặc chiếc áo thun có hình ngộ nghĩnh, quần màu lao động, giày thể thao ... Trên tay còn có một chiếc kính đen kiểu dáng khoa trương.

... Cảm giác cả người đều trẻ đi mười tuổi.

“Anh?” Dư Sơ Lâm choáng váng, chỉ là ra cửa mà thôi, làm gì vậy.

“Ngụy trang một chút, tránh đi phiền toái.” Lương Chu túm vòng trên cổ làm bằng bộ xương khô, đeo bao cộc tay và đồng hồ lên, rút cuộc cũng vừa lòng, nói: “Đi thôi.”

Lương Chu hóa trang như vậy thật sự là ... Rất lóa mắt, Dư Sơ Lâm nhìn mà ngây người. Ngày thường là vẻ mặt lãnh đạm, dưới sự phụ trợ của đầu tóc bù xù lại cảm thấy kiêu ngạo, mày lại vừa nhú, nhìn tràn đầy hơi thở “thiếu gia bá đạo không dễ chọc” quả thực không gì không lẫn át được.

“Làm sao vậy?” Lương Chu ném một bộ quần áo trong tay vào trong lồng ngực Dư Sơ Lâm, duỗi tay búng búng ót hần: “Phát ngốc gì thế?”

Xem ra gần gũi càng thêm kinh người, Dư Sơ Lâm há miệng thở dốc, khen: “Anh trai, anh thật đẹp trai...”

Ánh mắt quý dị của Lương Chu lơ lửng một chút, duỗi tay xoa xoa tóc của hần, dẫn đầu đi ra ngoài cửa: “Đuổi kịp.”

“Vậy bộ quần áo này.....”

“Cho em mặc.”

“Dạ”

“Thật là lâu chưa thấy cậu chủ hóa trang kiểu này...” Dì Lưu nhìn theo bóng hai người lái xe ra khỏi biệt thự, trong lòng xúc động.

Bác Hà chấp tay sau lưng nhìn bóng chiếc xe rời đi, nghe vậy cũng gật đầu theo, sau đó xoay người đi vào trong phòng. Nói đúng ra thì từ sau khi ông chủ bệnh nặng, cậu chủ đã không còn hoạt bát như vậy nữa.

Lương Chu trực tiếp lái xe đi siêu thị, nhìn chỉ dẫn tại tầng trệt đi vào thang máy ấn tầng ba.

Lúc ra khỏi thang máy, hần móc kính mắt từ trong túi đeo lên mắt, sau lại nghĩ một chút liền dắt tay Dư Sơ Lâm, thấp giọng dặn dò: “Nếu có người tiếp cận em, đừng trả lời, biết chưa?”

Dư Sơ Lâm gật đầu, tất cả mọi chú ý đều nằm trên cánh tay bị cầm. Tay Lương Chu rất lớn, lòng bàn tay khô ráo ấm áp, chỉ tùy tiện nắm thôi cũng đã nắm hết bàn tay của hần. Cảm giác có chút kỳ quái.

Bọn họ đến siêu thị này tương đối xa hoa, lúc này là buổi sáng nhưng toàn bộ tầng ba đều trống vắng, liếc mắt nhìn một cái cũng thấy người bán hàng nhiều hơn khách mua hàng. Ngoại hình Lương Chu thật sự quá chói mắt, một đường đi cũng thu hút vô số ánh nhìn của các cô gái. Dư Sơ Lâm không quen với việc bị coi là tâm điểm chú ý của mọi người, cho đều cả quảng đường đều có chút cứng ngắc.

Lòng bàn tay có cảm giác mới mẻ cũng rất thoải mái, tâm tình Lương Chu rất tốt, ánh mắt quét qua các cửa hàng trang phục phong cách, nắm tay Dư Sơ Lâm vào một cửa hàng trông có vẻ ấm áp ở bên tay phải

“Hoan nghênh quý khách.” Cô gái bán hàng mỉm cười tiến lên, ánh mắt lấp lánh màu xanh nhìn Lương Chu, “Cửa hàng chúng tôi mới có trang phục mùa thu mới, rất hợp với người bạn nhỏ bên cạnh ngài, ngài...”

“Lấy cái này và cái này, chỉ chỗ thay đồ cho em ấy.” Lương Chu đánh gãy lời giới thiệu của cô, trực tiếp chỉ hai bộ quần áo treo giữa cửa hàng, gật đầu mỉm cười: “Tốt, xin khách nhân chờ chút.”

Dư Sơ Lâm cầm quần áo vào phòng thay đồ, Lương Chu thì tùy tiện đi xung quanh cửa hàng, lại chỉ vài bộ quần áo để cô gái bán hàng đưa tới phòng thay đồ. Dạo quanh một vòng, hắn làm lơ những người khác ở trong cửa hàng đánh giá mình mà ngồi xuống ghế sofa giành cho khách mua hàng nghỉ ngơi giữa giờ mua sắm, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình – không được, vẫn quá gầy, anh trai Lương mới nhậm chức không bao lâu nghĩ đến việc vỗ béo em trai mình một chút.

“Cái kia, tiên sinh.”

Hắn hoàn hồn, mặt không cảm xúc ngẩng đầu nhìn về cô gái bán hàng đứng trước mặt mình, nhướn mày: “Có việc gì?”

“Không có việc gì, không, có việc, tôi chỉ muốn hỏi, ngài là... Lương Chu tiên sinh... sao?” Cô gái bán hàng bị ánh mắt lạnh buốt của hắn nhìn mà càng thêm khẩn trương, lắp bắp nói.

“Không phải.” Hắn quyết đoán phủ nhận, giơ tay gỡ gỡ tóc, khoe miệng cong lên, biểu tình tức khắc vụn vỡ: “Có rất nhiều người bảo bọn tôi giống nhau, thật sự rất giống sao?”

Cô gái bán hàng bị hắn nghiêng mắt nhìn, vốn chỉ có chút đỏ mặt nháy mắt đỏ như cà chua, miệng khe khẽ nhếch, dùng sức lắc đầu: “Không giống, một chút cũng không giống.” Nói xong che lại trái tim nhỏ nháy loạn của mình, vội vàng trở về quầy hàng, biểu tình kích động nói chuyện với những nhân viên bán hàng khác.

Lương Chu nhìn cô rời đi, cúi đầu, nụ cười vắn vèo trên mặt không biến mất, mặt than lại tiếp tục chuyện vừa nghĩ.

Dư Sơ Lâm sau khi thay xong quần áo lập tức nhận ra trong cửa hàng có không khí quỷ dị, có chút nghi ngờ đến gần Lương Chu, không tiếng động dò hỏi: “Bị phát hiện sao?” Lương Chu lắc đầu, trên dưới đánh giá hắn một chút, vừa lòng nói: “Không tồi, lấy bộ này đi, cứ mặc như vậy đi.”

Dư Sơ Lâm xoay người nhìn vào gương, hắn cũng cảm thấy bộ này rất tốt nên gật gật đầu, từ trong phòng thay đồ lấy ba lô chuẩn bị tới quầy trả tiền.

“Em làm gì vậy?” Lương Chu nhíu mày nhìn hắn móc tiền ra.

“Là, là trả tiền ạ...” Hắn có chút chột dạ trả lời, yên lặng nắm chặt ví tiền. Hắn biết Lương Chu tốt với hắn, nhưng bởi vì Lương Chu tốt với hắn nên hắn mới càng không muốn tiêu tiền của Lương Chu.

Lương Chu đen mặt, đoạt lấy ví tiền của hắn ném vào ba lô, túm hắn đi tới quầy: “Mẹ em để lại tiền cho em đừng có tiêu lung tung, về sau anh sẽ nuôi em.”

“Nhưng mà.....”

“Anh trai nuôi em trai là chuyện đương nhiên*, không có nhưng mà.”

Bị bàn tay ấm áp cầm, Dư Sơ Lâm ngửa đầu nhìn sườn mặt của hắn, chớp chớp mắt, túm chặt ba lô, cười: “Vâng”

Hai người rất nhanh mua xong quần áo, không bao lâu liền rời đi.

Nữ nhân viên bán hàng mặt đầy hoa si nhìn theo bóng họ đi vào thang máy, mặt cười to: “Tuy rằng không phải là Lương Chu, nhưng cũng là ... Một anh chàng đẹp trai! Em trai anh ấy cũng thật đẹp!”

Bạn cô mặt đầy nghi ngờ: “Thật sự không phải là Lương Chu sao? Nhìn rất giống mà...”

“Ai nha, khẳng định không phải, Lương Chu lúc nào cũng lãnh đạm chứ, người khách này lại đẹp trai kiểu khác, chỗ nào giống hả?” Nữ nhân viên bán hàng phản bác mà hoàn toàn quên đi mới đầu ai mới là người hoài nghi.

Người bạn tròn trắng mắt: “Bệnh hoa si không cứu được.”

Rời siêu thị là mười rưỡi, Lương Chu đánh xe đi mua chút quà tặng, chờ bọn họ tới nơi đã định là đúng bữa trưa. Lương Chu cũng không quan tâm tới đây là giờ ăn trưa, đi tới gõ cửa và dắt Dư Sơ Lâm đi vào cửa.

Người mở cửa là một thiếu niên, lớn lên rất đáng yêu.

“Xin hỏi anh tìm ai ——” nụ cười tuôi trên mặt khi nhìn thấy Lương Chu thì khiếp sợ, tròn tròn mắt nhìn hẩn từ đầu tới chân, lại nhìn từ chân tới đầu, cuối cùng nén một hơi, hét lớn: “Đoạn! Phi! Đường!”

“Nhãi ranh, đứng giữa trưa gào thét cái gì, ai tới đây?” Một giọng nói khá lớn vang lên từ trong phòng khách, càng lúc càng tới gần.

Về mặt Lương Chu vẫn không chút biến hóa nhìn người mới tới, cất kính, gật đầu: “Thầy Cao, đã lâu không gặp!”

“Lương, Lương Chu?” Một ông lão đầu tóc hoa râm tầm 60 tuổi trờng lớn mắt, rất giống về mặt của thiếu niên khi nãy, cũng nhìn Lương Chu từ trên xuống dưới, cuối cùng mới trầm giọng nói ra tiếng: “Một cho trò còn nhớ tới lão già này, còn không mau cút vào đây!”

P/s: Nguyên văn là :Thiên kinh địa nghĩa, ý chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ

18. Chương 18: Bồ Lục Khảo Thí (thi Bồ Khuyết*)

Mọi người ngồi xuống phòng khách, thiếu niên kia không ngồi trên sô pha mà cứ xoay bên này cọ bên kia mãi không chịu ngồi yên, ánh mắt luôn nhìn Lương Chu, hận không thể nhào qua.

“Ngồi xong, giống cái dạng gì đấy!” Sau khi ông lão quát lớn hẩn một câu mới nhìn về phía Lương Chu: “Không có việc không lên điện tam bảo, nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Em muốn em trai em tham gia thi bồ khuyết trường trung học số 2.” Lương Chu cũng nói thẳng, chỉ chỉ Dư Sơ Lâm ngồi bên cạnh: “Em ấy học sơ trung thành phố W.”

Thấy tầm mắt ông lão chuyển sang nhìn mình, Dư Sơ Lâm cười cười, lễ phép mở miệng: “Xin chào thầy Cao, em tên Dư Sơ Lâm.”

“Ừ.” Ông lão gật gật đầu, rất vừa lòng vì sự lễ phép của hẩn, “Cậu thi tốt nghiệp bao nhiêu điểm?”

Nói tới điểm thi tốt nghiệp gần như là ác mộng của mình, Dư Sơ Lâm có chút xấu hổ gục đầu xuống, nói kết quả.

Ông lão nhú mày không chút hài lòng với đáp án mình nghe được.

Lương Chu cũng nhú mày theo, có chút bất mãn nhìn thầy giáo cũ của mình. Hẩn không thích bộ dạng Dư Sơ Lâm hiện tại, em trai hẩn phải là kiêu ngạo lóa mắt.

“Ánh mắt anh nhìn tôi là có ý gì?” Thầy Cao chán nản.

Thiếu niên mặt tròn sau khi nghe điểm thi, ánh mắt tò mò rốt cuộc cùng từ nhìn Lương Chu lại chuyển sang Dư Sơ Lâm.

Bạn già thầy Cao (vợ thầy Cao) xoa tay từ phòng bếp đi ra, trờng mắt bất mãn với bạn già nhà mình (chồng mình), hô: “Đói bụng rồi, trước ăn cơm rồi lại ôn chuyện tiếp.”

“Hừ.” Thầy Cao dẫn đầu đứng dậy đi tới bàn ăn.

Trong lúc ăn cơm, thầy Cao lại hỏi chuyện của Dư Sơ Lâm, sau khi biết kết quả thi tốt nghiệp của hẩn vì ảnh hưởng chuyện mẹ mình đột nhiên qua đời mới ôn hòa đi nhiều, ánh mắt nhìn hẩn mang theo chút đồng tình.

Sau khi ăn xong, hẩn lấy một bộ đề thi bảo Dư Sơ Lâm làm, còn mình dẫn Lương Chi đi vào phòng sách.

Thiếu niên mặt tròn vốn định tiến lên nói đã bị bạn già thầy Cao tóm đi.

Phòng khách yên tĩnh lại, Dư Sơ Lâm lấy bút và giấy nháp từ trong ba lô ra, bắt tay làm bài thi thầy Cao mới đưa cho hắn, bắt đầu vùi đầu vào làm bài thi toán đầu tiên.

Học bổ túc mùa hè rất hiệu quả, hắn hiện tại đã hiểu rõ nội dung sơ trung, thậm trí còn chuẩn bị cả một phần chương trình học trong sách giáo khoa cao trung, tốc độ học tập thật sự nghịch thiên.

Tốc độ làm bài của hắn rất nhanh, khi thầy Cao và Lương Chu ra thì hắn cũng chỉ còn một chút đề thi tiếng anh chưa hoàn thành.

Thầy Cao nhìn mấy bài thi hắn đã hoàn thành lại nhìn bài thi tiếng Anh đã làm được một nửa của hắn, gật đầu, ngồi xuống sô pha và lấy bút đỏ trong túi bắt đầu phê chấm bài.

Lương Chu ngồi xuống bên cạnh Dư Sơ Lâm, nhìn chữ hắn nắn nót sạch đẹp, ánh mắt cũng nhu hòa rất nhiều.

Chờ hắn làm xong bài thi tiếng Anh, thầy Cao cũng phê trong bài thi trong tay, trên mặt rốt cuộc cũng lộ chút ý cười: “Không tồi, không tồi, kiến thức cơ sở rất chắc, cách giải đề cũng rất linh hoạt, là một hạt giống tốt.”

Dư Sơ Lâm nhẹ nhàng thở ra, nghiêng đầu cười híp mắt với Lương Chu. Lương Chu cong môi, gơ tay xoa xoa tóc, tay đưa cốc nước trái cây cho hắn.

Đề thi tiếng anh phần lớn là đề trắc nghiệm, chấm rất nhanh, thầy Cao tính sơ qua điểm, rốt cuộc vừa lòng: “Đều qua mấy đề thi này, kiến thức cơ sở rất khá. Một nguyện vọng thi bổ khuyết không thành vấn đề, nhưng có thể thi đậu hay không, còn phải xem bản lĩnh của cậu.”

“Cám ơn thầy Cao!” Dư Sơ Lâm cười mị mắt, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng rơi xuống —— chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn nhất định thi trúng trường trung học số 2 thành phố!

Thi bổ khuyết trường trung học số 2 thành phố rất có tiếng, thí sinh tham gia thi rộng khắp nội thành, thậm trí còn có học sinh ngoại tỉnh vì nghe tiếng mà dự thi, họ chỉ muốn thử vận may xem có thể thi trúng ban thực nghiệm của trường trung học số 2 thành phố hay không.

—— Ban thực nghiệm đều bao gồm năm mươi học sinh thi trúng năm trước và học sinh thi bổ khuyết trúng mà tạo thành danh sách lớp, được giáo viên tốt nhất trường chủ nhiệm, xác suất lên đại học gần như 100%, vào ban Thực nghiệm cũng coi như bước nửa bước vào cánh cửa Đại học.

Dù hoặc như vậy, học sinh và phụ huynh một năm lại so với một năm càng cuồng nhiệt hơn, học sinh báo danh tham gia thi bổ khuyết càng lúc càng nhiều, cuối cùng trường trung học số 2 cũng không thể làm gì hơn thay đổi điều kiện đăng ký càng thêm khắc nghiệt —— số điểm thi trúng tuyển trường trung học số 2 thành phố phải hơn điểm trúng tuyển vào trường là 20 điểm.

Năm đó vừa ra quyết định, các phụ huynh náo loạn một thời gian, nhưng trường học vẫn quyết tâm kiên trì, các phụ huynh cũng không thể thay đổi chỉ đành cam chịu điều kiện này. Nhưng cũng vì nguyên nhân này nên thanh danh của trường trung học số 2 thành phố lại cao hơn – tinh anh trong tinh anh, ban thực nghiệm trường trung học số 2 thành phố quả nhiên không đơn giản!

Thành tích thi tốt nghiệp của Dư Sơ Lâm không thể lấy được danh ngạch thi bổ khuyết ... Mà cửa sau này, đi được cũng thật là kiêu ngạo.

Cùng ngày thi, hắn được Lương Chu đưa đến cổng trường, sau khi xuống xe, hắn thấp thỏm nhìn đông đảo thí sinh bên trong, lòng bàn tay cũng đổ chút mồ hôi. Trước khi hắn trọng sinh đã có tới sáu bảy năm không chạm vào sách giáo khoa, sau khi trọng sinh vẫn học một mình với gia sư, tuy rằng thầy Cao có nói hắn cơ sở không tồi nhưng trong lòng vẫn lo lắng rốt cuộc có thể so sánh với người khác hay không.

Di động trong túi rung lên, hắn lau mồ hôi trong lòng bàn tay và cầm điện thoại bấm phím trả lời:

“Dừng khẩn trương, em sẽ thật tốt.”

Là Lương Chu gọi tới, hắn quay đầu nhìn về nơi đối phương dừng xe, mỉm cười nhìn cửa sổ mở được một nửa, trong lòng thêm kiên cường.

Trước giờ thi nửa tiếng, cổng trường trung học số 2 thành phố rớt cuộc cũng mở ra, hấn quay đầu vẫy tay với chiếc xe và theo dòng người đi vào.

Lương Chủ nhìn hấn đi vào, thẳng đến khi bóng người hoàn toàn không nhìn thấy người mới thu hồi tầm mắt mới đóng lại cửa sổ xe và đánh xe đi tới công ty.

Trong hai ngày thi, Lương Chu đều đưa đón hấn cả hai ngày, một lần còn suýt bị nhận ra, cũng may cả hai đều chạy trốn nhanh nên không có gây náo nhiệt.

Ngày hai mươi chín tháng tám là ngày thông báo kết quả thi, Dư Sơ Lâm có chút thấp thỏm chạy tới trường Trung học số 2 thành phố, đứng trước nhóm người, bắt đầu từ dưới nhìn lên tìm kiếm tên của mình.

Thứ nhất từ dưới lên không có tên hấn, lòng bàn tay hấn bắt đầu đổ mồ hôi.

Đếm ngược từ dưới lên số 3, vẫn như cũ không có, hấn cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đếm ngược từ dưới lên số 4 ... Hấn đã bắt đầu có chút tuyệt vọng.

Tầm mắt cẩn thận dịch đến phía trên một lượt, hấn há miệng, một chữ lại nhìn một chữ, sau đó khi nhìn thấy vị trí thứ ba thấy được tên của mình.

Thứ ba? Sao lại vậy? Hấn xoa xoa mắt, có chút không thể tin được. Sợ là có thí sinh trùng tên trùng họ với mình, hấn vội cúi đầu rút sổ báo danh của mình ở trong ba lô ra, đúng rồi, trùng khớp số báo danh, nháy mắt trong lòng mừng như điên.

Thật sự là mình, số ba! Hấn thi đậu! Không phải dùng tiền mau, cũng không phải dựa vào quan hệ để tiến vào, là chính hấn thi đậu! Là bằng thực lực của hấn để thi đậu! Tay cầm tờ sổ báo danh thi dùng sức đến phát run, hấn nỗ lực hít sâu vài lần mới miễn cưỡng bình tĩnh.

Thật sự không giống nhau, hoàn toàn khác với đời trước!

Đây là lần đầu tiên từ khi trọng sinh đến nay, hấn vứt bỏ cố kỵ, cười ngây ngô xoay người, hoàn toàn không hề giữ lại cảm xúc trên mặt mà chạy như bay ra cổng trường.

Xe Lương Chu vẫn ngừng tại chỗ như cũ, hấn tiến lên, hưng phấn vỗ vỗ cửa sổ xe, không đợi cửa sổ giáng xuống toàn bộ, lớn tiếng nói “Anh, anh, em thi đậu! Là số ba!”

Cảm xúc kích động không biết nên biểu đạt thế nào, hấn cào cào mắt, cảm thấy cửa sổ xe hôm nay hạ xuống thật là chậm, đơn giản duỗi tay kéo cửa xe ra, nhảy vào ôm lấy người trong xe, dùng đầu đâm vào bả vai của hấn: “Em thi đậu, không sai, em chính mình thi đậu, cảm ơn anh, đều là anh cho em, cảm ơn anh!”

Người bị ôm lấy cứng đờ trong chớp mắt, ngay sau đó bình tĩnh ôm lấy hấn, thanh âm cũng mang theo ý cười: “Chúc mừng!”

Không gian trong xe vốn nhỏ hẹp, Lương Chu bị ép tựa lưng vào ghế ngồi, tư thế có chút kỳ quặc, mái tóc mềm mại của thiếu niên cạo trên cổ có chút ngứa, có chút kỳ quái.

Hấn cũng không có thói quen cùng người khác thân mật, cũng không thích người khác lỗ mãng tiếp cận, nhưng giờ phút này, hấn nghe thiếu niên nói năng lộn xộn vì hưng phấn, lại nghĩ thấy hơi thở thanh mát trên người thiếu niên ở trong lồng ngực. Ừm, cảm giác có em trai làm nũng, không tệ nhỉ.

P/s: Thi bổ khuyết: ý nói tổ chức thi bổ sung cho những học sinh có nguyện vọng nhưng không đủ điểm trúng tuyển đợt 1. Có lẽ giống kiểu nguyện vọng hai của Việt Nam. Cũng không biết có nên đổi thành nguyện vọng 2 không, cho nên mèo để thi bổ khuyết (Bổ lục khảo thí).

Ban thực nghiệm hay còn có tên lớp thực nghiệm, giống lớp chọn, lớp chuyên ở Việt Nam. Vì vậy, vẫn để ban thực nghiệm không đổi thành lớp chuyên, lớp chọn.

19. Chương 19: Ban Hai Thực Nghiệm (lớp 2 Hệ Chuyên)

P/s Sau một hồi đắn đo, suy nghĩ, mào quyết định đổi thành lớp 2 hệ chuyên cho giống Việt Nam

Ngày 1 tháng 9, Dư Sơ Lâm lưng đeo cặp sách, ngồi trên chiếc xe đạp mới mua vẫy tay chào Lương Chu đứng ở cửa biệt thự, chân giẫm chân đạp chạy thẳng ra khỏi biệt thự.

Hà Long cầm di động đứng ở phía sau Lương Chu phía sau, hảo tâm nhắc nhở: “Ông chủ, người cũng nghỉ ngơi lâu rồi, Mục Cừu sắp đến rồi.”

Lương Chu nhú mày.

Dư Sơ Lâm có điểm cao hơn lớp một, được phân vào lớp hai, mà chủ nhiệm lớp là... thầy Cao.

... Đây thật là chuyện vui ngoài ý muốn.

Sau khi phân lớp cũng là lễ khai giảng, chờ lễ khai giảng xong thì cũng qua buổi sáng.

Buổi chiều được phát sách giáo khoa, được xếp chỗ ngồi, nhận lớp, bước đầu chọn cán sự và chờ giải quyết xong những việc linh tinh cũng đến giờ tan học.

Dư Sơ Lâm tâm tình không tồi đạp xe về nhà, sau khi buông cặp sách thì vào phòng bế bưng thức ăn giúp dì Lưu, cười hỏi: “Anh trai cháu đâu ạ? Ra ngoài rồi ạ, khi nào thì anh ấy trở về ạ?”

Dì Lưu bưng canh đặt lên bàn, thở dài: “Cậu chủ lại đi công tác, nói là đi tỉnh Lục ở ngay bên cạnh quay phim, trời tối mới trở về.”

“Vậy ạ...” Hắn có chút buồn nói, ngay sau đó lại lắc đầu dè dặt sự uể oải khó hiểu xuống. Không nên không nên, mình không phải thật sự mười lăm tuổi, không thể ỷ lại người lớn.

Sau ngày khai giảng, xếp hạng của lớp cũng có.

Học sinh tuy rằng là hỗn hợp từ học sinh trúng tuyển và học sinh thi bổ khuyết, nhưng xếp hạng đều dựa trên thành tích bài thi tốt nghiệp.

Nói đến thành tích thi tốt nghiệp, Dư Sơ Lâm tỏ vẻ, hắn rất muốn nói.

Nhưng vô luận hắn muốn nói cái gì, xếp hạng nhất cuối lớp là tên của hắn, rất rõ ràng. Thật ra không chỉ xếp hạng nhất cuối lớp mà xếp tuổi hạng nhất cũng là hắn.

Các bạn học sôi trào, điểm thấp như vậy có thể vào được lớp chuyên, đây là cái gì, đây là trần trụi nội tình đen tối! Học Phách là đại biểu lớp, ánh mắt quét một vòng phòng học, ý đồ tìm kiếm tên kỳ ba kiêu ngạo đi cửa sau kia. Người nói thành tích của người kém như vậy, đi vào cửa sau trường trung học số 2 thành phố còn chưa tính, lại còn cố tình kiêu ngạo như vậy, thành tích kém như vậy thì thành thành thật thật ngốc ở lớp bình thường đi, chạy tới lớp chuyên khoe khoang cái gì, đây không phải là muốn thôi học sớm sao.

Dư Sơ Lâm nhìn bảng xếp hạng mà yên lặng thở dài ở trong lòng. Thành tích thi tốt nghiệp của hắn chính là lịch sử đen tối, rốt cuộc còn bám theo hắn bao lâu nữa đây.

“Cái kia.....” Một giọng nữ yếu mềm từ bên cạnh truyền tới, hắn quay đầu nhìn về người bạn cùng bàn của mình, “Làm sao vậy?”

Người bạn ngồi cùng bàn thấy thái độ hắn ôn hòa, biểu tình trên mặt thả lỏng một chút, cũng đáp lời: “Bạn biết Dư Sơ Lâm này là ai không, điểm thi tốt nghiệp thấp như vậy, sao lại chạy vào học lớp chuyên chứ.” Tất cả mọi người đều lần đầu gặp mặt, không có cùng đề tài nói chuyện, cô thấy người ngồi sau đều nói về cái này nên cũng lấy hết cam đảm dùng đề tài này bắt chuyện với bạn học ngồi cùng bàn.

Bạn học phía trước nghe thấy câu hỏi của cô, cũng cầm bảng xếp hạng xoay người, hưng phấn gia nhập đề tài: “Đúng vậy đúng vậy, gia hỏa này là ai vậy, đi cửa sau mà còn kiêu ngạo như vậy, nói không chừng không phải là người dễ ở chung.”

Dư Sơ Lâm giật giật khóe miệng, tuy rằng hắn xác thật đi cửa sau, nhưng hắn một chút cũng không kiêu ngạo, thật sự.

Thấy hai đôi mắt đều sáng lấp lánh nhìn mình, hần thở dài, thẳng thắn nói: “Dư Sơ Lâm trong miệng hai bạn, là tôi.”

“Ai?!” Nam sinh ngồi bàn trước trường lớn mắt, ánh mắt nhìn kỹ hần, thật lâu sau, duỗi tay vỗ vỗ bả vai hần, khô cần nói “Huynh đệ, cậu làm sao vào được lớp chuyên vậy...”

Em gái ngồi cùng bàn hần sớm đã bị dọa choáng váng, cô không nghĩ đối tượng cô thảo luận lại ở ngay trước mắt, mặt đỏ lên, vội vội vàng vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tớ không phải cố ý nói bạn.”

Hần cười xua xua tay, cũng không phải thực để ý: “Không có gì, các bạn đâu có nói sai, mình thật sự có đi cửa sau, nhưng vào lớp chuyên là do mình thông qua thi bổ khuyết mà trúng.”

“Thi bổ khuyết?” Hai người kinh ngạc.

Hần gật gật đầu, cào cào mặt có chút ngượng ngùng: “Kết quả thi tốt nghiệp thành tích của mình quá kém, vì để có thể tham gia thi bổ khuyết, cũng chỉ có thể đi cửa sau.”

Nam sinh bàn trước thấy hần nói thản nhiên như vậy, trong lòng lại tăng hảo cảm với hần, thái độ càng thêm nhiệt tình: “Cậu có thể thông qua thi bổ khuyết vào được lớp chuyên, nói vậy thành tích không tồi đúng không, thế sao thi tốt nghiệp lại kém như vậy?”

Nữ sinh ngồi cùng bàn cũng tò mò trường lớn mắt, hiển nhiên rất hứng thú.

“Xảy ra chút chuyện, cho nên...” Hần buông tay, bộ dạng có chút bất đắc dĩ.

Nam sinh trước bàn vẫn một bộ dáng “tôi hiểu”, vươn tay: “Còn không phải kha trương quá trước khi thi sao, tớ hiểu, mọi người sau này đều là bạn học, tớ kêu Vương Chí, xin chào.”

Đây xem như là làm quen đúng không? Dư Sơ Lâm mỉm cười, cầm tay hần: “Xin chào.”

Em gái thấy vậy cũng cười rộ lên, ngập ngừng nói “Mình tên Dương Liên Bồng, thật vui làm quen với các bạn.”

“Tớ cũng rất vui.” Dư Sơ Lâm cười đến dịu dàng.

Nam sinh bên cạnh Vương Chí vốn luôn nằm bò đọc sách quay đầu lại, mắt lạnh đảo qua ba người, ánh mắt dừng trên người Dư Sơ Lâm, cười nhạt: “Rác rưởi đi cửa sau, đắc ý cái gì.” Nói xong ngưỡng cằm đứng dậy, đi ra khỏi phòng học.

“Ta phi, tạt xấu gì vậy.” Vương Chí liếc mắt xem thường, nói với Dư Sơ Lâm: “Tên kia là hạng nhất của lớp, tên Lý Đào, tính tình rất kiêu ngạo, vẫn luôn không phải người nói lý, không nghĩ tới mở miệng lại khinh người như vậy.”

Dương Liên Bồng cũng có chút bất mãn với thái độ của hần, nhăn cái mũi lại, nhỏ giọng mở miệng: “Không lễ phép.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Sơ Lâm, tên kia nói bạn cũng đừng để trong lòng, chúng ta về sau dùng thành tích đập vào mặt hần!” Vương Chí hung tợn nói, vô duyên hoàn toàn nổ tung tin tưởng Dư Sơ Lâm.

Dư Sơ Lâm thấy bộ dáng bọn họ như vậy, cười càng tươi hơn.

Sau khi lớp điểm danh xong, tất cả đều đã đã biết hần là kẻ xếp thứ nhất đếm ngược đi cửa sau kia, với ánh mắt coi khinh tìm tòi nghiên cứu của bạn học, hần tuy rằng cảm thấy có chút bất đắc dĩ nhưng cũng rất thản nhiên tiếp nhận.

—— không có gì phải tức giận cả, sự thật hần đúng là đi cửa sau.

Hần thì bình tĩnh như vậy nhưng lại có người lo lắng cho hần, chính là Vương Chí luôn tin tưởng hần, nói thẳng ra là tính hần quá mềm nên quá dễ bị bắt nạt.

Quá dễ để bắt nạt sao? Hần nghịch bút trong tay, chỉ cười. Đời trước hần đúng là dễ bị bắt nạt, cho dù là cậu hần hay là ở trong trường học, cả ở trong trại giam, hần luôn không phải là một nhân vật mạnh mẽ gì, nhưng sau khi trọng sinh, hần đã không phải người mà bất kỳ kẻ nào cũng có thể bắt nạt.

Sau một kỳ nghỉ hè, thiếu nam thiếu nữ vừa mới nhập học cao trung đều quá mức thả lỏng.

Môn đầu tiên của học kỳ mới là toán học, thầy Cao sau khi có tiếng chuông thì đi vào lớp, thấy học sinh đang trong tình trạng cãi cọ ồn ào ở phía dưới thì rất bất mãn, ông dùng giáo áo vỗ lên bàn giáo viên, cao giọng nói: “Ồn ào nhốn nháo cái gì, trật tự!”

Nhóm học sinh vẫn rất ngoan, thấy bộ dáng tức giận của thầy giáo thì đều vội ngồi xuống trật tự, cũng mở sách giáo khoa.

Thầy Cao vừa lòng gật đầu, cũng không nói lời nào, trực tiếp xoay người xoát xoát viết một đề bài lên trên bảng đen, xoay người đảo mắt nhìn nhóm học sinh có gương mặt non nớt, chậm rãi nói: “Tiết một, chúng ta trước kiểm tra kiến thức. Trên bảng đen là đề thi cuối kỳ một năm trước, chủ yếu là kiến thức sơ trung, một chút kiến thức cao trung cũng chỉ dùng đến hai phần, các trò có thể tiến vào lớp chuyên, chứng minh đối với việc học rất dụng tâm, đầu óc cũng đủ thông minh, hai đề này, ai lên trước giải?”

P/s: 18h38: Mèo đã soát lại chút lỗi, cũng không chắc còn lỗi nữa hay không, còn thì cũng xí xóa giúp bạn nhé.

20. Chương 20: Ra Oai Phũ Đầu

Tiết đầu sau khai giảng liền ra đề cho học sinh làm ... Xem ra đây là muốn ra oai phủ đầu, Dư Sơ Lâm rũ mắt nghĩ. Học sinh tuổi mười bảy mười tám cao trung đều đang trong thời kỳ phản nghịch, so với học sinh trung học còn khó quản giáo hơn nhiều, thầy Cao thân là chủ nhiệm lớp, ngay từ đầu nếu cần trấn áp nhóm học sinh thì về sau sẽ dễ dàng quản hơn, nếu không gần một nửa sẽ có chút lực bất tòng tâm.

Thi cuối kỳ trường trung học số 2 thành phố được mang tiếng là khó, bọn học sinh lại vừa thả phanh vui chơi trong kỳ nghỉ hè, chỉ có một số ít chuẩn bị soạn bài trong sách giáo khoa, đề này...

Bọn học sinh thấy thầy Cao xụ mặt nhìn chúng, nhất thời có chút lo sợ, vội vàng cúi đầu. Thấy mấy người làm vậy, những bạn học khác cũng có phản ứng giống vậy, không ai dám làm chim đầu đàn.

Dư Sơ Lâm đảo mắt nhìn đề trên bảng đen, hơi suy nghĩ, trong đầu liền có đáp án.

— quả nhiên, soạn bài chuẩn bị sách giáo khoa vẫn là rất cần thiết.

“Không ai đi lên sao? Đề không lên?” Biểu tình thầy Cao có chút khó coi, đề này có khó vậy đâu? Một cái đầu lại hai cái đầu đều không dám ngẩng lên!

Trong phòng học càng thêm yên tĩnh.

“Em ạ!” Lý Đào đột nhiên giơ tay.

Thầy Cao có chút dễ nhìn: “Đi lên, giải đề số 1.”

Dư Sơ Lâm hí mắt, giơ tay lên, cười nhìn thầy Cao: “Thưa thầy, em cũng muốn thử xem.”

Thầy Cao thấy người giơ tay là hần, biểu tình càng dịu dàng hơn, vẫy tay với hần: “Đi lên, cậu giải đề số 2.”

Dương Liên Bồng thấy hần đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Cố lên!”

Hần gật đầu, nói lời cảm ơn, đứng dậy đi lên bục giảng, trong đầu tính toán các bước giải, không nhanh không chậm viết lên. Bên cạnh hần là Lý Đào thấy hần thật sự cảm phần bắt đầu viết thì trong mắt lộ vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng, quay đầu xoát xoát xoát càng viết nhanh hơn.

Có người giải vậy, các bạn học như xà ngã đông tĩnh lại, bắt đầu lại hoạt bát, sau đó phát hiện người đứng trên bục giảng là học sinh đứng thứ nhất và đứng cuối lớp thì trong lòng càng thêm bất quái.

Ha ha ha, có trò hay để xem rồi! Nhưng lá gan tên đứng cuối lớp cũng thật lớn!

Vương Chí có chút khấn trương, lòng bàn tay nắm bút cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Thật sự không có thói quen bị người khác nhìn chăm chăm như vậy, Dư Sơ Lâm không được tự nhiên xê dịch, sau khi viết xong đáp án, xoay người gật đầu với thầy Cao và đi trở về chỗ ngồi.

“Câu thật lợi hại, còn làm nhanh hơn cả Lý Đào!” Vương Chí dựng ngón tay cái với hần, khen ngợi.

“Cảm ơn, chỉ là vừa vặn đã soạn bài trước thôi.” Hần cười cười, ngẩng đầu nhìn Lý Đào giải đề.

Hai phút sau, Lý Đào cũng làm xong, biểu tình có vẻ xấu xí hơn so với lúc bước lên bục giảng, Vương Chí nhìn hần cau có mà cười đến vui sướng.

Các bạn học chuẩn bị xem Dư Sơ Lâm xấu mặt giờ phút này chấn kinh, tên đội sổ kia lại có thể giải bài lại còn giải nhanh hơn cả đúng nhất! Có bạn học không tin, cảm thấy đáp án của Dư Sơ Lâm là bịa, nhưng thầy Cao nói một câu trực tiếp chọc thủng suy nghĩ của bọn họ.

“Xem ra cả hai bạn học này đều nghiêm túc soạn bài trước, cả hai đề đều giải đúng.” Thầy cao đánh giá vài câu cả hai đề, sau đó mở sách giáo khoa, bắt đầu giảng dạy: “Giờ mở sách trang thứ tư, đầu tiên chúng ta sẽ học định lý mới.”

Tiết một kết thúc, lúc này đã không còn bạn học nào dùng ánh mắt khinh thường nhìn Dư Sơ Lâm nữa mà thay vào đó là sự tò mò. Dư Sơ Lâm cũng rất vừa lòng với sự chuyển biến này, xem ra xung phong lên làm bài là đúng. Tuy rằng hần không để ý thành tích của hần tuy rằng đội sổ, nhưng có thể mau dung nhập với tập thể lớp, những ánh mắt coi thường kia vẫn nên sớm biến mất thì tốt hơn.

Một cơn mưa mùa thu qua đi, nhiệt độ thành phố đã hạ xuống dưới 20°C, sau khi kết thúc lần đầu tiên thi cuối tháng, hần phát tay chào Vương Chí, đạp xe trở về nhà.

Sau khi thi nửa ngày, hần ăn cơm trưa xong liền đi ra cửa, chuẩn bị rút tiền trong sổ tiết kiệm mua quà tặng cho Lương Chu.

..... Lại nói tiếp, bọn họ sắp nửa tháng không gặp nhau rồi.

Cái nghề diễn viên này thật không tốt lắm, công tác không biết ngày biết đêm, địa điểm công tác cũng không cố định, lặn lội chết người.

Từ sau khi biết nghề nghiệp của Lương Chu, hần cũng quan tâm tin tức giải trí hơn một chút, nghĩ muốn hiểu hơn về anh trai mình.

Internet năm nay chưa phát triển, Paparazzi cũng không càn rỡ như sau này, tuy rằng báo chí có mục Giải trí nhưng cũng chỉ đưa tin địa phương, đối với giới giải trí to lớn cũng không đủ đào sâu.

Lương Chu không tham gia bất kỳ hoạt động ngoài đóng phim, cũng không thích lăng xê, bởi vì gia đình mình cũng mở công ty giải trí, cho nên tin tức đều ít hơn tin của các minh tinh khác. Hơn nữa tính tình lại lạnh nhạt, mỗi lần xuất hiện trên TV đều chỉ tuyên truyền bộ phim mới, cho nên khi tham gia lễ trao giải cũng không thu hút mấy ánh sáng.

Nhưng cho dù như thế, vận khí của hần vẫn rất tốt – không đổi việc, tác phẩm nhiều, quảng bá rộng, thu hút rất nhiều người xem.

Mặt khác, trước không đề cập tới những bộ phim cao cấp, chỉ cần nói tới bộ phim hai năm trước gây tiếng vang lớn là “Đoàn thị kỳ hiệp”! Bộ phim vừa ra đã bắt gọn già trẻ gái trai, cướp đi bao nhiêu nước mắt của vô số thiếu nữ và bác gái.

Vai chính đẹp trai, cảnh đánh nhau đẹp, cốt truyện cầu huyết, kết cục lừa đảo, khiến người xem muốn bò qua ti vi bóp chết biên kịch ... Tóm lại, dựa vào bộ phim này, một người mới như Lương Chu một lần liền nổi tiếng, cả nước đều biết. Lúc sau, Lương Chu trầm tĩnh một thời gian, khi mọi người lo lắng hần như hoa quỳnh chớp nở trong đêm thì hần lại tham gia vai diễn mới của đạo diễn Triệu Chấn, diễn một vai phụ quan trọng.

Vai phụ diễn rất tốt, cũng thật hút phần!

Triệu Chấn này không hổ đạo diễn nổi tiếng, quay phim nào cũng đều ăn khách, dựa vào bộ phim này, giải thưởng năm đó đoàn phim đều bắt tới tay, mà Lương Chu, cũng không phụ niềm tin của mọi người giành được giải nam phụ xuất sắc nhất.

Giờ nhân khí có, thanh danh có, đường diễn của Lương Chu được coi là thuận buồm xuôi gió. Khi mọi người đoán hần sẽ chuyên tâm gia nhập màn ảnh lớn thì hần lại tham gia một bộ phim truyền hình đề tài lịch sử, diễn rất tốt vai hoàng đế.

Cũng chính bộ phim truyền hình lịch sử này, thiếu chút nữa đã đánh vỡ hình tượng của hần, cũng làm mọi người nhìn tới thực lực của hần, tin tức hần y vào công ty nhà mình và tên tuổi của cha hần đã nhanh chóng biến mất.

Sau đó, hàng loạt các bộ phim được chiếu, chỉ hai ba năm, Lương Chu đã có một số lượng lớn fan trung thành, vững vàng trở thành tiêu điểm chú ý.

Dư Sơ Lâm đứng ở cửa hàng ghi âm và ghi hình, nhìn tấm poster điện ảnh dán trong cửa hàng, dừng một chút, mới mua ba bốn tấm, cẩn thận nhét vào trong ba lô. Tuy rằng di Lưu cất giữ toàn bộ tác phẩm điện ảnh của anh trai hần, nhưng chưa từng có tấm poster nào khoa trương như này.

Hần tìm kiếm bên trong nhưng không nhìn thấy sản phẩm của Lương Chu, không khỏi có chút uể oải.

“Là tìm kiếm thông tin của Lương Chu sao?”

Dư Sơ Lâm quay đầu lại nhìn thấy nhân viên của cửa hàng ghi âm và ghi hình, gật đầu, nói: “Tôi thấy minh tinh khác đều có đồ lưu niệm để bán, vì sao không có của Lương Chu, bán hết rồi sao?”

“Không phải đã bán hết mà căn bản là không có.” Nhân viên công tác hiển nhiên không phải lần đầu trả lời vấn đề này, tốc độ nói rất nhanh: “Lương Chu là tân ảnh đế, lại quá kín tiếng, không chụp ảnh, không tham gia các hoạt động, ai cũng muốn lấy hần làm sinh ý đáng tiếc không có tư liệu sống nên không thể làm được, hơn nữa đội ngũ của hần lại đặc biệt để ý tới bản quyền... Chắc chắn, vị kia giống như ánh trăng trên trời, nhìn được nhưng không sờ được.”

“.....”

21. Chương 21: Lương Tử Tu

Ra khỏi cửa hàng ghi âm và ghi hình, Dư Sơ Lâm lại tìm kiếm cửa hàng bán các sản phẩm minh tinh khác, đáng tiếc vẫn không phát hiện đồ vật của Lương Chu. Cũng có vài cửa hàng nhỏ có dán ảnh của Lương Chu, nhưng thủ pháp thô ráp, chất lượng hình ảnh mờ, vừa nhìn cũng nhận ra sao chép từ những bộ phim truyền hình, thật sự không chút thu hút người mua.

Dư Sơ Lâm thở dài, fan Lương Chu cũng thật vất vả, muốn nhìn thần tượng nhiều lần một chút, cũng chỉ có thể đi mua đĩa phim và poster, so với minh tinh khác còn tiêu nhiều tiền hơn.

Cần quà tặng mới trong tay, Dư Sơ Lâm trở về nhà.

Khi vào cửa thì thấy di Lưu thoát tạp dề, thấy hần trở về vội cầm bình giữ nhiệt trên bàn chạy qua, kéo tay hần đi ra ngoài: “Mau mau, Hà Long nói một lúc nữa sẽ tới đón chúng ta, bảo chúng ta chờ ở cửa.”

“Có chuyện gì sao? Anh Hà không phải đi công tác với anh cháu sao, sao đã trở về?” Dư Sơ Lâm cầm lấy bình giữ nhiệt từ trong tay di Lưu, thắc mắc.

Lần đầu tiên trên mặt di Lưu không có ý cười, mày nhăn, trong mắt toàn bộ là sự lo lắng:

“Cậu chủ xảy ra tai nạn xe cộ nên bị thương, chúng ta mang theo chút đồ ăn và quần áo cho cậu chủ.”

“Tai nạn xe cộ? Sao lại thế này!” Trong lòng hần chợt căng thẳng, giọng điệu tức khắc vội vàng lên: “Không phải là đi quay phim sao, sao lại trở về, lại còn bị tai nạn xe cộ, bị thương có nặng không? Thương ở đâu?”

Thấy hấn gấp như vậy, dì Lưu ngược lại bình tĩnh một chút, vỗ vỗ mu bàn tay hấn, giải thích: “Dì cũng mới nhận được điện thoại, cháu đừng có gấp, Hà Long nói cậu chủ không bị thương nặng, đừng lo lắng.”

Dư Sơ Lâm lung tung gật gật đầu, nhưng nhần mày không hề giảm.

Phóng viên nghe tin đang ngồi xổm bên ngoài cửa bệnh viện, Hà Long trốn phóng viên ra ngoài, mang theo dì Lưu và Dư Sơ Lâm nhanh chóng tránh tầm mắt của họ đi vào tòa nhà bệnh viện.

Lương Chu nằm ở phòng VIP một mình, cửa tầng sáu đóng chặt, hết sức yên tĩnh. Cửa thang máy và cửa tầng đều có mấy người bảo vệ, ra vào đều xác nhận thân phận.

Dư Sơ Lâm lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, có chút đánh giá rồi cúi đầu yên lặng đi phía sau Hà Long.

Mọi người vẫn luôn đi thẳng, cuối cùng dừng lại ở trước cửa một gian phòng ở tận cùng bên trong tầng sáu.

“Đừng nghĩ rằng anh giành ảnh để thì có gì ghê gớm, chẳng phải đều là thủ hạ cầu kiếm tiền cho cha tôi sao, nghĩ muốn lấy lại Quang Vinh, nằm mơ đi!”

Cách cánh cửa đều có thể nghe thấy động tĩnh ầm ĩ bên trong, Dư Sơ Lâm nhú mày, ồn ào như vậy sao có thể dưỡng thương.

Tay Hà Long định gõ cửa liền buông, biểu tình trên mặt có chút khó coi, dì Lưu cũng trầm mặt, nhưng giống như ngại thân phận người bên trong mà không thể nói gì.

“Tử Tu, sao lại nói chuyện với anh con như vậy.” Một thanh âm khàn khàn vang lên, trong giọng nói còn thấy đậm mùi nước mắt.

“Con không có nói sai, ba, dựa vào cái gì ba giúp anh ta quản công ty nhiều năm như vậy, anh ta vừa giành chức ảnh để liền đòi lại công ty, có xấu hổ hay không?”

“Tư Tu, Tiểu Chu không phải là loại người này.”

“Sao lại không phải, chỉ là con hát bán rẻ tiếng cười, theo con thấy...”

Phanh ——

Cửa đập mạnh vào tường đánh gãy lời nói của Lương Tử Tu, hấn không kiên nhẫn nhìn xem, rất bất mãn: “Phá bệnh viện cái gì, không có tổ chức nhân viên y tế sao? Đi vào cũng không gõ cửa à?”

Dư Sơ Lâm đứng ở cửa, khuôn mặt ôn hòa giờ mang theo mặt cười lạnh, nhìn cũng không nhìn hấn, ôm bình giữ nhiệt đến mép giường, mặt không biểu cảm trừng mắt nhìn người dựa vào giường, cứng rắn nói:

“Có người nói lung tung trước mặt anh, anh sao không đuổi bọn họ đi ra ngoài?”

Lương Chu lần đầu tiên nhìn thấy mặt lạnh của hấn, cảm thấy có chút mới lạ, lại nghĩ hấn như vậy là vì mình, mặt mày không khỏi nhu hòa hơn, lấy tay sờ sờ đầu hấn, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Ông chủ.” Hà Long lên tiếng nhắc nhở.

Lương Chu nhìn hấn, lại nhìn dì Lưu đang trừng mắt nhìn cha con Lương Kiến ở phía sau hấn, xoa xoa thái dương: “Hà Long, đưa dì Lưu đi ra ngoài ăn cơm chiều, ăn xong thì trở về.”

“Vâng.” Hà Long lui về phía sau, đóng lại cửa phòng bệnh.

Dư Sơ Lâm không nói lời nào, cầm tay hấn xuống, từ trên xuống dưới đánh giá hấn, muốn tìm ra vị trí hấn bị thương.

“Thằng nhóc thối này từ đâu tới, nói bậy nói bạ, cũng không sợ bị quỷ ngậm đầu lưỡi!” Lương Tử Tu đầu tiên là bị một thằng nhóc đột nhiên xuất hiện gây ngạc nhiên, hiện tại lại bị làm lơ, tức giận quá mức, tiến lên hai bước muốn dạy dỗ Dư Sơ Lâm.

Người đàn ông trung niên đứng ở phía sau hấn dùng sức vỗ vỗ thành giường, trầm giọng quát: “Tử Tu, con câm miệng cho ba, trật tự chút!”

Dư Sơ Lâm mắt lé, tầm mắt xoay vòng trên mặt người đàn ông trung niên, lại nhìn nhìn tên thanh niên luôn miệng la to kia giờ cảm như hén, trong lòng mơ mơ màng màng đoán.

Hắn nghĩ hẳn biết thân phận hai người này rồi —— Lương Trì có một em trai, tên giống như gọi là..... Lương Kiến?

“Tiểu Chu, đây là một cháu trai khác của chú đúng không, về lúc nào vậy?” Người đàn ông trung niên sắc mặt rất nhanh biến đổi, một giây khác còn tức giận, giây tiếp theo đã đầy vẻ từ ái nhìn Lương Chu, dịu dàng hỏi.

Lương Chu mặt không biểu cảm liếc nhìn hắn một cái, kéo Dư Sơ Lâm ngồi xuống mép giường, nói: “Không bao lâu.”

“Cái gì? Anh đem đứa con hoang kia trở về?” Thanh niên vừa bị người đàn ông trung niên chế trụ giờ chấn kinh, thành thật không được mấy giây liền nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn Dư Sơ Lâm tràn đầy địch ý, sau đó nhìn Lương Chu, cười lạnh ra tiếng: “A, anh họ à, anh đoạt Vinh Quang đúng là dùng bất cứ thủ đoạn nào, anh cho rằng mang đứa con hoang này về thì sẽ có nhiều quyền lên tiếng sao? Nghĩ cũng quá ngây thơ rồi.”

“Lương Tử Tu, đừng nghĩ ai cũng ngu ngốc giống như cậu?” Lương Chu lạnh lùng nhìn hắn, “Còn có, em ấy không phải con hoang, dã loại, Sơ Lâm là em trai danh chính ngôn thuận của tôi, có quyền kế thừa.”

Lương Tử Tu thay đổi sắc mặt: “Anh có ý gì?”

Dư Sơ Lâm cũng nghi hoặc nhìn hắn, quyền kế thừa? Thứ gì, hẳn không phải con riêng sao.

“Ý trên mặt chữ.” Lương Chu trấn an vỗ vỗ tay hắn, lại nghiêng đầu nhìn về mặt kính ngạc khó hiểu của người đàn ông trung niên, bình tĩnh nói: “Chú út, nếu không phải hôm nay chú đánh chủ ý tới tính mạng của cháu, cháu cũng không muốn xé rách mặt với chú. Chú giúp cháu quản lý công ty lâu như vậy, cháu rất cảm kích, cũng sẽ hồi báo chú, nhưng chú không nên lấy đi thứ không phải của chú, chú vẫn nên thu tay đúng lúc thì mới tốt.”

Biểu tình Lương Kiến cứng đờ trong chớp mắt, giả vờ mạnh mẽ như không có việc gì nói: “Chú không biết ý của cháu là gì?”

Lương Chu không nghĩ muốn chơi chữ với hắn, trực tiếp ném xuống một quả bom: “Ba năm trước, cha cháu đã lập di chúc. Nếu cháu đoán không sai, di chúc kia hiện giờ đã có hiệu lực, ngày mai hội đồng quản trị sẽ nhận được thông báo, quyền quản lý Vinh Quang của chú đã bị thu hồi.”

Đã bị thu hồi?

Lương Kiến bị tin tức này đập cho choáng váng, lui về phía sau ngã ngồi xuống ghế đón khách, biểu tình dần dần vẩn vơ, “Di chúc? Hẳn vậy mà thật sự lập di chúc?”

Lương Tử Tu phản ứng còn lớn hơn so với hắn, không nói hai lời lấy điện thoại cầm tay ra bắt đầu gọi điện thoại, cũng không biết người bên kia nói gì với hắn mà sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“Lương Chu, tao liều mạng với mày!” Hắn ngốc lảng một hồi, đột nhiên hét lớn một tiếng, nắm tay vọt tới giường bệnh.

Lương Chu giật giật, lại không cẩn thận liên lụy đến miệng vết thương ở ngực, nhất thời không kịp ngăn trở, mắt thấy nắm tay của Lương Tử Tu sắp đụng tới trên người Dư Sơ Lâm, biểu tình tức giận, lạnh giọng quát: “Lương Tử Tu, mày dám!”

Thấy Lương Tử Tu sắp tới gần, ánh mắt Dư Sơ Lâm lạnh lùng, nghiêng người trốn sang một bên, sau đó ném giỏ nho ở trên đầu giường vào người hắn, tay rút dao gọt hoa quả, chỉ thẳng vào đối phương: “Mày dám làm thương anh trai tao xem!”

Lương Chu sững sốt, quay đầu nhìn hắn.

Bị quả nho ném trúng không đau, nhưng giỏ đựng quả nho làm bằng pha lê lại có lực sát thương, Lương Tử Tu phản xạ có điều kiện né tránh, lại không cẩn thận dẫm lên quả nhỏ rơi dưới đất, trượt chân một cái, đặt mông xuống đất.

Hắn đau đến nhe răng nhếch miệng, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh sáng lấp lánh từ chiếc dao gọt hoa quả trước mình, lập tức đổ mồ hôi lạnh, tức giận liền biến mất, nhất thời cả kinh không thể nói chuyện, ánh mắt nhìn Dư Sơ Lâm như nhìn con quái vật.

“Sơ Lâm, buông dao xuống.” Lương Chu duỗi tay qua kéo cánh tay Dư Sơ Lâm.

Biểu tình Lương Tử Tu dễ chịu hơn một chút, tầm mắt nhìn về phía Lương Chu cũng không còn căm hận nữa ... Thằng anh họ này còn không quá tuyệt tình với mình.

“Cẩn thận làm thương chính mình.”

“.....” Hắn quyết định thu hồi lời vừa mới nói, hai anh em chúng quả nhiên đều không phải thứ tốt gì!

22. Chương 22: Quá Kỳ Quái

Dư Sơ Lâm thấy Lương Tử Tu thành thật thì cũng buông dao gọt hoa quả xuống, ngồi vào mép giường, cầm một quả táo bắt đầu gọt, “Sẽ không làm tự làm thương mình.” Liền biến thành bộ dáng ngoan ngoãn, nào còn bộ dáng sát khí như vừa nãy nữa.

Lương Kiến rốt cuộc tiêu hóa tin tức này, mặt âm trầm hỏi, “Lương Chu, di chúc rốt cuộc là chuyện gì?”

Lương Chu bắt đầu khi đang quan sát em trai nhà mình, lạnh nhạt nói: “Cháu đã thành công đăng quang ảnh đế, Vinh Quang thuộc về cháu, thu hồi quyền quản lý của chú, chính là chuyện như vậy.”

” Ảnh đế, quyền người quản lý ...” Lương Kiến lẩm bẩm tự nói, rốt cuộc cũng hiểu anh trai nhà mình năm đó bàn tính cái gì, hắn đột nhiên đứng lên, cũng không che giấu cảm xúc của mình, giọng nói lạnh lùng, nói: “Không hổ là tên ảnh sĩ lập di chúc, muốn thu hồi Vinh Quang sao? Hừ, cho cháu thì đã sao, cháu cùng đừng có mà hối hận! Tử Tu, đi, chúng ta đi!”

Cha con Lương gia nổi giận đùng đùng rồi đi, Dư Sơ Lâm đưa quả táo đã gọt sạch đưa cho Lương Chu, cúi đầu suy nghĩ một chút về tin tức vừa rồi.

“Đừng phát ngốc, ăn cơm tối chưa?” Lương Chu ăn “quả táo tình yêu” do em trai mình gọt mà tâm tình rất tốt.

“Bọn họ.....” Dư Sơ Lâm có chút lo lắng, tuy rằng không rõ tình huống cụ thể ... Nhưng Lương Kiến kia vừa nhìn đã thấy là một kẻ gian xảo, không phải loại người dễ dàng nhỏ ra miếng thịt đang nhai.

“Đừng lo lắng, cho dù không có tài sản cha để lại, anh cũng đủ sức nuôi em lớn.” Lương Chu không quá để ý, quét mắt nhìn quả nho lăn đầy đất, híp híp mắt: “Chú út sau khi trở về xác nhận tính chân thật của di chúc, khẳng định sẽ mang đi hơn nửa tài nguyên và nghệ nhân của công ty, sau đó sẽ ra ngoài lập công ty mới, ông ấy tính toán việc này cũng không phải ngày một ngày hai, chỉ là lần này anh đánh ông ấy khiến ông ấy không kịp trở tay mà thôi.”

“Công ty giải trí không có nghệ sĩ vậy chẳng phải chỉ là một cái thùng rỗng sao?” Dư Sơ Lâm suy nghĩ tình huống kia một chút, vẫn luôn cảm thấy không quá lạc quan.

“Không có việc gì, vừa vặn có thể thừa dịp này chỉnh đốn công ty một chút, chuyển đổi hình ảnh.” Ăn xong quả táo, Lương Chu ném hạt vào thùng rác, lau qua tay lại xoa tóc hắn: “Kết quả thi cuối tháng sao rồi?”

“.....” Đề tài này thay đổi cũng nhanh ghê.

Sau khi giải quyết bữa tối ở bệnh viện, Dư Sơ Lâm vốn muốn trông đêm bị Lương Chu vô tình đuổi về nhà.

sau khi vệ sinh cá nhân xong, Dư Sơ Lâm bò lên giường ôm gối đầu, trong đầu càng nghĩ về chuyện xảy ra ở bệnh viện thì trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Lương Chu nói hắn có quyền thừa kế ... là có ý gì? Chẳng lẽ cha hắn đã sớm biết sự tồn tại của hắn sao?

Mẹ hắn luôn tránh né nói về cha hắn, vậy cha hắn đối với mẹ hắn thì sao? Còn có, vì sao mẹ hắn vừa mới qua đời, Lương Chu đã biết tin tức rồi, còn phái người tới tiếp nhận quyền giám hộ của hắn?

Sau khi trọng sinh hắn vội vàng thoát khỏi Dư Tu, vội vàng sinh hoạt nên quên không hỏi chuyện này ... Đúng vậy, vì sao, Lương Chu vì sao biết chuyện mẹ hắn qua đời, vì sao lại dễ dàng tự nhiên tiếp nhận người em trai là hắn, còn chuyện nhắc tới quyền thừa kế lúc sáng nữa là chuyện gì đây?

Quá kỳ quái, quá kỳ quái...

Tóm lại, không nghĩ ra, ngủ không được.

Ngày hôm sau, Dư Sơ Lâm mang theo quăng thâm mắt, hắn ngậy ngốc đứng xoa xoa mắt trên cầu thang.

“Anh Lăng, sao anh lại tới đây?”

Thấy Lăng Xuân đứng ở phòng khách thấy hắn thì vẫy tay, cười tủm tỉm nói: “Mấy tháng không thấy, Tiểu Dư cao lên không ít nhĩ. Mau xuống đây, anh đưa em tới gặp anh em ở bệnh viện.”

“A? Vâng, anh Lăng chờ em chút.” Hắn chạy về phòng lấy ba lô, lúc này mới đi xuống nhà.

Lúc trên xe, hắn liên tục dụi mắt ngáp ngắn ngáp dài, Lăng Xuân thấy thế bèn hỏi: “Không ngủ tốt sao?”

“Vâng.” Hắn gật đầu, xoa mặt, cố gắng để mình tỉnh táo một chút.

“Vì chuyện quyền thừa kế sao? Tò mò vì sao anh em lại xuất hiện ngay sau khi mẹ em qua đời đúng không?”

Trong nháy mắt hắn vực tinh thần, quay đầu nhìn Lăng Xuân: “Anh Lăng biết sao?”

“Biết chứ sao không.” Lăng Xuân không chút để ý gật đầu, buồn cười liếc nhìn hắn một cái: “Suy nghĩ này của em đều viết hết lên mặt rồi, anh còn tò mò lúc nào em mới hỏi đấy. Không có gì kỳ quái hết, cha mẹ em vẫn luôn liên lạc với nhau, anh em cũng sớm biết sự tồn tại của em, ừm, nhưng bởi vì hiệp nghị ngu ngốc của người nào đó nên chỉ yên lặng chú ý tới em mà thôi.”

Vẫn luôn biết sao? Dư Sơ Lâm ngậy ngốc thật lâu, sau đó oanh một tiếng vỡ nát toàn bộ ý nghĩ rối rắm ở trong đầu —— vẫn luôn liên hệ, vậy tại sao mẹ hắn chưa từng nhắc tới cha hắn trước mặt hắn? Lương Trì nghĩ gì về đứa con trai là hắn? Còn có Lương Chu ... Nếu anh ấy sớm biết sự tồn tại của mình, lại yên lặng chú ý tới mình ... Vậy đời trước hắn thâm trầm như vậy... Anh ấy có biết hay không? Lấy tính tình của Lương Chu, nếu hắn biết..

Hắn đột nhiên nhớ tới một chi tiết nhỏ sau khi hắn bị bỏ tù, lúc đầu luôn bị bạn tù bắt nạt sau lại đột nhiên thay đổi nhà tù, thái độ cảnh ngục cũng tốt lên, mà nói đến hoàn cảnh tàn khốc hỗn loạn trong tù có thể càng ngày càng sinh hoạt bình thản ... Hắn đã từng nghĩ hắn may mắn, hiện giờ nghĩ lại thì ...

Là Lương Chu làm sao? Đúng không? Rốt cuộc ... có phải hay không?

“Nếu, nếu như em nói, em chọn Dư Tu giám hộ, vậy anh trai em ...” Tiếng nói của hắn càng lúc càng nghẹn, một suy đoán ở trong lòng khiến cổ họng hắn khó nói lên lời.

“Phỏng chừng sẽ giống như lúc trước, chỉ ngẫu nhiên chú ý tới sinh hoạt của em một chút, nếu em sống tốt hắn sẽ không quấy rầy, nếu thật sự không tốt, sẽ duỗi tay giúp đỡ một phen.” Lăng Xuân cho rằng hắn đang tức giận vì cha mẹ mình lén gạt mình liên lạc với nhau nên trấn an sờ sờ đầu của hắn, cười nói: “Đừng tức giận, hiện tại em và anh trai mình sống rất tốt, đừng để chuyện đời trước ảnh hưởng tới mình.”

... Không sai, hắn khẳng định Lương Chu đời trước có trộm giúp đỡ hắn.

Vùi mặt vào trong ba lô, hắn cảm thấy hốc mắt mình có chút nóng lên. Thì ra tại thời điểm hắn nghèo túng nhất, thâm trầm nhất đời trước vẫn luôn có người yên lặng quan tâm tới hắn, thật tốt, thật sự rất tốt... Nghĩ tới đời trước của mình, thật ra cũng không phải là quá đáng buồn.

Thù hận trong lòng hắn đối với một nhà Dư Tu sớm đã quên đi nay lại cuộn cuộn trôi sào, nếu không phải vì một nhà Dư Tu, hắn sao phải vào tù, sau khi cuối cùng mãn hạn tù, vừa mới ra khỏi nhà tù lại bị người nhà kẻ đó đâm chết ở bên ngoài ngục giam!

Đều là bọn họ!

... Nếu sau khi hấn ra tù không chết, có phải hấn sẽ gặp được Lương Chu hay không? Hấn có thể biết rằng sau khi mẹ hấn chết vẫn luôn có người quan tâm hấn hay không...

“Một nhà Dư Tu hiện giờ thế nào ạ?” Hấn ngẩn đầu từ trong ba lô, ánh mắt nặng nề nhìn cổng bệnh viện càng lúc càng gần, hỏi.

“Hả? Sao đột nhiên nhắc tới nhà kia?” Lăng Xuân kinh ngạc liếc nhìn hấn, như là nhớ tới cái gì, lục ở trong xe ném một hộp nhỏ cho hấn: “Cho em này, vật hồi chủ cũ, hiện tại bọn họ đang chạy vạy vạy tiền khắp nơi, Dư Tu đã bị cơ quan sa thải, vợ em cũng bị cách chức tạm thời, chỉ cần như vậy không bao lâu nữa, bọn họ phải bán nhà bán xe trả nợ tiền cho em.”

Dư Sơ Lâm mở hộp ra, sờ khuyên tai kim cương ở bên trong, nói: “Vậy không cần thúc giục họ trả tiền nữa, cứ lưu lại xe và nhà ở cho họ.”

“Cái gì?” Lăng Xuân không hiểu ý hấn, nhướn mày: “Em không cần đòi tiền bọn họ?”

Hấn nhìn cổng bệnh viện càng lúc càng gần, híp mắt: “Phải trả chứ, nhưng không vội, nếu bức tử bọn họ tiền cũng chắc gì lấy lại được, em muốn chậm rãi bức bọn họ.” Không đem xe lưu lại cho bọn họ, vậy Dư Bác về sau lấy cái gì phạm tội!

“... Thật ra ở phương diện nào đó mà nói, em rất giống anh trai em!” Lăng Xuân như suy tư điều gì.

Nghe hấn nhắc tới Lương Chu, lãnh khốc trên mặt Dư Sơ Lâm trở thành hư không, trên mặt là ngây thơ không hiểu: “Giống chỗ nào?” Hấn cẩn thận đánh giá ngũ quan của hấn và Lương Chu, một chút cũng không hề giống nhau, mặc cho ai nhìn vào cũng không thấy họ là anh em ruột.

“Là cách xử sự với địch nhân đó, đều là tàn khốc như gió thu cuốn hết lá vàng.”

“.....”

23. Chương 23: Ác Mộng

Càng tới gần phòng bệnh, trong đầu Dư Sơ Lâm càng hiện rõ ký ức đời trước, sự phản hận một nhà Dư Tu trong lòng cũng bị sự cảm động và chua xót thay thế.

Là người ở trong phòng kia vẫn luôn quan tâm hấn.

Ngĩ như vậy, tâm tình muốn gặp anh trai càng lớn hơn, bước chân cũng càng nhanh hơn.

Lúc này, Lương Chu đang ăn bữa sáng, ngẩng đầu nhìn Dư Sơ Lâm đẩy cửa đi vào thì biểu tình càng thêm dịu dàng, nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của hấn thì lại nhíu mày “Sao mắt lại đỏ vậy, còn có quầng thâm, ngủ không tốt à?”

Sự quan tâm trong mắt hấn rõ ràng như vậy, Dư Sơ Lâm hoàn toàn không thể không nhìn rõ, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, ký ức đời trước và đời này chồng chéo lên nhau, hấn đột nhiên chạy lên vài bước choàng tay ôm lấy anh hấn, giọng nói đầy nghẹn ngào “Anh...”

Lương Chu sắc mặt hơi thay đổi một chút, vội buông thìa trong tay xuống, ôm lại hấn, mặt nhìn Lăng Xuân đang hốt hoảng đi vào cửa: “Cậu bắt nạt em ấy?”

“...” Quả thực không thể hiểu nổi, không giống như đang đùa, Lăng Xuân á khẩu.

“Sơ Lâm?” Lương Chu sờ sờ sau cổ hấn, hơi nghiêng đầu mở miệng, đôi phương ôm thật chặt, hơi thở có chút dồn dập giống như vừa khóc.

Dư Sơ Lâm lắc đầu, chặt vật chớp chớp mắt, muốn đem nước mắt vừa rơi nuốt trở về, giọng nói rầu rĩ: “Không có gì... Là do em không ngủ ngon.” Người này sao lại tốt như vậy, thật muốn bắt lấy không bao giờ buông tay.

Không ngủ ngon? Thân thể đang căng thẳng của Lương Chu thả lỏng, ngay sau đó lại có chút buồn cười, chụp bờ vai hần vỗ nhẹ, hỏi: “Gặp ác mộng sao?”

Hần rời khỏi lồng ngực của Lương Chu, hai mắt đỏ bừng nhìn hần, thật lâu sau, phụt một tiếng cười to, nghiêm túc gật đầu, nói: “Đúng vậy, gặp ác mộng, em mơ thấy người giám hộ mình là Dư Tu, bỏ lỡ anh, sau đó bị một nhà Dư Tu bắt nạt đến thảm, sau đó bị ném vào tù, sớm bị chết.”

“Nói hươu nói vượn.” Giọng nói Lương Chu chợt hạ, nói xong lại cảm thấy ngữ khí quá lạnh lùng, lại thay đổi thành dịu dàng, sờ sờ tóc an ủi hần: “Đừng nghĩ lung tung, có anh ở đây, bọn họ không bắt nạt được em.”

“Vâng, anh là anh trai tốt nhất.” Hần nhếch miệng lộ ra một nụ cười tươi trông đến ngu dần, lại giơ tay ôm Lương Chu, rất hiếm khi làm nũng.

Lương Chu bị nụ cười ngu ngốc khiến mắt có chút mất tự nhiên, vội chuyển tầm mắt, xụ mắt, lại lay hần: “Biết thì tốt, được rồi, lớn như vậy còn làm nũng, không sợ bị người khác chê cười sao?” Gặp ác mộng mà bị dọa tới khóc, ừm ... Chót nuôi em trai thành em gái rồi, phải làm sao bây giờ.

Trong phòng bệnh, quả thật “những người khác chế giễu” bị Lương Chu hù chết, thật muốn cười cái tên xụ mặt răn dạy kia, giống như thiếu niên lần đầu tiên biết yêu, thật sự đều nổi hết cả da gà da vịt.

Trương Khiêm xoa xoa cánh tay, không chịu nổi nữa vỗ tay vịn sô pha, hét lên: “Này này, chú ý một chút, nhóm người chúng tôi vẫn còn ở đây đây, ai chẳng biết quan hệ hai anh em các người rất tốt, đừng có coi chúng tôi là phong nền chứ?”

Triệu Tri ngồi ở một đầu khác của sô pha cũng không chịu nổi, nhưng dù sao hần cũng lớn tuổi hơn, thấy Trương Khiêm gào to như vậy thì đành làm người trầm ổn hơn, nói với Lăng Xuân một câu: “Lăng Xuân, không phải cậu đang ở thành phố S sao, sao lại trở về?”

Lăng Xuân ném một cái xem thường, xua xua tay, ngồi xuống giữa hai người, bĩu môi: “Chuyện bên kia đang vội muốn chết sao trở về được, nếu không phải Lương thiếu triệu hoán, tiểu nhân sao dám chối từ.”

Lương Chu làm lơ bọn họ ầm ĩ, kéo Dư Sơ Lâm ngồi xuống mép giường, đưa một túi bánh bao nhỏ vào trong tay hần, “Ăn đi.”

“Lương Chu, cậu quá vô lương tâm, bữa sáng kia là do tớ mua cho bạn, sao lại không thấy bạn cho tớ ăn bánh bao?” Trương Khiêm vô cùng đau đớn, đấm ngực sói tru: “Y không bằng cũ, người không bằng mới, Tiểu Xuân Tử, anh cứ như vậy mà bị thất sủng rồi.”

“Do anh bần.” Lăng Xuân đẩy hần một phen, bất mãn nói: “Đừng có gọi tôi là Tiểu Xuân Tử, cẩn thận tôi đánh anh.”

“Cậu, cậu cũng là một kẻ không có lương tâm.” Trương Khiêm tan nát cõi lòng, lướt qua hần, duỗi tay đến Triệu Tri đang vững vàng ngồi xem báo chí: “Triệu nhi ơi.....”

“Tôi còn nhớ rõ lúc trước anh đã ăn bữa sáng rồi, đừng gào nữa, đang còn ở bệnh viện đây, chú ý ảnh hưởng.” Triệu Tri buông báo chí, lấy quả quýt trên bàn trà ném tới: “Lấp kín miệng anh.”

“.....”

Trương Khiêm cầm quả quýt, phẫn hận lột ra.

Dư Sơ Lâm có chút xấu hổ, lúc hần đi vào quá mức kích động nên cũng không chú ý trong phòng còn có những người khác ... Cho nên bộ dạng uất ức kia của hần đều đã bị mọi người thấy sao...

“Mau ăn đi.” Lương Chu thúc giục, múc cháo từ trong hộp giữ nhiệt ra bát đẩy tới trước mặt hần, còn mình cầm lấy chiếc thìa đặt trên bàn ở trên giường, cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng.

Trương Khiêm trợn mắt tức giận nhìn, thật đúng là coi họ là không khí rồi!

Dư Sơ Lâm không hề tự tại như Lương Chu, ánh mắt đảo qua đảo lại mấy người đang ngồi trên sô pha, cuối cùng dừng lại trên người có vẻ trẻ tuổi hoạt bát là Trương Khiêm: “Xin chào ... Anh, anh muốn ăn sáng sao?”

Đôi mắt Trương Khiêm lóe lên ánh sáng.

“Đừng động bọn họ, muốn ăn chính họ sẽ ra ngoài mua.” Lương Chu nhíu mày, vỗ vỗ đầu hần: “Không cần phản ứng”.

Đồ cầm thú! Trương Khiêm bóp nát quả quýt.

Lăng Xuân ghét bỏ né tránh, cảm thấy Triệu Tri ngồi xa quả thực rất cơ trí!

Dư Sơ Lâm cười xin lỗi với Trương Khiêm, cúi đầu ngoan ngoãn gặm bánh bao.

Sau khi ăn sáng xong, mọi người bắt đầu thương lượng chính sự.

Đừng nhìn Trương Khiêm trang điểm đến loè loẹt, nói chuyện tùy tiện, khi nói tới chính sự rất đáng tin cậy. Hần móc một phần hồ sơ từ ba lô ra, đưa cho Lương Chu: “Cho cậu, thủ hạ Lương Kiến chủ yếu là đại đa số minh tinh, tất cả đều ở đây.”

Lương Chu hoàn toàn không tránh né Dư Sơ Lâm, mở hồ sơ ra nhìn, tùy tay bỏ qua: “So với tôi dự đoán còn tốt hơn nhiều, hôm nay khi nào thì Hội đồng quản trị họp?”

Trương Khiêm nhìn đồng hồ: “Chắc bây giờ đã họp rồi, Vinh Quang lần này sẽ rung chuyển rất lâu.”

Triệu Tri rút cuộc buông tờ báo trong tay xuống, xoa xoa cái trán: “Lương Kiến lần này sẽ vội vàng chuẩn bị lập công ty khác, còn chuẩn bị hồ Vinh Quang một phen, hiện tại chắc đã bắt đầu đục khoét nội bộ Vinh Quang rồi.”

“Cứ để hần đục khoét đi.” Lương Chu không chút để ý nói, tiếp tục hỏi: “Gia Hòa bên kia thế nào?”

Nói tới Gia Hòa, sắc mặt Triệu Tri có chút đẹp hơn, khen ngợi: “Quách Tử Kiệt và Lưu Na Na phát triển rất tốt, tớ đang chuẩn bị cho họ đóng hai bộ phim tốt. Thủ hạ Lý Chính cũng là một đội ngũ khá tốt, rất được giới trẻ yêu thích, bồi dưỡng cũng không kém ít tiền đâu, còn có Dương Lâm ...” Nói tới đây, hần khẽ nhíu mày, “Dương Lâm thật ra là lựa chọn tốt nhất để công ty phát triển, nhưng mà nhìn một chút, cô ấy sắp hết hạn hợp đồng, nghĩ muốn ký hợp đồng với cô ấy nữa chắc sẽ tốn chút sức.”

“Vậy không ký nữa.” Lương Chu nói, “Sức bỏ ra không bằng giành bồi dưỡng mấy người mới, người không an phận chúng ta cũng không cần.”

Trương Khiêm nghe vậy hơi nhíu mày, do dự nói: “Nhưng Gia Hòa dù sao cũng chỉ là một công ty mới, nếu để Dương Lâm là mầm chồi tốt cũng đi rồi, vậy...”

“Không có việc gì, còn có Quan Bác Văn, sau khi Gia Hòa và Vinh Quang sáp nhập sẽ trở về đây.”

“Khốn kiếp, là Quan Bác Văn!” Trương Khiêm cả kinh nhảy lên: “Cậu sao nhận thức hần, không đúng, cậu sao để hần đi ăn máng khác, hần nổi tiếng là trung thành với lão Đông gia mà.”

Triệu Tri chú ý lại là một tin tức khác: “Cậu muốn sáp nhập Gia Hòa và Vinh Quang?”

“Đúng vậy, lúc trước tớ sáng lập Gia Hòa là vì muốn đề phòng Lương Kiến rời đi Vinh Quang đục khoét nghệ sĩ, Vinh Quang là công ty giải trí có tiếng, tài nguyên không thể so sánh với Gia Hòa.” Hần nói xong, quay đầu nhìn Trương Khiêm: “Cậu chuẩn bị một chút, Lương Kiến đi rồi khẳng định sẽ tung tin xấu cho Vinh Quang, cậu chuẩn bị thời cơ, thả tin Quan Bác Văn gia nhập Vinh Quang đổ vào miệng bọn họ.”

Trương Khiêm sớm đã vô cùng hưng phấn, nghe vậy dừng cảm nói: “Việc này giao cho tớ đi, không thành vấn đề! Ha ha ha, không ngờ cậu có thể kéo Quan Bác Văn lại đây, vẫn là cậu lợi hại nhất, rốt cuộc sao cậu làm được vậy?”

“Theo như nhu cầu thôi.” Lương Chu không muốn nhiều lời, tiếp tục an bài nói: “Sau khi Lương Kiến rời đi, cổ phiếu Vinh Quang đảm bảo sẽ bị mất giá, Triệu Tri, đến lúc đó, lấy danh nghĩa Gia Hòa thu mua cổ phiếu Vinh Quang, tiền không thành vấn đề, có thể mua nhiều thì cứ mua nhiều.”

“Lương Chu, cậu chuẩn bị làm gì, chờ di chúc cha cậu được thực hiện, Lương Kiến sẽ giao hơn nửa cổ phần cho cậu, cổ phiếu Vinh Quang trong tay cậu chẳng phải đã chiếm 55% sao, còn tiếp tục mua làm gì, ngại tiền nhiều à?” Lăng Xuân nhíu mày, có chút khoogn tám đồng quyết định của hần.

Lương Chu nhìn Dư Sơ Lâm đang thu dọn bát đĩa, khoe miệng mang theo ý cười: “Thu mua đi, rất hữu dụng với tớ!”

Lăng Xuân thấy hần đáng vẻ này, cũng nhìn theo thấy Dư Sơ Lâm, sờ sờ cằm, như suy tư gì đó.

24. Chương 24: Vinh Quang Và Vinh Hoa

Tin tức giải trí gần đây rất hot.

Đầu tiên là tin tức Lương Chu vượt mặt đồng đạo diễn viên già cội, dựa vào bộ phim “ám ảnh” giành được vòng nguyệt quế ảnh đế. Tiếp theo là tin tức bên trong Lương gia tranh đấu gay gắt, Lương Chu bị tai nạn xe cộ, bị trọng thương nằm viện.

Còn chưa chờ fan Lương Chu đau lòng phát cuồng, người đại diện Lương Chu liền tuyên bố Lương Chu sắp sửa vắng bóng một năm, cũng lập đi lập lại thông tin Lương Chu không bị thương nặng.

Đây chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao? Nếu thật sự không bị thương nặng thì người tránh bóng làm gì? Các fan rất bất mãn nhưng cũng bất đắc dĩ vì Lương Chu quá mức kín kẽ, muốn hỏi thăm nội tình một chút cũng không có đường.

Việc này không kéo dài quá hai ngày, Lương Kiến đột nhiên cao giọng tuyên bố thoát ly Vinh Quang, còn mang theo một đồng hạng nhất hạng nhì nghệ sĩ thành lập một công ty khác. Công ty mới còn không biết xấu hổ đặt cái tên gần giống cái tên Vinh Quang là Vinh Hoa. Người sáng suốt đều hiểu đây là ông chủ chuẩn bị đấu võ đài với đứa cháu trai.

Trận đấu này, Vinh Quang có thể nói là căn cơ tổn hao nhiều, cổ phiếu rớt giá mạnh, thật nhiều cổ đông nhỏ cảm thấy Vinh Quang sắp rơi đài, vội vàng bán thông bán tháo cổ phiếu trong tay mà chạy tới ôm đùi Vinh Hoa.

Lương Kiến đắc ý, hần đắc ý thì thôi lại còn chạy ra đánh bài tình cảm, nói mình cực khổ quản lý công ty giúp anh trai, anh trai sau khi chết thì lại giúp cháu trai quản lý, dù không có công lao thì cũng có khổ lao đi? Nhưng cháu trai mình cũng quá kỳ cục, một chút ân tình đều không màng tới việc mình giúp hần có được vị trí ảnh đế, còn ương ngạnh cảm thấy người chú này chướng mắt, nghĩ muốn đuổi hần đi. Hần còn chưa có nói, cháu trai làm như vậy quả thật khinh người quá đáng! Hần vốn dĩ không muốn nhả vào Vinh Quang, nhưng tượng đất còn có ba phần cứng rắn, người bất nghĩa thì ta đây cũng bất nghĩa, hiện giờ hần tự lập công ty, mong rằng sẽ được các giới ủng hộ nhiều hơn bala bala bala

Một lời tuyên bố này của hần, cổ phiếu Vinh Quang đã rớt lại càng rớt trầm trọng, mắt thấy sắp phá sản. Dư luật cũng nghiêng về một phía ủng hộ Lương Kiến, khiến fan ủng hộ Lương Chu chỉ có thể lo lắng suông.

Ngay khi Lương Kiến nhảy nhót vui sướng khắp nơi, Vinh Quang vốn im lìm phát ra một thông cáo, nội dung thông cáo chủ yếu là: Tuân theo di chúc của Lương Trì, chính thức ngày nọ tháng nọ năm nọ, thu hồi 35% cổ phần trong tay người quản lý Lương Kiến, cũng hoan nghênh tân hội đồng quản trị tiền nhiệm.

Thông cáo vừa ban hành, mọi người đều kinh ngạc, di chúc này là chuyện gì đây?

Tốt rồi, nếu mọi người tò mò, vậy chúng ta chỉ đơn giản mở một cuộc họp báo giải thích rõ ràng một chút — Nhân viên phát ngôn Vinh Quang nói.

Sau đó tin tức cuộc họp báo như hỏa tốc mà triệu tập, khắp nơi là truyền thông đứng chỗ, người phát ngôn Vinh Quang hơi mỉm cười, cầm lấy microphone, thông thả ung dung giải thích, một sự giải thích này cũng hung hăng vả vào mặt Lương Kiến.

Đầu tiên, Lương Kiến không phải do Vinh Quang đuổi đi, rõ ràng là chính hần đi. Trước khi Lương Trì chết đã lập di chúc, chỉ chờ sau khi con trai mình là Lương Chu giành được ảnh đế sẽ giao toàn bộ cổ phần của mình cho hần. Lương Kiến trước đó không biết, năm đó hần giữ cổ phần theo thư ủy thác của Lương Trì, lại sống chết không muốn đem quyền quản lý và cổ phần trả cho Lương Chu. Hiện giờ di chúc vừa được

đưa ra, thư ủy thác trong tay hắn trong nháy mắt biến thành một đồng giấy vụn, hắn không phục nhưng không phục cũng không thể làm gì bây giờ, cổ phần kia vốn là của cha con hai người họ! Sau đó hắn nổi giận đùng đùng bỏ đi, còn mang theo một lượng lớn nghệ sĩ Vinh Quang.

Người phát ngôn cũng thật tàn nhẫn, trong tối ngoài sáng đều ám chỉ người, người xem Vinh Hoa mới thành lập đã có quy mô lớn như vậy, còn ổn định như vậy, rõ ràng là Lương Kiến sớm đã có sự chuẩn bị, hơn nữa di chúc Lương Trì tiên sinh cũng nói rõ không để Lương Kiến quản lý công ty không công. Nếu Lương Chu không giành được giải thưởng ảnh đế thì di chúc liền trở thành phế thải, công ty sẽ tặng không cho người; nếu con ta giành giải thưởng ảnh đế, ta đây ghi nhớ công quản lý công ty của người và công dạy dỗ Lương Chu, tặng không người 10% cổ phần Vinh Quang và năm ngàn vạn.

Trước khi Lương Kiến tiến vào Vinh Quang là làm gì? Bán giày nhé. Người ta yên tâm đem gia nghiệp Vinh Quang lớn như vậy giao vào tay người, tùy ý người lợi dụng nó kiếm tiền, còn tìm mấy người giám đốc có chức nghiệp tốt giúp người quản lý công ty, quản xong còn tặng không người cổ phiếu và tiền, thẳng thắn như vậy, khăng khải như vậy, nếu không hiện giờ người chẳng phải vẫn đang bán giày sao.

Tiếp theo, Lương Chu cũng không phải nhờ Lương Kiến mà trở thành ảnh đế. Người phát ngôn kia cũng không nói nhiều, chỉ đem những bộ phim truyền hình và điện ảnh do Lương Chu từ sau khi xuất đạo tới nay liệt kê ra, từng bước từng bước chỉ ra người đầu tư và công ty xuất phẩm. Mọi người cũng không phải là kẻ ngốc, chỉ hơi chút suy nghĩ liền hiểu. Lương Chu thân là thiếu đông gia Vinh Quang, nhưng từ khi xuất đạo quay phim đều không dính líu một chút quan hệ với Vinh Quang, có thể tự đứng vững, tất cả đều do nhân mạch của Lương Trì và thực lực của chính mình tạo nên, cho nên nói Lương Chu có thể lên làm ảnh đế thật sự không hề có chút quan hệ với Lương Kiến.

Người phát ngôn nói rõ như vậy, mọi người cũng nghe như vậy, viết như vậy, còn không đợi cuộc họp báo kết thúc, tin tức Lương Kiến vong ân phụ nghĩa liền được đưa tin ra bên ngoài. Cuối cùng, người phát ngôn tuyên bố, Vinh Quang và Gia Hòa chính thức sáp nhập, hy vọng mọi người về sau ủng hộ nhiều hơn.

Mọi người sửng sốt, Gia Hòa? Không phải là công ty giải trí mới mấy năm nay rất phát triển sao? Vậy mà lại sáp nhập vào Vinh Quang, đây chính là tin tức tốt đấy.

Một hòn đá dậy sóng cả hồ, dư luận trước mắt mặc kệ kết quả cuộc chiến Vinh Quang và Vinh Hoa ra sao, chỉ cần tin tức sáp nhập này vừa đưa ra, cổ phiếu Vinh Quang liền ổn định.

Công ty giải trí quan trọng nhất là cái gì? Là Nghệ sĩ. Không nói tới Gia Hòa có số lượng nghệ sĩ phong phú, mà nghệ sĩ hạng một hạng hai hạng ba đều có, chỉ là tài nguyên công ty kém một chút.

Nói tới tài nguyên, chính là nhãn hiệu công ty giải trí lâu đời, Vinh Quang lại không thiếu chính là thứ này. Hiện giờ Gia Hòa và Vinh Quang sáp nhập, có nghệ sĩ, có tài nguyên, tiền không phải là kiếm tốt sao.

Lương Kiến bị vả mặt, cũng yên tĩnh mấy ngày, sau đó đột nhiên, nhóm nghệ sĩ từ Vinh Quang chuyển nhập Vinh Hoa lại nhảy ra, khóc lóc kể lể công ty cũ cỡ nào vô nhân đạo, thế nào tàn nhẫn áp bức giá trị thẳng đur của bọn họ, không chút màng đến ý nguyện cá nhân của bọn họ. Còn nói quản lý của Vinh Quang hỗn loạn, tràn lan tiềm quy tắc, nhóm nghệ sĩ căn bản không có bảo đảm.

Lực lượng các fan là cường đại, nhiều nghệ sĩ khóc lóc kể lể như vậy, fan bọn họ nhiệt huyết dâng lên, sôi nổi nhảy ra mắng to Vinh Quang lòng dạ hiểm độc tàn nhẫn. Trong lúc nhất thời, Vinh Quang lại lần nữa trở thành đích ngắm cho mọi người.

Ngay khi mọi người cho rằng Vinh Quang lại sắp bị bế tắc thì siêu cấp ảnh đế Quan Bác Văn đột nhiên mở cuộc họp báo tuyên bố gia nhập Vinh Quang. Nhóm fan đang sôi nổi bốc hỏa, tức giận mắng to Vinh Quang giúp nghệ sĩ cũng bình tĩnh chút.

Quan Bác Văn là ai? Đó chính là siêu cấp đại ảnh đế! Người này thành danh đã nhiều năm, sau đó còn lao ra Á Châu, là người đầu tiên tiến vào giới giải trí Hollywood, chính là một siêu cấp dẫn đường! Điều không cần hắn nói cái gì, tên tuổi của hắn chính là danh tiếng, chính là chính nghĩa! Người như vậy lại đứng ở Vinh Quang, chẳng khác nào là Định Hải Thần Châm* của Vinh Quang!

Lần này Vinh Hoa hoàn toàn ngừng nghỉ, Vinh Quang cũng có cơ hội thở dốc, bắt đầu dao to búa lớn cải cách, tiếp nhận nghệ sĩ Gia Hòa, chỉnh hợp tài nguyên thủ hạ, điều chỉnh hình thức quản lý, mắt nhìn phải

thêm một tầng nhà.

Bên ngoài loạn nhưng Dư Sơ Lâm hoàn toàn không biết, hần giờ phút này đang cầm tờ thông báo mời họp phụ huynh mà cảm thấy khổ đại cừ thâm.

Lương Chu cách một tường cũng thực khổ đại cừ thâm, gần đây em trai quả thực rất hiểu chuyện, chuyện công ty đều rất thuận lợi, Lương Kiến cũng không còn nhảy nhót nữa, tất cả đều tốt đẹp, nhưng mà...

Hai phút sau, tiếng đập cửa vang lên, Dư Sơ Lâm đẩy cửa đi vào, cười tủm tỉm nói: “Anh, không còn sớm nữa, mau rửa mặt rồi nghỉ ngơi đi ạ!”

Tới rồi, tới rồi, tới rồi, tiếng chuông trong lòng Lương Chu vang lên tiếng cảnh cáo, trên mặt lại rất bình tĩnh, thu văn kiện trong tay lại, đứng dậy nói: “Được, đi thôi.”

“Vâng, anh chậm một chút.” Dư Sơ Lâm tới gần, chủ động kéo tay hắn.

Ngón tay Lương Chu giật giật, khóe miệng hơi nhếch lên, ngay sau đó lại bị hắn dùng sức áp xuống, xụ mặt: “Em học bài xong chưa?”

“Xong rồi ạ, anh có muốn kiểm tra không?” Dư Sơ Lâm quay đầu lại, tâm tình trông rất tốt, còn lắc lắc nắm tay của hai người.

Này này này này này..... Lương Chu nhăn lại mày, biểu tình càng thêm nghiêm túc —— em trai càng ngày càng thích làm nũng, không được, không thể quá cưng chiều đứa trẻ.

“Đều là nam nhân, lồi lồi kéo kéo giống bộ dáng gì.” Hắn thấp giọng răn dạy.

Dư Sơ Lâm sững sốt: “Anh, anh không thích như vậy sao?” Nói xong còn nghĩ buông tay ra, “Nếu như anh không thích, em sẽ không.....”

Mày Lương Chu nhảy dựng, nhanh chóng cầm lại tay hắn, ánh mắt dời đi, biểu tình càng thêm đứng đắn: “Không phải, anh là nói tới người khác... An là anh trai của em, hai anh em cầm tay nhau thì không sao cả.”

“Anh không ghét thì tốt rồi.” Dư Sơ Lâm không nghi ngờ hắn, cười tủm tỉm nắm hắn tiếp tục đi vào phòng. Từ khi biết Lương Chu đời trước có trộm giúp mình, hắn càng ngày càng ỷ lại vào người anh trai này, lúc ở chung cũng rất thích tiếp xúc với tay chân hắn —— chắc là vì có chút quá mức dính, nhưng..... Hắn vui, dù sao anh trai hắn không thêm để ý, anh em mà, có chút thân mật cũng không sao cả.

P/s: Định hải thần châm: gây Như ý của Tôn ngộ không

25. Chương 25: Tắm Rửa

Hai người đi vào phòng tắm, mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng vẫn là Lương Chu mở miệng trước: “Anh có thể tự làm.”

Dư Sơ Lâm nghiêm túc lắc đầu: “Không được, xương sườn của anh bị nứt, cần phải chú ý nhiều, để em chà lưng giúp anh.”

“Anh có thể tự tắm.” Hắn đen mặt.

Dư Sơ Lâm tiếp tục lắc đầu.

“Vậy để bác Hà giúp anh.” Lương Chu hơi chút thỏa hiệp.

Dư Sơ Lâm thắc mắc: “Em hay bác Hà giúp anh thì có gì khác nhau? Còn nữa, bác Hà tuổi đã lớn, eo không tốt, không thể làm lưng vất vả.”

“Vậy thì Hà Long.”

“Anh ấy đã về nhà, giờ còn gọi điện thoại bảo anh ấy tới thì không tốt lắm.” Đúng vậy, không sai, Hà Long bắt hòa không sống cùng với bọn họ, “Còn nữa, chúng ta đều là nam, em giúp anh chà lưng thì cũng có sao đâu.”

“...” Em trai mình nói rất có đạo lý, hẳn không còn lời gì để nói.

Lương Chu xoay người, bắt đầu cởi nút áo sơ mi. Nút áo vừa cởi ra, hắn giơ tay mới chuẩn bị túm quần áo rơi xuống thì cánh tay đã bị một bàn tay nhỏ đè lại, ngay sau đó, bàn tay kia lại tìm về phía trước cởi bỏ áo sơ mi của hắn.

“Tay anh đừng có nhúc nhích, cẩn thận đụng vào xương cốt.”

“...” Hơi thở nóng của đối phương phun lên trên lưng, cảm giác có chút kỳ quái... Sắp bị nổi da gà rồi.

—— không được, anh trai phải uy nghiêm.

Quần áo cởi xong, đến lượt quần.

Lương Chu xụ mặt, hơi hơi nghiêng người che dấu một chút sự cứng đờ của mình, sau đó, vẻ mặt không thay đổi bắt đầu cởi khuy quần, khuy quần vừa mới được tháo thì kéo khóa xuống, vừa mới kéo xuống, tụt, tụt... Hắn để lại cái tay trên eo, xoay người trừng mắt nhìn Dư Sơ Lâm: “Em làm cái gì đấy?”

Dư Sơ Lâm ngửa đầu nhìn hắn, chớp chớp mắt rất vô tội: “Giúp anh cởi quần.” Vừa nói vừa đại nghịch bất đạo duỗi tay xoa bóp lỗ tai của hắn: “Anh à, sao lỗ tai của anh đỏ vậy, anh thẹn thùng?”

Lương Chu chấn động, đi lên trước một bước thoát khỏi ma trảo của Dư Sơ Lâm, nhanh chóng hai ba cái cởi quần dài của mình xuống, nâng bước chân đi vào bồn tắm và ngồi xuống.

“Được rồi, anh đã cởi xong rồi, em đi ra ngoài đi.”

Ánh mắt Dư Sơ Lâm đảo một vòng trên quần lót của hắn, hỏi: “Anh à, anh không định tắm rửa sao?”

“Em đi rồi anh tự cởi.”

“Nhưng em còn muốn giúp anh chà lưng mà.”

“...” Mặt Lương Chu nhìn về vách tường, thân thể cứng đờ cởi nốt quần lót ra, lạnh lùng nói: “Không phải nói là muốn chà lưng sao, mau làm đi, nhanh lên đi ra ngoài.”

Dư Sơ Lâm vén tay áo, cười đến ngoan ngoãn lại rất tri kỷ: “Nhưng tắm xong em còn muốn giúp anh lau khô người.”

“...” Gặp quỷ! Em trai dạo này càng ngày càng lớn gan, muốn đánh mông!

Vội vàng tắm xong, Lương Chu không muốn tiếp tục tạo cơ hội cho Dư Sơ Lâm nên tùy ý lau qua, nhìn về phía đối phương: “Lau khô rồi, anh muốn nghỉ ngơi, em mau trở về phòng ngủ đi.”

Dư Sơ Lâm trầm mặc nhìn thẳng hắn, cuối cùng mỉm cười, tiến lên ôm hắn: “Chúc anh ngủ ngon.”

Lương Chu ngẩn người, giơ tay sờ sờ đầu hắn, thân thể căng chặt thả lỏng lại, dịu dàng nói: “... Ngủ ngon.”

Cửa phòng đóng cửa, hắn thay áo tắm dài, tắt đèn, bò lên giường nằm xuống. Ngón tay được đối phương cọ qua lưng giờ vẫn còn cảm xúc ngứa, hắn nhắm mắt lại, giơ tay sờ lỗ tai của mình.

Tốt quá, tuy rằng em trai gần đây có chút dĩ hạ phạm thượng, nhưng nhìn tổng thể mà nói... Vẫn là ngoan ngoãn hiểu chuyện sẵn sàng đáng yêu.

... Phải làm một người anh trai rộng lượng bao dung.

Kết quả thi cuối tháng đã có, Dư Sơ Lâm đứng thứ nhì toàn khóa, thứ nhất cả lớp. Vì thế Lý Đào mặt thối vài ngày, nhưng cuối cùng không có châm chọc mỉa mai Dư Sơ Lâm. Vương Chí thì mừng rỡ như người đứng đầu lớp là hắn vậy, cả ngày cười tít mắt. Dương Liên Bồng cũng rất vui cho Dư Sơ Lâm, ngồi bên cạnh người đứng đầu lớp trong kỳ thi, đối với việc học của cô càng có lợi, mỗi lần cô không hiểu bài, Dư Sơ Lâm đều kiên nhẫn phân tích giúp cô, miễn bàn quá tốt bụng.

Đối với thái độ tự đứng trở nên nhiệt tình của các bạn học, Dư Sơ Lâm đều mỉm cười tiếp thu, sau đó cũng thiện ý lễ phép chống đỡ. Mọi người thấy hắn là đứng đầu nhưng cũng không kiêu ngạo, trước sau vẫn là thái độ ôn hòa thì càng tăng thêm yêu mến hắn.

Đến tận bây giờ, rốt cuộc Dư Sơ Lâm cũng được như ý nguyện, dung nhập vào tập thể lớp này.

“Sơ Lâm, cuối tuần sau chính là mời họp phụ huynh, cha hay mẹ bạn sẽ tới? Ai, vẫn là Quả mận đào tốt nhất, cha mẹ đều có việc nên bà nội nó sẽ tới họp phụ huynh.” Vương Chí cầm vở bài tập lăm chuyen hỏi.

Nụ cười trên mặt Dư Sơ Lâm phai nhạt, cuối cùng lắc đầu, đáp: “Còn chưa có quyết định, tớ còn chưa nói cho người lớn trong nhà chuyện này.”

“Cậu thi tốt như vậy, sai tới cũng được.” Dương Liên Bồng nhỏ giọng chen vào nói, mày ử mặt ê, “Tớ thì thăm rồi, xếp sau hạng mười, mẹ tớ sẽ lải nhải rất nhiều.”

“Đừng nản lòng, bạn không phải làm sai, đừng lo lắng, mẹ bạn sẽ hiểu.” Vương Chí an ủi nói.

“Chỉ mong là vậy.”

Dư Sơ Lâm mỉm cười nghe bọn hắn nói chuyện phiếm, bấm bút bi trong tay, không nói lời nào.

Tan học ngày thứ sáu về nhà, Dư Sơ Lâm đem cặp sách đặt vào phòng, đi vào phòng bếp, thấp giọng hỏi: “Dì Lưu ơi, anh cháu đâu ạ?”

“Á! Làm dì sợ hết hồn, cậu chủ Sơ Lâm sao đi đường không tiếng động vậy?” Tay dì Lưu run lên làm rơi cà chua ra ngoài, vỗ vỗ ngực trả lời: “Cậu chủ vừa ăn xong cơm trưa thì đi tới công ty, mới vừa gọi điện thoại trở về, nói rằng không ăn cơm ở nhà, bảo rằng chúng ta không cần chờ cậu chủ.”

“Vâng.” Hắn gật gật đầu, giọng nói cũng khôi phục bình thường, hỏi tiếp: “Vậy bác Hà đi đâu rồi ạ? Cháu sao không nhìn thấy bác ấy?”

“Vừa mới giúp dì đi mua nước tương rồi, cháu có đói bụng không, nếu không uống chút nước hoa quả lót bụng đi?”

Hắn vội xua xua tay, rời khỏi phòng bếp.

Sau đó lên tầng làm nốt bài vở, sau đó lại nhớ tới vết thương trên người Lương Chu thì nhú nhú mày, lấy di động ra.

“Ăn cơm bên ngoài không được uống rượu nhé, không cần làm quá sức, sớm một chút về nhà nhé.”

Sau khi gửi xong tin nhắn, hắn lại mang sách tiếng Anh ra bắt đầu tập viết từ mới, vừa mới viết được hai từ, di động rung lên, hắn bấm phím nhận, quả nhiên là tin nhắn trả lời của Lương Chu, chỉ có hai chữ:

—— “Biết rồi”

Ném điện thoại di động sang một bên, hắn nhìn thông báo mời họp phụ huynh mà phát ngốc, xoa xoa mặt, vùi đầu tiếp tục làm bài tập.

Trương Khiêm vừa mới ăn chút đồ ăn, quay đầu nhìn thấy Lương Chu ấn phím di động, bất mãn nói: “Ai, ai, thật vất vả mấy anh em mới gặp nhau, cậu sao lại một mình chơi di động, tịch thu, tịch thu ngay.”

Lương Chu liếc mắt nhìn hắn một cái, cất điện thoại vào trong túi, lạnh lùng ném một câu: “Không được uống rượu.”

“Tự hội không uống rượu, người muốn làm gì?” Trương Khiêm kêu.

“Tớ là ông chủ, cậu có ý kiến gì?”

“... Cầm thú.” Trương Khiêm cầm giận, hắn ngày mai phải viết đơn từ chức công ty!

Lăng Xuân nhướn mày nhìn hắn: “Sao không mang Tiểu Dư tới đây? Nhà hàng này thức ăn cũng ngon, đứa nhỏ nhìn lại gầy, vẫn nên ăn nhiều một chút đồ bổ mới tốt.”

“Em ấy còn phải làm bài tập, không có thời gian tới đây.” Lương Chu nhú mày đáp, trong lòng lại nhớ kỹ lời nói của Lăng Xuân, Sơ Lâm quả thật rất gầy, gần đây thân lại cao lên nên đã gầy lại càng gầy hơn.

“Ngày mai là cuối tuần, làm bài tập cũng không vội lắm, thân thể mới quan trọng nhất, đừng để Tiểu Dư vất vả quá.” Lăng Xuân nhớ tới kiếp sống bi thảm thời cao trung của mình, lắc lắc đầu.

Triệu Tri nghe vậy cũng tán đồng gật đầu, hẳn là người lớn tuổi nhất, cũng kết hôn sớm, con cũng đã chín tuổi, cũng có kinh nghiệm nuôi trẻ con: “Đúng vậy, thân thể quan trọng nhất, hơn nữa lúc phát triển chiều cao đứa nhỏ đặc biệt thiếu Canxi, thiếu Canxi khiến xương cốt đau, vẫn nên mua thêm Canxi cho ăn mỗi ngày.”

“Xương cốt sẽ bị đau sao?” Lương Chu mày nhăn càng chặt, nhớ tới dáng vẻ gầy gò của Dư Sơ Lâm càng thêm lo lắng.

Trương Khiêm cũng khó hiểu gãi gãi đầu, nói: “Vậy xương cốt sẽ bị đau sao? Sao tôi không thấy đau nhỉ?”

Lăng Xuân cười tủm tỉm quay đầu nhìn hấn, thân thể ngồi thẳng, nhìn từ trên cao nhìn xuống nói: “Cậu cao bao nhiêu mà cần xương cốt đau hả? Thân thể cũng quá cao nhỉ.”

Trương Khiêm “Bang” một tiếng bẻ gãy chiếc đũa, trợn mắt giận nhìn: “Vậy thì cậu cao! Cũng không sợ đi đường bị trật chân, gió lớn thổi người! Lớn lên cao một chút đều không phải thứ tốt!”

Triệu Tri và Lương Chu đồng thời quay đầu nhìn hấn —— bọn họ đều lớn lên rất cao.

“.....” Tê mỗi, chú lùn ở thế đạo này không có đường sống mà.

26. Chương 26: Thư Mời Hạp Phụ Huynh

Mọi người bên này đang vui vẻ chơi đùa thì cửa phòng vip bị gõ vang, còn không đợi sự đồng ý của bọn họ thì cửa đã bị mở ra.

Nụ cười trên mặt Lăng Xuân và Trương Khiêm trên mặt vừa thu lại, Lương Chu và Triệu Tri cũng nhíu mày theo. Phục vụ nhà hàng này sao không có tố chất như vậy, không được sự đồng ý của khách hàng đã đẩy cửa vào.

Sự thật chứng minh, bọn họ oan uổng cho nhà hàng rồi. Người tiến vào không phải là phục vụ mà là một nữ nhân xinh đẹp.

Sắc mặt Triệu Tri rất khó coi: “Dương Lâm, cô lại đây làm gì?”

“Tôi có hẹn với bạn bè ở bên này, nghe nói anh Lương và Triệu tổng đang ăn cơm ở đây nên tới chào hỏi một tiếng.” Dương Lâm không thêm để ý thái độ lạnh nhạt của Triệu Tri, chỉ nhẹ giọng nói, sau đó gật đầu mỉm cười với Lương Chu, sóng mắt chuyển động, e lệ ngượng ngùng: “Xin chào anh Lương, em là Dương Lâm, về sau đều là cộng sự một nhà, mong anh chiếu cố nhiều hơn.”

Trương Khiêm ghét nhất là bộ dạng dối trá này của cô, hừ lạnh nói: “Lương Chu nhưng không gánh nổi một chữ anh này của cô, hẳn mới có hai mươi ba tuổi.”Ngụ ý là, cô là một bà già đừng có tới tìm loạn quan hệ.

Dương Lâm mỉm cười cứng đờ, nhưng rất nhanh giơ tay sửa sang lại mái tóc bay loạn để che dấu đi sự cứng đờ này, lại cười tiếp: “Là tôi sai lầm, Lương tổng ngài đừng để ý, bạn bè bên kia còn đang chờ tôi, cáo từ.”

Không ai phản ứng cô.

Cửa phòng Vip đóng lại, Lăng Xuân cười nhẹ ra tiếng, dùng khuỷu tay chọc Triệu Tri: “Cô ta hoàn toàn không thèm tiếp đón ông chủ là anh, có cảm tưởng gì không?”

“Không biết gọi là cái gì cả.” Triệu Tri hừ lạnh, không muốn nói thêm.

“Cô ta không phải là muốn tìm cây cỏ thụ khác sao? Thái độ bây giờ là quyết định ăn vạ Vinh Quang sao?” Lăng Xuân quay đầu, nhìn về phía Lương Chu đang trầm mặc.

“Cũng muốn cô ta có thể lại đi.” Lương Chu cũng rất vui mừng vì tính tình này của cô ta, tuy rằng công ty giải trí tránh không được những nghệ sĩ có nhiều dã tâm nhưng còn xem cách ứng xử của nghệ sĩ.

“Nếu cô ta biết ông chủ đằng sau Gia Hòa là Lương Chu thì cũng không biết sẽ có bao nhiêu biểu cảm xuất sắc nhỉ?” Trương Khiêm cười hì hì nói, nháy mắt sớm vứt bỏ đã kích thân cao thấp ở sau đầu.

Triệu Trì có vẻ có chút lo lắng, nghiêng đầu nhắc nhở Lương Chú: “Người phụ nữ này dã tâm rất lớn, cậu giờ không chỉ là ảnh đế còn là Chủ tịch hội đồng quản trị Vinh Quang, cô ta tránh không được muốn đánh chủ ý lên cậu. Khi ở Gia Hòa, những nghệ sĩ khác đều biết anh là người đã kết hôn đều rất an phận nhưng riêng chỉ có cô ta mỗi lần đều dính lấy anh, quảng cũng không quảng được, chính cậu phải chú ý một chút.”

Lương Chu gạt đầu, Trương Khiêm thì cười lớn: “Ha ha ha, khó trách người phụ nữ đó lại không để ý tới anh, hóa ra là trước kia nghĩ muốn tiếm với anh lại không tiếm được, thẹn quá hóa giận, ha ha ha ha!”

Cười đùa cũng ăn xong bữa cơm, chờ Lương Chu trở về nhà cũng đã qua 10 giờ.

Hắn nhẹ nhàng bước chân lên tầng, khi đi qua phòng Dư Sơ Lâm thấy cửa hờ khép thì nhíu mày gõ gõ, khi không thấy có tiếng đáp lại thì nhẹ nhàng đẩy mở cửa ra.

“Sơ Lâm?” Trong phòng chỉ có một ngọn đèn ngủ, trên giường phòng lên một bọc nhỏ, hắn cúi đầu nhìn thì thấy đối phương đã ngủ say, mặt mày dịu dàng hơn một ít, duỗi tay giúp hắn dịch nhẹ chăn.

Hắn nhẹ nhàng nhặt mấy bài thi rớt trên mặt đất, thu dọn đặt lại lên bàn học. Vừa chuẩn bị rời đi thì ánh mắt bị góc chữ thông báo “mời hợp phụ huynh” hấp dẫn, hắn cầm tờ giấy nhìn, ánh mắt đảo qua chữ ký của Hà Bá trên phần chữ ký phụ huynh.

Thật buồn cười, nào có em trai mời hợp phụ huynh không báo anh trai lại bảo quản gia đi dự? Lương Chu đen mặt, từ trong túi lấy ra bút xóa đi chữ ký của bác Hà và ký tên mình lên. Sau khi ký xong thì híp mắt nhìn nhiều lần, vẫn như cũ rất suýt soát, lúc này mới vừa lòng buông bút, đặt tờ đơn lên giữa bàn học, trầm tư đi ra ngoài.

Nói sao thì, phụ huynh thì phải tương đối ổn trọng mới đúng?

Ngày hôm sau, Dư Sơ Lâm sau khi rửa mặt chải đầu đi ra từ trong phòng, hắn cầm tờ thông báo mời phụ huynh nhìn lại chỗ chữ ký thì vẻ mặt đau khổ xoa xoa cái trán.

Thật là, hắn không nên để tờ đơn đặt trực tiếp ở trên bàn học.

Lương Chu đang xem báo chí, thấy hắn cầm tờ giấy lật tới lật lui thì nhíu mày, nói: “Mau ăn bữa sáng đi, sữa bò nhất định phải uống, không được bỏ sót một giọt.”

“Cái này, anh ...” Hắn đưa tờ thông báo mời hợp phụ huynh ra, do dự nói: “Chữ ký này là...”

“Là đêm qua anh ký.” Lương Chu lật một tờ báo, dường như không có việc gì nói: “Ngày đó anh có thời gian, không cần bác Hà đi thay anh.”

“Nhưng thương thế của anh...” Dư Sơ Lâm mày nhăn lại, hiển nhiên cũng không muốn hắn đi: “Bác Hà đi cũng giống nhau, hợp phụ huynh có rất nhiều người, anh lại là diễn viên, đến lúc đó nếu bị người phát hiện...”

“Em bất mãn với nghề nghiệp của anh?” Lương Chu đen mặt, trong lòng có chút buồn bực, chẳng lẽ Sơ Lâm cảm thấy mang hắn tới trường học sẽ bị mất mặt sao? Hắn bất an xê dịch thân mình, ý đồ làm hắn phát hiện một chút: “Anh hiện giờ cũng không phải là diễn viên bình thường, còn là Chủ tịch Vinh Quang, em sợ sẽ có người ném anh sao?” Nói xong, giọng nói lại có chút cứng rắn — Em trai hiện giờ có chút tâm tư nhỏ của mình ... Thiếu niên tuổi dậy thì đều như vậy sao?

Này là kết luận quỷ dị gì vậy? Dư Sơ Lâm có chút bất đắc dĩ, hắn hiện giờ có thể hiểu rõ cảm xúc của anh trai nhà mình, thấy hắn nhíu mày ngồi dựa trên sofa, nửa ngày không lật một tờ báo liền biết rằng hắn đang không vui. “Không phải như vậy, anh trai.” Hắn ngồi bên cạnh Lương Chu, bả vai hai người dựa sát vào nhau khi nói chuyện còn cảm nhận được hơi thở của đối phương, “Em còn kiêu ngạo vì anh không kíp, sao có thể bất mãn với nghề nghiệp của anh.”

“Vậy em vì sao không nghĩ để anh đi họp phụ huynh?” Lương Chu hơi chút được an ủi, rốt cuộc cũng thả tờ báo xuống bàn.

“Còn không phải vì thương thể của anh sao?” Dư Sơ Lâm duỗi tay sờ sờ vị trí xương sườn của hắn, lo lắng nói: “Thương thể này của anh không được va chạm và vận động kịch liệt, họp phụ huynh có nhiều người phức tạp như vậy, anh lại là diễn viên, tới lúc đó có người phát hiện sẽ vây quanh đòi ký tên chụp ảnh chung thì làm sao bây giờ? Nếu nhiều người, không cẩn thận va chạm đến anh, đây mới tính là không được.”

Trên ngực dịu dàng ngăn ngừa người phát hiện, nhưng thân thể Lương Chu lại cứng đờ, trái tim không chịu nổi không chế mà nhảy lên vài cái — quả nhiên vẫn là không thể thích ứng sự tiếp xúc tùy thời tùy chỗ tứ chi này? Không được, đây là phương thức em trai thân cận, phải chịu đựng.

“Cái này không quan trọng, Trường trung học số 2 thành phố được tổ chức ở trong một hội trường nhỏ, rất nhiều người, anh chỉ cần nguy trang một chút, sẽ không bị người phát hiện.” Hắn xê dịch cách xa Dư Sơ Lâm một chút, biểu tình lãnh đạm một chút.

“Chính là.....” Dư Sơ Lâm vẫn rất do dự.

“Không có gì tốt với không tốt, anh sẽ tham gia buổi họp phụ huynh, cứ quyết định vậy đi.” Lương Chu đánh gãy lời hắn nói, dứt khoát lưu loát đánh trống lảng: “Mau đi ăn bữa sáng đi, nhớ rõ phải để dì Lưu giúp em hâm nóng sữa bò một lần nữa.”

“...Tốt ạ.” Dư Sơ Lâm thỏa hiệp, ở trong lòng yên lặng quyết định — buổi họp phụ huynh hôm đó hắn phải đi về thật sớm! Dù sao Thầy Cao cũng biết anh trai, tin tưởng thầy ấy sẽ hiểu!

Cuối tuần nào, hai anh em cũng không đi đâu, nhàn nhã ở nhà hai ngày, công tác đều bảo Hà Long đưa tới tận nhà. Lăng Xuân cũng thường xuyên tới nhà, còn mang theo một đồng hồ ăn vặt cho Dư Sơ Lâm. Việc ảnh hưởng từ công ty mới lập của Lương Kiến cũng dần giảm xuống, Vinh Quang đã sau giai đoạn chính đồn, cũng thuận lợi hoạt động.

Không cần đóng phim, chuyện công ty thì có Triệu Tri giúp đỡ, ngày tháng của Lương Chu trôi qua thật nhàn nhã. Người vui mừng nhất là dì Lưu, bà có thể nhìn thấy Lương Chu ở nhà mỗi ngày trong lòng thương hắn luôn nhắc đi nhắc lại mà mỗi ngày nấu canh bồi bổ cho hắn uống.

Ngày mười một là ngày họp phụ huynh.

Lương Chu rời giường rất sớm, hắn đứng ở tủ quần áo lựa chọn quần áo, cuối cùng rốt cuộc cũng lựa chọn kiểu áo sơ mi ngay ngắn thay, nghĩ đi nghĩ lại lại mặc thêm một chiếc áo khoác lông màu nâu nhạt vào, quần là màu đen bình thường và chọn một giày boots thấp. Đứng ở trước gương đánh giá một chút, hắn gật gật đầu, đem mái tóc hạ xuống che lấp cái trán, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một cái gọng kính mắt vàng.

Lại lần nữa khi đứng ở trước gương, hắn đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

— thực tốt, là bộ dáng văn nhâ thân thiết dễ ở chung, hắn gật gật đầu, rốt cuộc vừa lòng.

P/s: Trong đoạn đầu chương này, có nói bọn Lương Chu ở trong ghế lô, nhưng ghế lô này lại có cửa phòng, mèo sẽ sửa lại thành phòng Vip giống như các phòng Vip (Phòng riêng) trong các nhà hàng ở Việt Nam.

27. Chương 27: Cha Con Chu Gia

△△△Chúc giáng sinh vui vẻ!△△△

Dư Sơ Lâm trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn xuống nhà, chỉ tay vào mái tóc nhuộm nâu hơi xoắn của hắn, lắp ba lắp bắp nói: “Anh à, anh, anh khi nào thì nhuộm tóc vậy, còn uốn xoắn nữa!”

“Đem qua nhuộm.” Hắn duỗi tay cởi bỏ hai nút áo trên cùng áo sơ mi, đẩy đẩy mắt kính, cũng không biết động thể nào mà nháy mắt tư thế đi đường liền thay đổi, chậm rì rì, mang theo sự tự đắc có chút thần

nhien, khoe miệng cũng hơi hơi cong lên, trông mắt dịu dàng nhìn Dư Sơ Lâm, một bộ dáng ca ca ôn nhu tốt bụng: “Sẽ bị nhận ra sao?”

Này thật sự là thay đổi cả con người! Trực tiếp từ lạnh lùng biến thành ấm áp, khí thế thần thái toàn bộ thay đổi, có thể nhận ra mới là lạ! Hắn lắc đầu, dừng ngón cái: “Anh, anh thật là lợi hại.”

Lương Chu biểu tình khôi phục lãnh đạm, nhú mày kéo kéo mái tóc xoăn của mình: “Vẫn không nên nghe theo ý kiến đi làm xoăn tóc của Lăng Xuân, phiền toái.”

Dư Sơ Lâm nhìn hắn bước từng bước đi tới, vẫn là bộ dạng sạch sẽ lưu loát ngày thường, bộ dạng sẫm rền gió cuốn, cùng với phong cách trang phục trên người hoàn toàn khác biệt, không khỏi cười lớn tiếng.

Lương Chu bưng sữa bò lên tay, ấn đường nhảy dựng: “Thực buồn cười?”

“Không không không.” Dư Sơ Lâm nhếch miệng, khen thật lòng: “Anh mặc kệ mặc gì cũng đều rất đẹp trai!”

“Ồ.” Lương Chu hưởng thụ gạt đầu, đưa sữa bò cho hắn, dường như không có việc gì hỏi: “VẬY em rất thích bộ dáng này của anh sao?”

Dư Sơ Lâm ngẩn người, cẩn thận ngửa đầu quan sát biểu tình của hắn một chút, tiếp nhận sữa bò, cúi đầu, ngoan ngoãn uống sạch: “Anh cảm thấy bộ dáng nào tự tại nhất thì em cũng thích bộ dáng đó nhất.”

Lương Chu nhướng mày, nói cách khác, chỉ cần là hắn thích, Sơ Lâm đều thích sao? Mặt mày hắn giãn ra, khoe miệng cũng lặng lẽ nhếch lên, rất lâu không tắt.

Lúc sau đến trường học, Lương Chu trực tiếp đi vào hội trường nhỏ tiếp đón phụ huynh học sinh. Dư Sơ Lâm thì tiếp tục trở về phòng học đi học.

Buổi sáng, phụ huynh và học sinh không gặp nhau, toàn bộ phụ huynh đều tới hội trường nhỏ nghe Ban giám hiệu nhà trường phát biểu linh tinh, buổi chiều mới là chủ nhiệm từng lớp gặp mặt phụ huynh.

Trong phòng học cãi cọ ồn ào, Vương Chí thấy Dư Sơ Lâm tới rồi, trước tiên nhảy tới, đập trụ bờ vai của hắn, cười hề hề hỏi: “Nhà cậu ai tới vậy? Tổ nói cho cậu biết, mới vừa rồi, mẹ của Lưu Phân ở trong phòng học mắng bạn ấy, thật là đáng sợ.”

“Nhà tớ tới là anh trai tớ.” Dư Sơ Lâm trả lời, nhú mày: “Thành tích Lưu Phân tốt như vậy, lại là lại là cán sự học tập, vì sao lại bị mắng?”

Nụ cười tươi trên mặt Vương Chí tức khắc trở lên áy náy, trong mắt tràn đầy bất quá: “Là vì chuyện kia, lớp bên cạnh có một cán sự thể dục, là cái tên cao to đen đen cường tráng đó, đột nhiên chạy tới tìm Lưu Phân, kết quả vừa vặn bị mẹ bạn ấy nhìn thấy, nói bạn ấy yêu sớm gì đó, mắng đến đáng sợ, thời điểm đi đến hội trường còn dẫm giày cao gót, tẩm tẩm.”

Yêu sớm? Dư Sơ Lâm ngẩn người, sau đó hơi hơi có chút méo mó (), còn dặn dò Vương Chí: “Việc này cũng đừng loan truyền, dù sao vẫn là con gái, da mặt sẽ mỏng, đừng ảnh hưởng tới cảm xúc học tập của người ta.”

“Cậu sao nói chuyện cùng một giọng giống thầy cô vậy nhỉ.” Vương Chí ghét bỏ dậm dậm hắn, ngay sau đó cười hì hì nói: “Tớ biết rồi, Lưu Phân cũng thật đáng thương, tớ sẽ không đi nói khắp nơi, vốn dĩ cũng vì muốn tốt cho bạn nên mới nói thôi.”

“Tớ biết cậu rất tốt mà.” Hắn cười trả lời.

Vì chuyện mời họp phụ huynh nên nhân tâm trong phòng học cũng nóng nảy, thầy cô giáo cũng không có lớp nên phát mấy bài tập cho học sinh làm bài.

Sau khi buổi phát biểu ở hội trường kết thúc, học sinh vẫn chưa tan học. Lương Chu cầm trong tay mấy tập tài liệu, tâm tình không tới đi tới khu dạy học, đi theo còn có mấy vị phụ huynh khác chuẩn bị đi xem bộ dáng Dư Sơ Lâm đi học.

Các phụ huynh tới khiến không khí trong phòng học nhảy mắt ồn ào, giáo viên trên bục giảng vỗ vỗ bàn giáo viên, mọi người lúc này mới dần yên tĩnh lại, nhưng lại thất thần khi làm bài.

Dư Sơ Lâm đang bận giải một đề toán, vừa cầm tờ nháp lên thì tay áo bị Dương Liên Bồng nhẹ nhàng kéo kéo, hẩn quay đầu nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Có chỗ nào không hiểu sao?”

“Không phải.” Dương Liên Bồng hạ giọng, mặt đỏ hồng, chỉ chỉ bên ngoài, lại thấp giọng nói: “Bên ngoài có một anh chàng đẹp trai đang nhìn cậu, cậu có quen không?”

“Có người nhìn tớ sao?” Hẩn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau đó nhìn đám đông phụ huynh đứng bên ngoài cửa sổ mà hoảng sợ: “Sao lại có nhiều người đứng ở bên ngoài vậy?”

“Chắc là phát biểu đã xong rồi.” Dương Liên Bồng nói, lại phát phát tay với một phụ nữ ăn mặc mộc mạc, nhỏ giọng nói: “Là mẹ tớ cũng tới.”

Đứng giữa nhóm nam nữ trung niên, ngoại hình Lương Chu không thể không nói rất chói mắt, tầm mắt Dư Sơ Lâm nhìn hẩn, khóe miệng cười cười, vẫy vẫy tay với hẩn.

“Ừ, tớ cũng nhìn thấy anh trai tớ.”

Dương Liên Bồng kiêng kị nhìn giáo viên, rồi lại thành thật quay đầu lại chăm chỉ làm bài, môi giật giật, nhỏ giọng nói: “Là anh chàng đẹp trai đó sao? Tớ thấy anh ấy vẫn luôn đứng nhìn bạn.”

Không biết tại sao, tâm tình của Dư Sơ Lâm đột nhiên cảm thấy rất tốt, nghe vậy cũng quay đầu lại, tốc độ giải đề càng nhanh hơn: “Ừm, là anh ấy đấy.”

Dương Liên Bồng tức khắc vừa hăm mộ lại ghen tị, “Anh trai cậu thật đẹp trai, không giống như anh trai tớ, chỉ biết chơi game.”

Dư Sơ Lâm cười mà không nói.

Tâm tình Lương Chu đang tốt bỗng sụp.

——Bạn nữ ngồi cùng bạn Sơ Lâm thật là đáng yêu, hai người còn vừa nói vừa cười... Không đúng, Sơ Lâm có quan hệ tốt với bạn bè thì hẩn phải vui mới đúng chứ... Nhưng Sơ Lâm chỉ liếc mắt nhìn mình một cái là xong? Nhìn xong lại tiếp tục nói chuyện phiếm với bạn cùng bàn... Là yêu sớm đúng không?

Anh trai Lương đen mặt.

Một tiếng chuông tan học, học sinh vội vàng thu dọn sách vở, cả đám như ong vỡ tổ chạy ra bên ngoài.

Phụ huynh và học sinh đi ngang qua Lương Chu vẫn như có như không kín đáo đánh giá hẩn, Dư Sơ Lâm sợ hẩn bị bại lộ thân phận, vội lao ra đầu tiên đem hẩn kéo tới một góc, “

Biểu tình Lương Chu tốt hơn một chút, nghiêng đầu điều chỉnh cảm xúc, tay thì bắt lấy bàn tay đang sờ loạn của hẩn, nói: “Không có, thầy giáo nói em thi đứng đầu lớp trong kỳ thi vừa rồi, chúc mừng em!”

“Không có gì, anh vui là tốt rồi.” Dư Sơ Lâm cười đến tí mắt, thấy người đi qua không còn nhiều liền trực tiếp kéo hẩn đi về phía cửa cầu thang: “Chúng ta đi ăn trước đã, buổi chiều còn họp lớp nữa.”

Lương Chu nhìn bàn tay nắm chặt của hai người, khóe miệng ngoéo một cái, ngụy trang ôn hòa trên mặt cũng chân thật vài phần. Thật, thấy em trai mình vui vẻ như vậy, dạy dỗ gì đó cứ chờ họp phụ huynh xong rồi lại nói:

“Chu Chu?”

Động tác xuống tầng dưới của hai người đều dừng lại, thân thể Dư Sơ Lâm căng chặt, hẩn xoay người che trước mặt Lương Chu, nhìn về phía một đôi phụ huynh và học sinh đang tới gần.

Lương Chu liếc hẩn một cái, trong mắt toát ra ý cười, sau đó duỗi tay trấn an mà vỗ vỗ bờ vai của hẩn, hô một tiếng với người mới tới: “Cậu út, Tiểu Hòa.” Nói xong đi đến bên người Dư Sơ Lâm, giữ bờ vai của hẩn, giới thiệu với người mới tới, nói: “Cậu út, Tiểu Hòa, đây là em trai của cháu, tên là Sơ Lâm.”

Nói xong cúi đầu nhìn về phía Dư Sơ Lâm, nói, “Sơ Lâm, đây là cậu út Chu Thanh Nhân và em họ Chu Hòa của anh, không phải người ngoài, thả lỏng đi.”

Chu Thanh Nhân và Chu Hòa tò mò nhìn về phía Dư Sơ Lâm, có chút kinh ngạc với thái độ thân mật của Lương Chu với hẩn.

Dư Sơ Lâm thấy chỉ là gặp được thân thích, vội khôi phục bộ dáng ngoan ngoãn, hần không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào, liền chỉ hàm hồ nói: “xin chào mọi người”

Chu Thanh Nhân thu hồi tò mò, mỉm cười gật gật đầu xem như tiếp nhận, còn nói với Lương Chu: “Nếu đã gặp nhau thì cùng nhau đi ăn một bữa cơm đi, cùng nhau tâm sự.”

Lương Chu gật đầu.

28. Chương 28: Họp Phụ Huynh

Hai người lớn thì nói chuyện phiếm, Dư Sơ Lâm và thiếu niên xưng là “Tiểu Hòa” đi với nhau.

“Cậu tên Sơ Lâm sao? Xin chào, mình là Chu Hòa, là em họ của Lương Chu.” Chu Hòa lớn lên có vài phần giống Lương Chu, đặc biệt là cái miệng, quả thực giống nhau như đúc, nhưng bởi vì hay cười nên ngũ quan nhìn nhu hòa hơn Lương Chu rất nhiều.”

“Xin chào, tớ tên là Dư Sơ Lâm.”

“Cậu khi nào thì tới thành phố B? Cậu cũng đi học ở trường trung học số 2 thành phố sao? Ở lớp nào? Về sau tớ tìm cậu cùng chơi.” Chu Hòa là một người cởi mở, duỗi tay liền bá vai Dư Sơ Lâm, như quen thuộc nói: “ Ngày thường cậu sống chung thế nào với anh họ tớ vậy? Còn chưa bị anh ấy đông chết, thật không dễ dàng, cậu không biết đúng không, anh em bà con nhà tớ đều sợ nhất khi anh ấy xụ mặt đấy, ngay cả cha và bác cả cũng đều như thế đấy.”

Dư Sơ Lâm bị giọng điệu thân thiết của hần khiến cho có chút không được tự nhiên, khẩn trương trong lòng cũng giảm đi rất nhiều, dịu giọng trả lời: “Tớ thi xong tốt nghiệp thì tới thành phố B, hiện tại đang ở lớp 2 hệ chuyên.”

“Cậu thật sự học ở lớp 2 hệ chuyên sao?” Chu Hòa tròng lớn mắt, ngay sau đó lộ vẻ sùng bái: “Tớ học lớp 6, ở ngay tầng dưới lớp cậu, cậu quá lợi hại, có thể thi vào được lớp chuyên. Từ từ, Dư Sơ Lâm... Cái người thi đứng thứ hai không phải là cậu chứ?”

“Đúng là tớ.” Hần vì thứ tự mà cảm thấy hơi quần bách, bổ sung một câu: “Thi tốt mà thôi.”

“Cái gì mà phát huy tốt... Bài thi cuối tháng kia quả thực không phải để người làm!” Chu Hòa cảm giận, nhớ tới cảnh tượng sửa chữa mình của lão cha vì thành tích kém thì hần rằng trắng đều cắn chặt.

Chu Thanh Nhân thu hồi tầm mắt đánh giá phía sau, nghiêng đầu hỏi: “Đứa nhỏ kia phẩm hạnh thế nào?”

Lương Chu phát phát tài liệu ở trong tay, khoe miệng cong lên: “Em ấy rất tốt.”

Đó là tài liệu phát xuống cho phụ huynh, Chu Thanh Nhân rất rõ ràng vì trong tay hần cũng có một phần, là của Chu Hòa. Ánh mắt cháu trai nhà mình quá sáng lạn khiến hần không thể ngăn được sự tò mò, hỏi: “Hần cũng học ở trung học số 2 thành phố sao? Thi cuối tháng bao nhiêu điểm?”

“Không cao lắm, là thứ hai toàn khối, thứ nhất lớp mà thôi.”

“...” Một đoạn thời gian không thấy, cháu ngoại trai thật là càng ngày càng chán ghét. Chu Thanh Nhân đẩy đẩy mắt kính, lóe hàn quang qua thấu kính —— xem ra là thời điểm nói chuyện thật tốt về thành tích với Tiểu Hòa rồi.

Lúc ăn cơm trưa, Chu Thanh Nhân hỏi tình hình học tập và sinh hoạt thường ngày của Dư Sơ Lâm, thái độ ôn hòa, nhưng cũng không quá thân thiết. Chu Hòa vui đầu ăn đến vui vẻ, thái độ cũng rất tự nhiên với Dư Sơ Lâm. Lương Chu nói không nhiều lời, chỉ thi thoảng nói một câu với Chu Thanh Nhân, không khí trong bữa cơm rất hòa hợp.

Dư Sơ Lâm trong lòng có chút kỳ quái, thái độ của cha con Chu gia với hắn thật sự quá tốt, nói sao thì hắn cũng là chứng cứ Lương Trì “phản bội” mẹ Chu, không lạnh nhạt thì thôi, còn ôn hòa nói chuyện với hắn, quá tốt đi.

Buổi chiều gần tới hai giờ, phụ huynh tham quan trường học, Lương Chu và Chu Thanh Nhân đều không quan tâm hoạt động này, chỉ đơn giản ngồi uống trà nghỉ ngơi và tiếp tục tán gẫu sau cơm trưa.

Chu Hòa không có hình tượng nằm liệt trên sofa, thấy Dư Sơ Lâm quy củ ngồi xem sách giải đề thì trong lòng càng thêm bội phục hắn như nước sông Đà cuộn cuộn chảy không dứt.

“Hiện giờ là thời gian nghỉ ngơi, nghỉ ngơi hiểu không, nhìn sách làm gì, anh họ cũng đâu có ép cậu phải thi điểm cao chót vót trong kỳ thi đâu? Nhìn cậu ép như vậy, tới đây, tới đây nào, nhẹ nhàng đi.” Chu Hòa rút bài tập trong tay hắn rồi nhét vào trong tay hắn một quyển tạp chí: “Xem cái này đi, tương đối ổn đấy.”

“Anh mình đâu có ép mình đâu, anh ấy rất tốt.” Dư Sơ Lâm cười biện giả, thuận tay cầm lấy quyển tạp chí, liếc nhìn: “Các cậu ngày thường đều thích xem cái này sao?” Hắn thực sự quý trọng hoàn cảnh học tập bây giờ, bất tri bất giác mà chỉ ngốc học, ngày thường cũng không chú ý tới các hoạt động giải trí của học sinh.

“Thật ra cũng không hay lắm.” Chu Hòa bĩu môi, lắc tay nói: “Lần sau tớ đưa cậu đi chơi bóng, nam tử hán phải vận động ở trên sân rơi mồ hôi!”

Dư Sơ Lâm nhìn thân thể gầy gò của mình, lại nhìn cánh tay cơ bắp của Chu Hòa, nghĩ một chút xem bản thân mình những năm không tập luyện, gật gật đầu, đáp: “Cậu nói rất đúng, vậy lần sau chúng ta cùng nhau chơi.”

“Không thành vấn đề, anh đây che chở cậu!”

Lương Chu thu hồi tầm mắt, nâng chung trà lên uống một ngụm trà.

“Yên tâm? Có cho Tiểu Hòa cũng không dám bắt nạt nó. Lại nói tiếp, dù sao cũng là Chu gia nhà mình nên xin lỗi nó, nếu không phải hiệp nghị năm đó, nó sẽ không cùng mẹ nó phải dọn đi xa thành phố W.” Chu Thanh Nhân hạ mắt kính xuống xoa xoa, cũng không biết là nhớ tới cái gì mà biểu tình bỗng nặng nề, thở dài.

“Cháu sẽ bồi thường cho em ấy.” Lương Chu không thích bộ dạng đồng tình của cậu hắn nhìn Dư Sơ Lâm, nhú mày nói: “Em ấy thật tốt, về sau cũng sẽ rất khá, cậu đừng nhọc lòng suy nghĩ loạn.”

“...” Này, cháu ngoại trai quả nhiên vẫn như trước sau đều không hề đáng yêu.

Chu Thanh Nhân đeo lên mắt kính lên, vừa mới nâng chén trà chuẩn bị uống, kết quả mắt kính lại bị hơi sương làm mờ, hắn nhíu mi, lại hạ mắt kính xuống, “Cháu chuẩn bị khi nào thì lấy lại Thanh Trì, bác cả cháu quản lý đến không kiên nhẫn nữa rồi.”

“Cháu không cần, Vinh Quang vừa mới ổn định, cháu không có thời gian.”

“Đó là công ty mẹ cháu để lại cho cháu, cháu mặc kệ sao?” Chu Thanh Nhân nhướn mày, híp mắt nhìn hắn: “Cháu đã trưởng thành, sao lại lười như vậy, không tốt đâu.”

“...Vậy chờ cháu chỉnh đốn tốt Vinh Quang rồi lại nói.” Tâm tư bị chọc phá, Lương Chu rũ mắt, sắc mặt có chút đen. Một Vinh Quang đã đủ phiền, lại thêm một cái Thanh Trì, vậy hắn về sao sẽ càng không có thời gian chơi với Sơ Lâm sao? Nếu là em trai không thân nữa thì làm sao bây giờ.

..... Chậc.

Buổi chiều họp lớp tiến hành rất thuận lợi, trừ bỏ một số người như có như không đánh giá bên ngoài Lương Chu thì tất cả đều tốt đẹp.

Dư Sơ Lâm thành tích tốt, tự nhiên là đối tượng để giáo viên khích lệ, Lương Chu mang bộ mặt khiêm tốn ôn hòa mà mỉm cười, nghe các giáo viên nói, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo ——ừm, em trai hắn, rất không tồi.

Thầy Cao đứng trên bục giảng nhìn dáng vẻ này của hấn mà ghét bỏ đến hận không thể chọc mù hai mắt của mình, đã không hiểu hóa trang kiểu gì lại còn giả vờ mỉm cười khách sáo... Này có thật đúng là học trò cưng mình từng đặc ý không?

Dư Sơ Lâm thấy Lương Chu vui vẻ, lo lắng trong lòng lắng xuống, đối với hấn mà nói, chỉ có hai việc quan trọng nhất—— việc học và người thân. Hiện giờ hấn học tập rất tốt, thân nhân duy nhất của hấn cũng thực vui vẻ nên hấn tự nhiên cũng thấy thỏa mãn.

Nhóm học sinh nữ vẫn luôn trộm nhìn hai anh em, khuôn mặt đỏ bừng, hồng tâm trong mắt loạn lóa. Ai nha, hai anh em Dư Sơ Lâm quả thật quá đẹp mắt! Vừa là học sinh đứng nhất lớp thành tích tốt, tình tình văn nhả lại còn đẹp trai, anh trai cũng là bộ dạng quân tử như ngọc, quả thật quá sáng mắt! Ài ài ài, quá kích động, đặc biệt là người anh trai, lớn lên giống như minh tinh vậy, ài ài ài ai.

Nhóm học sinh nam thì tràn ngập chua xót trong lòng, vì sao bọn họ vào lớp chuyên để muốn thể hiện chuyện” con trai nhà người” và “phụ huynh nhà người” cơ chứ? Phụ huynh gì đó, thật là ghét nhất!

Tầm mắt Lý Đào xoay chuyển trong phòng học, hấn quay đầu nhìn khuôn mặt cười của Dư Sơ Lâm, đôi mắt ưu sầu, ghé lên trên bàn. Toàn lớp cũng chỉ có vị trí của hấn là trống phụ huynh, cái cộ ồn ào trong phòng học có vẻ không chúc hợp nhau.

“Lý Đào, cái này cho cậu nè.”

Lý Đào dừng một chút, ngồi thẳng người và quay đầu lại, nhìn lòng bàn tay của Dư Sơ Lâm đang duỗi: “Làm cái gì?”

“Anh tớ mang đến, tớ ăn không hết, các bạn ăn giúp tớ đi.” Dư Sơ Lâm gãi gãi mặt, có chút xấu hổ. Hấn không nghĩ đến Lương Chu sẽ chuẩn bị kẹo ăn vặt để Lương Chu mang tới, hiện giờ trong bụng hấn toàn kẹo là kẹo, sách đều không thể đọc nổi... Lại cũng không phải là mời hợp phụ huynh tiểu học, cũng đâu cần phải mang kẹo tới cho bạn học...

“Tôi không ăn đường.” Lý Đào nhú mày, không nhận.

Dư Sơ Lâm nhìn ghé ngồi trống không bên cạnh hấn, không cầm lại kẹo mà ngược lại còn trực tiếp kéo tay hấn qua và cứng rắn nhét kẹo vào trong tay hấn, nắm tay hấn lại: “Không phải là đường, là chocolate, loại này không ngọt lắm đâu.” Nói xong thì buông tay ra, quay đầu cùng Lương Chu đang cầm quyển sách giáo khoa nói chuyện tiếp.

Giấy gói kẹo trong tay đâm chút vào tay, Lý Đào nhìn sườn mặt hấn, nhấp nháy môi, đem đường nhét vào trong túi, một lần nữa lại ghé lên trên mặt bàn.

Vương Chí không hiểu hành vi mặt nóng dán móng lạnh này của Dư Sơ Lâm, bĩu môi thấp giọng nói: “Cậu để ý nó làm gì, nhân duyên nó kém như vậy, đều là do tính tình thối kia gây ra.”

“Tất cả mọi người đều là bạn học, tốt mà, tớ vẫn còn ít kẹo hoa quả, dĩ có vẻ rất thích, cậu mau cầm hết đi.” Dư Sơ Lâm cười nói sang chuyện khác, cúi đầu khơi mào lấy kẹo hoa quả ra. Tính tình Lý Đào đúng là khó ưa nhưng bản tính không xấu, hấn cũng hiểu cảm giác mất mát khi phụ huynh mình không tới họp, lúc này, có người nói chuyện với hấn sẽ làm hấn dễ chịu hơn nhiều.

“Cậu thật là tri kỷ, mẹ tớ sẽ rất nhanh đem cậu thành con trai ruột.” Vương Chí kêu rên.

“Lại nói loạn nữa rồi.” Mẹ Vương cười nắm nhẹ hấn, vui đùa nói: “Bạn học Sơ Lâm, xem bộ này của con kia, cẩn thận mẹ thật sự không cần con nữa.”

“Mẹ!”

Mọi người cười vang, không khí lại náo nhiệt vài phần.

Lý Đào nghe tiếng cười đùa ở phía sau, lấy ra một viên đường, mở ra nhét vào trong miệng, đem mặt vùi vào khuỷu tay..... Ừm, ngọt.

Lương Chu buông sách giáo khoa trong tay xuống, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lý Đào vẫn nằm bò như cũ một cái, duỗi tay sờ sờ mái tóc mềm mại của Dư Sơ Lâm, quả nhiên vẫn là đứa nhỏ nhà mình tốt nhất.

29. Chương 29: Ngâm Suối Nước Nóng

Sau cuộc họp phụ huynh là một kỳ nghỉ ngắn hạn, Chu Hòa ngày nghỉ đầu tiên đã hứng thú vội vàng tìm tới cửa, nói muốn mang Dư Sơ Lâm đi “đổ mồ hôi tuổi thanh xuân”. Lương Chu đen mặt đưa họ ra cửa, sau đó lại đem mặt ngồi trên ghế sofa không nói một lời, lúc Lăng Xuân tới cửa cũng không có sắc mặt tốt để nhìn.

“Tớ cũng đâu lừa cậu? Sao lại bày mặt thôi chờ tớ?” Lăng Xuân nhướn mày, cảm thấy dạo này thằng bạn tốt cảm xúc có chút thay đổi thường xuyên, khác quá nhiều với bộ mặt nửa tháng không đổi, “Tớ nói này, cậu đang yêu à? Sao lại giống như dục cầu bất mãn vậy?”

“Dục cầu bất mãn?” Lương Chu càng đen mặt, “Đừng có nói lung tung, bảo cậu chuẩn bị đồ đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Đều đã chuẩn bị tốt, đúng rồi, tớ tới cũng muốn hỏi xem cậu có muốn đi du lịch không, Trương Khiêm tìm được một Nông Gia Nhạc chỗ này không tồi, gần đây còn có suối nước nóng, thế nào, có muốn đi chơi mấy ngày không?” Lăng Xuân chỉ chỉ ngực hân: “Vết thương cũng lành rồi, vừa lúc đi hoạt động gân cốt chút, có đi hay không?”

Lương Chu ngẫm lại Dư Sơ Lâm vừa mới ra cửa, gật đầu: “Đi, tớ mang theo Sơ Lâm cùng đi”

“Đúng vậy, nên để đưa nhỏ thả lỏng chút, cả ngày học tập, cũng không sợ học bị điên sao.” Lăng Xuân lấy điện thoại đi động ra: “Để tớ gọi điện thoại cho Trương Khiêm, bảo cậu ta an bài một chút đồ chơi thiếu niên thích.”

Lương Chu gật đầu, biểu tình cuối cùng cũng đẹp chút.

Kế hoạch du lịch ba ngày hai đêm cứ như vậy được định ra, Dư Sơ Lâm cả ngày trời lăn lộn mấy tiếng trên sân bóng rổ, ngày hôm sau lúc xuất phát cả người đều mệt mỏi, không ngừng xoa tay xoa chân, mày cũng nhăn nhó, hiển nhiên rất không thoải mái.

“Lần sau đừng có chạy loạn với Tiểu Hòa, hần từ nhỏ đã chắc nịch, không giống như em, muốn rèn luyện thì ở nhà có phòng tập thể thao, anh mang em cùng luyện.”

Lương Chu lái xe ra khỏi biệt thự, nhàn nhạt nói.

“Em chỉ là không khởi động tốt...” Dư Sơ Lâm muốn biện giải nhưng nhớ tới tình cảnh ném bóng rổ, mặt liền khổ, xoa xoa cái trán, thở dài: “Xem ra, bóng rổ không phù hợp với em, em cần tìm phương thức rèn luyện nhẹ nhàng khác thôi.”

Lương Chu gật đầu, duỗi tay sờ sờ đầu hân: “Lần này nghỉ ở nơi có suối nước nóng, em phải ngâm mình cho tốt vào.”

Dư Sơ Lâm còn chưa từng được tắm qua suối nước nóng, hân nghe vậy tinh thần tốt lên một chút, đối với kỳ nghỉ này cũng ít nhiều chờ mong.

Trương Khiêm lựa chọn sơn trang suối nước nóng rất đáng tin cậy, hoàn cảnh thanh tịnh thiết bị xa hoa — đương nhiên, cũng thực quý.

Nhưng dù quý cũng ngăn không được nhóm du lịch hoàng kim đẩy mình tới nghỉ ngơi!

Trương Khiêm buông tay, bắt đắc dĩ nói: “Người quá nhiều, phòng quá tải, không thể mỗi người một phòng, Lương Chu và Tiểu Dư ở chung một phòng, Triệu Tri và Tiểu Vận một phòng, tôi và Lăng Xuân ngủ một phòng, an bài như vậy không thành vấn đề chứ?”

Triệu Vận là con trai bảo bối của Triệu Tri, năm nay chín tuổi, rất bụ bẫm, lần này Triệu Tri đi du lịch cũng mang theo bé đi cùng.

Lương Chu nhìn Dư Sơ Lâm một cái, tự nhiên tán thành, nói: “Không thành vấn đề.”

Triệu Tri vốn muốn ở cùng một phòng với con trai, đương nhiên càng không thành vấn đề, cuối cùng chỉ còn Lăng Xuân vuốt cằm nhìn Trương Khiêm, cười như không cười.

“Biểu tình đó của cậu là sao, không muốn ngủ cùng tớ à? Trong phòng có hai cái giường, là hai cái giường đó.” Trương Khiêm trợn trắng mắt, quay đầu không thèm để ý tên bệnh thần kinh Lăng Xuân nữa, nói với Lương Chu và Triệu Tri: “Giường trong phòng hai người là phòng một giường lớn, không có cách khác, ở sơn trang suối nước nóng này phòng một giường tương đối tốt.”

Triệu Tri và Dư Sơ Lâm gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu biết, Lương Chu thì nắm thật chặt chìa khóa phòng, là phòng một giường sao?

Sau khi phân chia phòng xong, mọi người cầm theo chìa khóa phòng đến nhận phòng.

Dư Sơ Lâm đi lại ở trong phòng, nhìn qua cửa sổ cách đó không xa hình như là suối nước nóng ngoài trời, vui vẻ nói: “Anh, chúng ta khi nào đi Ngâm suối nước nóng?”

“Chờ tiêu hóa xong cơm tối thì sẽ đi.” Lương Chu trả lời, nhú mồm nhìn giường lớn ở giữa phòng, vẻ mặt trầm tư.

“Anh, anh nhìn chăm chăm giường làm gì, nhận giường à?”

Lương Chu hoàn hồn, lắc đầu: “Không có gì, đang nghĩ xem bữa tối nay nên ăn cái gì thôi.”

Dư Sơ Lâm càng khó hiểu: “Không phải đã nói là tiệc buffet* sao?”

“...Buffet phải lựa chọn quá nhiều, cho nên càng phải nghĩ thật cẩn thận.”

“Vâng.”

Nhìn em trai vui vẻ sửa soạn lại hành lý, biểu tình Lương Chu càng dịu dàng hơn, mồm rớt cuộc cũng hết nhẩn. Hai anh em ngủ chung một giường cũng thật bình thường, chỉ là do hấn suy nghĩ quá nhiều thôi.

Để sớm được đi ngâm suối nước nóng, mọi người ăn tối thật sớm. Buffet ở sơn trang suối nước nóng rất ngon nhưng ngại thân phận minh tinh của Lương Chu cho nên mọi người ai nấy đều ăn vội vàng. Sau khi tiêu hóa chút bữa tối, mấy người liền bảo Trương Khiêm đi thuê bể tắm nước nóng loại nhỏ để thoải mái ngâm mình.

“Vẫn là như vậy mới thoải mái.” Trương Khiêm cảm thán, ném nước vào mâm nhỏ, tay bóc vỏ quả trứng gà ăn: “Ba Lương Chu cũng thật là, sao lại để cậu đi làm diễn viên làm gì cơ chứ, đi chơi cũng thật khó khăn, lại nói cậu cũng đâu có thật tình yêu thích đóng phim, ồ, tớ nhìn kinh thương vẫn thích hợp với cậu hơn.”

Dư Sơ Lâm đang bóc vỏ trứng gà, nghe vậy thì tò mò nhìn Lương Chu.

Bởi vì liên quan đến nứt xương, Lương Chu từ khi vào suối nước nóng không đi quá xa, giờ phút này hấn đang thoải mái để chịu dựa vào vách dưỡng thần, so với ngày thường biểu tình càng thêm thả lỏng rất nhiều.

“Đóng phim cũng coi như là một loại rèn luyện, thương trường giới giải trí càng phải rèn luyện người, còn nữa, Vinh Quang là một công ty giải trí, nếu tớ điều hành mà không hiểu một chút thì sao có thể quản lý tốt được.”

“Cậu nói cũng đúng”. Trương Khiêm gật đầu, tay đẩy một phần nước trái cây cho Dư Sơ Lâm: “Tiểu Dư mau uống đi, nếu không thích loại này chúng ta lại đổi loại khác.”

“Cảm ơn anh!” Dư Sơ Lâm bưng lên uống một ngụm, híp híp mắt vừa lòng với nước trái cây này.

Lăng Xuân khẽ cười ra tiếng, trong mấy người cũng chỉ có hấn uống rượu, “Ba cậu bàn tính cũng thật chuẩn, đầu tiên để cậu lăn lộn trong giới giải trí một vòng, cầm giải thưởng ảnh để mới có thể thừa kế Vinh Quang, sau đó lại an bài Lương Kiến cho cậu luyện tập thành tài, thật sự là tâm tư lớn.”

“Ừ, xác thật đều vì tốt cho tớ, nếu tớ không có bản lĩnh, nắm giữ Vinh Quang sẽ bị người hổ chết.” Lương Chu hôm nay nói nhiều một chút, nhắc tới cha Lương, trong mắt hiện lên sự ôn nhu, “Nhưng mà chú út, hấn... Xem ra, cha tớ cũng không dự đoán trước được cục diện bây giờ.”

Triệu Tri ôm con trai Triệu Vận ngồi ở một góc, đang lột trứng gà giúp con trai, nghe vậy nói: “Hiện tại Lương Kiến đã bắt đầu nhảy nhót, muốn đánh bài tiến vào Hollywood, Dương Lâm cũng bí mật tiếp xúc với Vinh Hoa.”

Lời vừa nói ra, tâm tình đang tốt của mọi người đều giảm mất vài phần, Trương Khiêm càng thấy Dương Lâm phiền chết: “Đừng có đi chơi mà còn bàn chuyện công việc, mất hết cả hứng.”

Triệu Tri cũng biết mình mất hứng, nghe vậy cười cười, bắt đầu chuyển sang đề tài khác.

Dư Sơ Lâm bị lời nói của mọi người mà càng thêm tò mò với Lương Tri. Đối với người cha này, ấn tượng của hắn quá mức trống rỗng, trừ bỏ đạo diễn lớn, rất nghiêm túc, là một người tài hoa thì cái gì cũng không biết. Hắn cọt tới bên người Lương Chu, chọc chọc cánh tay của anh trai mình, thấp giọng hỏi: “Anh, Lương... Ách, cha là người như thế nào? Rất hưng dữ sao?”

Lương Chu vốn đang nhắm mắt dưỡng thần chợt thân thể cứng đờ, dịch dịch cánh tay của mình vừa mới bị chọc đến, mắt mở ra, nghiêng đầu rũ mắt nhìn Dư Sơ Lâm, ánh mắt đảo qua khuôn mặt đỏ bừng do ngâm trong suối nước nóng và bả vai gầy gò, quay đầu lại, uống một ly nước trái cây xong mới nói: “Cha rất ít nói, ngày thường cũng ôn hòa dễ nói chuyện, lúc quay phim có chút hưng dữ.”

“Vậy lúc ở chung với anh thì sao?”

Lương Chu lại lần nữa nghiêng đầu, nhìn tới ánh mắt tò mò khát khao của hắn đột nhiên cảm thấy mềm lòng, ngực ề ầm trướng trướng, dừng một chút mới bình tĩnh nói: “Cha rất bận, nhưng sẽ tận lực rút thời gian ở cùng anh, khi anh gặp rắc rối cũng sẽ mắng anh, nhưng trước nay chưa từng đánh đòn. Sau này thân thể cha yếu đi, chỉ có thể tĩnh dưỡng ở nhà, cũng rất quan tâm tới anh. Ông thích đưa anh đi xem phim, rồi để anh phân tích cốt truyện, dạy anh làm sao để suy diễn ra cảm xúc của các nhân vật. Cha... rất nghiêm túc lại không khắc nghiệt, dạy anh rất nhiều thứ, ừm, là một người cha tốt.”

“Vậy ông đúng là rất tốt.” Dư Sơ Lâm gật đầu, trong đầu phác họa hình tượng một người cha nghiêm túc, mỉm cười và đặt đầu lên bả vai của Lương Chu, thở dài nói: “Cha dạy anh nhiều thứ tốt như vậy, hiện giờ đổi lại anh lại dạy dỗ em, em lỗi to.”

Cảm giác da thịt chạm vào nhau thật kỳ quái nhưng lại ngoài ý muốn rất thoải mái, Lương Chu sờ sờ tóc của hắn, ánh mắt không tự chủ càng thêm dịu dàng: “Mẹ em cũng dạy em rất khá, chúng ta đều thật may mắn.”

“Vâng.” Dư Sơ Lâm cười tươi, còn vớt mâm trứng gà lên, động tác lưu loát bóc vỏ: “Anh còn chưa ăn trứng gà đi, để em bóc vỏ cho anh.”

“Được.” Hắn xoa bóp cánh tay Dư Sơ Lâm, đem tay bỏ xuống suối nước nóng, xoa xoa ngón tay: “Em quá gầy, về sau phải ăn nhiều một chút.”

Dư Sơ Lâm vui sướng gật đầu.

Lăng Xuân bưng chén rượu chậm rãi uống, tầm mắt ngẫu nhiên đảo qua hai anh em nhà Lương Chu, càng cười sâu hơn.

“Ai, Xuân Nhi, quan hệ của Lương Chu và Tiểu Dư tốt ghê, anh đều cho rằng hai người họ sống từ nhỏ với nhau, chắc chắn, nhiều biểu tình của Lương Chu kìa, còn có nhân khí hơn xưa.” Trương Khiêm bưng nước trái cây mang tới, một bộ tư thế chuẩn bị đùa giỡn.

Lăng Xuân liếc mắt nhìn hắn một cái, buông chén rượu, tay lấy khăn lông đặt lên trán, nhắm mắt dưỡng thần.

“...Đạo đức chút!” Trương Khiêm trừng mắt, lại nhìn bên Lương Chu, rốt cuộc không dám đi quấy rầy, thân mình vừa chuyển tiến đến bên người Triệu Tri. Hắn riu rít nói vài câu, Triệu Tri lại bất động như núi, ôm tiểu mập mập hết sức chuyên chú ngâm suối nước nóng.

... Lại một tên cầm thú không có nhân tính, lần sau không mang các người đi chơi!

Trương Khiêm nghiêng răng nghiêng lợi, đơn giản thay đổi mục tiêu, lôi kéo tay tiểu mập mập: “Tiểu Vận à, chú chơi với cháu được không?”

Tiểu mập mập trừng lớn đôi mắt, a ô một ngụm nhét một ngụm trứng gà cuối cùng vào trong miệng, phồng quai hàm nhai nhai, sau đó lại đẩy mâm nhỏ về phía cha mình, phồng bị nhìn Trương Khiêm.

“...”

Hắn vì sao lại tiện miệng mời cái lũ hỗn đản này đi Ngâm suối nước nóng chứ! Vì sao?

30. Chương 30: Nông Gia Nhạc

Mọi người ngâm nửa tiếng thì đi lên, sau đó trở về phòng tắm thay quần áo, sau đó lại tập trung ở quán canh bên suối nước nóng để uống canh bồi bổ.

“Giờ cả ngày mọi người đều ồn ào dương sinh, chúng ta thì sao?” Trương Khiêm uống canh xong, cả người lười biếng nằm liệt trên sô pha, sáng khoái nói.

Không ai phản ứng hắn, tất cả mọi người đều đang hưởng thụ sự thanh nhàn khó có được này, không nghĩ muốn cùng hắn làm chuyện vô bổ.

Trương Khiêm trợn trắng mắt, đơn giản lấy điện thoại từ trong túi ra chơi tiếp.

Cả phòng yên tĩnh lại, Dư Sơ Lâm uống xong canh, dựa vào trên sô pha có chút mơ màng sắp ngủ.

“Mệt nhọc?” Lương Chu để sát vào hắn, nhẹ giọng hỏi.

Hắn buồn ngủ chớp chớp mắt, xoa xoa bụng: “Vâng, ăn quá no nên không muốn động ạ.”

Triệu Vận cũng ghé vào lồng ngực Triệu Tri, cũng một bộ dáng sắp ngủ mí mắt rũ xuống, Lương Chu nhìn hắn, lại nhìn Dư Sơ Lâm, trong mắt nhiễm ý cười— ăn no liền ngủ, giống con lợn nhỏ.

...Nhưng cũng quá gầy.

“Chó chết, Dương Lâm gia nhập Vinh Hoa!” Trương Khiêm đột nhiên cảm di động nhảy lên, khiến Dư Sơ Lâm sắp ngủ quên bừng tỉnh, trợn to mắt nhìn hắn, trong mắt mang theo chút mờ mịt.

Triệu Vận đã hoàn toàn ngủ rồi, nghe thấy động tĩnh chỉ hơi bất an động động, thay đổi tư thế lại ngủ tiếp.

“Kêu cái gì, đi thì cứ đi.” Lương Chu nhíu mày nhìn Trương Khiêm một cái, trấn an xoa xoa đầu tóc Dư Sơ Lâm, đứng dậy dịu dàng nói: “Sơ Lâm, tỉnh rồi thì đừng ngủ, chúng ta trở về phòng đi ngủ.”

“A? Vâng.” Dư Sơ Lâm xoa xoa mặt mình nhằm giúp mình tỉnh táo một chút, hắn đuổi cái eo lười đứng lên.

Trương Khiêm cũng nhận thấy tiếng nói của mình quá lớn, vội dè giọng xuống, cầm áo khoác đứng dậy và đi theo bọn họ đi ra ngoài nhưng trong miệng thì vẫn cảm giận nói: “Vinh Hoa và Dương Lâm đều thật chán ghét, mỗi ngày ở trước mặt nhảy nhót, nghĩ muốn bóp chết quá.”

Lăng Xuân ngáp một cái, hắn vừa uống rượu xong lại uống thêm chút canh nên cũng có chút mệt nhọc: “Chờ cậu có thể bóp chết thực lực của bọn họ rồi hắn nói tiếp, cậu sao vẫn còn tinh thần như vậy, trở về phòng ngủ đi.”

Triệu Tri điều chỉnh tư thế ôm Triệu Vận, vừa đi vừa cảm thán: “Người trẻ tuổi tinh thần tốt ghê, anh lớn tuổi rồi không được lâu nữa.”

Trương Khiêm đảo mắt nhìn mặt mày thả lỏng quá độ của cả bọn, trán đầy hắc tuyến. Hắn tự hào mình đã bố trí hành trình vô cùng thoải mái, giờ nên lo lắng nhóm người này sẽ chưa già đã yếu, về hưu trước tuổi sao?

Dư Sơ Lâm bị vây không được, ngâm suối nước nóng thân thể cảm thấy mềm như bông, uống xong canh bổ thì oàn bộ dạ dày đều ấm áp, đầu óc càng thêm mơ hồ vài phần, sau khi chống đỡ tinh thần rửa mặt thay xong đồ ngủ mới bò lên trên giường, cái gì cũng không kịp nói với Lương Chu đã ngã người liền ngủ.

Lương Chu thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, buông áo ngủ, thò người lại gần giúp hắn đắp tốt cái chăn. Khi ánh mắt chạm tới khuy áo rồi loạn mà lung tung thì tay dừng một chút, sau đó cẩn thận với tay qua, giúp hắn cởi lại khuy áo và lần nữa cài đúng. Dư Sơ Lâm đang ngủ thì bị quây rầy mà giật giật, nghiêng cái thân và vùi đầu vào trong chăn.

Sao lại mê ngủ như vậy? Lương Chu kéo chăn, cũng không ngừng lại mà tiếp tục giúp hắn cởi nốt một cái khuy áo. Cổ áo ngủ có chút rộng, giờ bị cởi thêm một cái liền lộ ra xương quai xanh và một chút phần ngực.

Lương Chu dời mắt, gom chăn lại giúp hắn rồi cầm áo ngủ đi vào phòng tắm. Lúc rửa mặt vẫn còn nhớ tới làn da trắng nõn và bờ ngực hơi gầy của thiếu niên, hắn có chút hoảng thần, sau đó lại nhú mày lắc đầu. Sơ Lâm quá gầy, không được, phải nuôi cho béo chút, xúc cảm mới tốt (?).

Cẩn thận xóc chăn lên và nằm xuống giường, hắn nghiêng đầu nhìn Dư Sơ Lâm đang ngủ ngon lành, cẩn thận thổi khí, lấy tay tắt đèn ở đầu giường và nhắm hai mắt lại.

Nửa đêm, Dư Sơ Lâm mơ mơ màng màng bò dậy đi WC, khi trở về cũng mặc kệ mình ngủ ở đâu, trực tiếp sờ đến Lương Chu bên này, xóc chăn lên và bò vào, giật giật, cảm thấy có chút than thở liền đẩy “gối đầu” người vướng bên sang, phát hiện không đẩy được, đơn giản chân vắt, tay ôm “Gối đầu” tiếp tục ngủ.

Lương Chu bị lẫn lộn tỉnh, rũ mắt nhìn thấy cánh tay cánh chân đang ở trên người mình, lại nghiêng đầu nhìn cái cổ đang chôn vào sau cổ mình mà thở dài, hắn nghiêng người ôm chặt người vào trong lồng ngực, ngủ tiếp.

Dư Sơ Lâm có một giấc này ngủ vô cùng thoải mái, mộng cũng không hề gặp, khi tỉnh lại thì cảm thấy thần thanh khí sảng, cả người đều có sức lực. Hắn duỗi cái eo lười và nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, cười một cái thật tươi rồi đi sang mép giường chuẩn bị xuống giường rửa mặt.

Ủa, dép lê đâu rồi?

Lương Chu cả người hơi ảm từ phòng tắm đi ra, thấy hắn ngây ngốc ngồi ở mép giường, nhú mày hỏi: “Ngồi làm gì?”

“Em không thấy dép lê mình đâu cả?” Hắn gãi gãi đầu tóc rối loạn, mơ hồ nói.

Lương Chu rời tầm mắt khỏi mặt hắn, chỉ chỉ bên kia giường: “Bên kia kìa, mau đi thay quần áo đánh răng rửa mặt rồi đi ăn bữa sáng, sau đó chúng ta đi Nông Gia Nhạc câu cá.”

Nghe được câu cá, đôi mắt Dư Sơ Lâm nháy mắt sáng lên, gật gật đầu, bò đến bên kia giường đi dép lê vào và chạy vào phòng tắm.

Lương Chu nhìn theo hắn đi vào phòng tắm, quay đầu nhìn về phía giường ngủ ga giường lộn xộn, sớm để đầu óc tỉnh táo một chút, trên mặt có chút thắc mắc và bức bối.

Nông Gia Nhạc có rất nhiều người, Lương Chu lại đội mũ đeo kính, cẩn thận tránh nơi đông người, cũng may mắn không có ai nhận ra hắn.

Mọi người chuẩn bị đồ đến hồ nước, nhàn nhã ngồi câu cá.

Trương Khiêm không có hứng thú đối với hoạt động an an tĩnh tĩnh này, liền kéo theo Dư Sơ Lâm và tiểu mập mập Triệu Vận chơi cờ nhảy, bày hoa quả đồ ăn vặt trên bãi cỏ, ngược lại rất náo nhiệt.

Ánh mặt trời buổi sáng rất dịu, chiếu lên người cũng thực thoải mái. Lăng Xuân đặt cần câu tại chỗ, dọn ghế băng nhỏ đến bên người Lương Chu, dùng khuỷu tay chọc hắn: “Lại phát ngốc cái gì đấy, ngày hôm qua không phải là còn khá tốt sao, sao hôm nay mặt lại đen vậy, không ngủ ngon à?”

Lương Chu nhú mày, nỗ lực áp xuống bức bối trong lòng, cầm cần câu, hàm hồ nói: “Thức dậy hơi sớm.”

“Là tư thế ngủ của Tiểu Dư không tốt?” Lăng Xuân cười tủm tỉm, một bộ dáng “Cậu không vui thì tớ liền thấy vui vẻ”, trêu chọc nói: “Vẫn là vì cậu uống quá nhiều canh bổ, cho nên thật sự là dục cầu bất mãn?”

“Nói linh ta linh tinh!” Lương Chu tức giận vứt bỏ cần câu, đội mũ lên đi ra bên ngoài: “Tớ đi xem thực đơn bữa trưa nay, các người cứ chơi tiếp đi.”

Lăng Xuân sờ sờ cằm, híp mắt: “Phản ứng này... Hay là thật sự dục cầu bất mãn?”

Dư Sơ Lâm lớn lên trong thành phố lớn với mẹ, chưa từng tới nông thôn, nên giống như Triệu Vận đều nhìn gì cũng thấy mới lạ, lôi kéo Trương Khiêm hỏi không ngừng. Có người chơi cùng, Trương Khiêm cũng rất tận hứng, nước miếng bay tứ tung, một chúng cũng không ghét bỏ đối phương nhỏ tuổi hơn mình.

Bữa trưa là đồ ăn nhà nông, Dư Sơ Lâm ăn được hai bát xem như ăn uống khá tốt.

Lương Chu thì cả bữa đều xụ mặt, biểu tình chỉ tốt hơn khi nhìn thấy Dư Sơ Lâm ăn nhiều hơn một bát cơm, bọn Trương Khiêm không hiểu vì sao hần lại bị vậy, nhưng xét thấy từ trước mặt đen Lương Chu mới là thái độ bình thường thì cũng không chú ý nhiều.

Ngược lại là Dư Sơ Lâm không có thói quen Lương Chu nói ít như vậy, sau khi cơm nước xong thừa dịp mọi người nghỉ ngơi uống trà, hần bỏ qua Triệu Vận dụ dằng tới gần Lương Chu, dựa vào gần chỗ hần ngồi, thấp giọng dò hỏi: “Anh, anh làm sao vậy? Không vui à?”

Hơi thở ẩm áp phun lên cổ có chút ngứa, Lương Chu nháy mắt lưng thẳng thẩn, ngay sau đó lại cường bách chính mình thả lỏng lại, dựa vào lưng ghế, lắc đầu: “Không có gì, suy nghĩ chút chuyện thôi.”

“Là chuyện của công ty sao?” Dư Sơ Lâm nhú mày, cẩn thận nhớ lại: “Là bởi vì cái chị Lâm gì kia gia nhập Vinh Hoa sao? Chị ấy rất quan trọng sao?”

Dương Lâm? Chuyện gì liên quan tới cô ta.

Hần lắc đầu, ánh mắt đảo qua gương mặt trẻ con hơi phì của Dư Sơ Lâm, dời đi ánh mắt, thấp giọng nói: “Là chuyện xuất ngoại hợp tác, Quan Bác Văn sau khi gia nhập Vinh Quang muốn mời anh gia nhập quay chung một bộ phim. Bộ phim này đang bắt đầu tìm diễn viên bên Hollywood, đang tiến hành bước bàn bạc, nếu ổn thỏa sẽ phải xuất ngoại để quay phim, đây là bộ phim quốc tế, là cơ hội tốt cho Vinh Quang, hiện tại Vinh Hoa nghĩ gây sức ép cho Vinh Quang, nếu việc này thành công, suy tính của Vinh Hoa sẽ bị thất bại.”

Chuyện công tác Lương Chu chưa từng tránh hần bao giờ, cho nên Dư Sơ Lâm ít nhiều cũng hiểu tầm quan trọng của chuyện này, hần gơ tay vỗ vỗ bả vai Lương Chu, cổ vũ nói: “Anh cứ việc đi thôi, em tin tưởng anh có thể! Đừng tạo áp lực quá lớn cho mình.”

Nơi bả vai bị chụp có cảm giác kỳ quái giống như đuôi mèo đảo qua... thân thể Lương Chu lại bắt đầu cứng đờ. Hần giật giật, có chút không được tự nhiên. Tuy rằng hần đúng là bởi vì nguyên nhân này mà cũng không phải vì chuyện này mà tâm tình bức bối, nhưng công ty đúng là hao tổn không ít tài lực và nhân lực vì phim nhựa, hần cũng bỏ đi không ít tâm trí, nhưng hiện giờ nghe được lời cổ vũ của Dư Sơ Lâm, trong lòng hần thực hưởng thụ.

Hần gơ tay muốn giống như trước xoa xoa đầu tóc của đối phương nhưng ngón tay giật giật, rồi lại yên lặng thu trở về.

Buổi chiều bọn họ đi dạo quanh vườn trái cây, náo nhiệt hái mấy loại rau dại, thể nghiệm cuộc sống vất vả ” hần trích hòa hạ thổ” (1) của người nông dân, sau khi ăn cơm chiều ở Nông Gia Nhạc lại trở về khu nghỉ dưỡng tiếp tục ngâm suối nước nóng, sau đó mới trở về phòng liền ngủ một giấc ngủ tuyệt vời.

Lương Chu có chút buồn rầu đứng ở mép giường, nhìn thiếu niên đã ngủ say sưa, do dự một chút mới cẩn thận leo lên giường đi ngủ.

Nửa đêm này không còn xuất hiện chuyện đi tiểu ngủ sai giường nữa nhưng Dư Sơ Lâm vẫn mơ mơ màng màng lẩn qua bên này, tay chân quẩn lên, vùi đầu vào hõm vai hần rồi ngủ say.

Hần mở to mắt một chút, xoay người đưa lưng về phía Dư Sơ Lâm, nhưng tư thế này càng không ổn, hơi thở ẩm áp của đối phương phun lên trên cổ hần, tay thì đặt trên eo kích thích nổi tảng da gà trên người.

Một lần nữa lại nằm thẳng trở lại, hần trừng mắt nhìn trần nhà đen như mực, cảm thấy trái tim đập thật nhanh. Cẩn thận dịch ra bên ngoài thì kết quả Dư Sơ Lâm cũng dịch sang theo.

Gặp quỷ! Hần có chút chột vật mắng thầm, lần đầu cảm thấy Trương Khiêm nói không sai, hần xác thật là cảm thú!

P/s: Bắt đầu từ chương này, Lương Chu đã phát hiện tình cảm của mình giành cho Sơ Lâm không phải là tình anh em mà là tình yêu. Cũng không biết sẽ dần vật trong bao lâu nữa, và vượt qua để tỏ tình với Sơ Lâm ra sao?

Nếu chương trước anh khó giải thích cảm giác kỳ lạ đó thì chương này đã hiểu ra cảm giác đó chính là cảm giác “thích.”

(1) Hân trích hòa hạ thổ: là câu thơ trích trong bài Mẫn Nông của tác giả Lý Thân, thời Đường
Cổ phong (Mẫn nông)

Sừ hoà nhật đương ngộ

Hân trích hoà hạ thổ

Thuyền tri bàn trung xan

Lạp lạp giai tân khổ.

Dịch nghĩa

Cổ phong (Nhớ cảnh làm ruộng)

Cày đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày

Ai ơi bưng bát cơm đầy

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.

(Bản dịch Ca dao)

31. Chương 31: Hòa Hợp

Ngày hôm sau, mọi người đều ngủ nướng, sau khi nhàn nhã ăn xong bữa sáng thì đi dạo xung quanh, giữa trưa tìm một nhà hàng có hương vị tốt để ăn, sau đó mọi người tạm biệt nhau ai về nhà nấy, chuyến du lịch rất cuộc kết thúc tốt đẹp.

Dư Sơ Lâm bắt lấy đai an toàn, tầm mắt nhìn mặt đen của Lương Chu, do dự nói: “Anh, anh không ngủ tốt sao? Mắt đều có quầng thâm kìa.”

Lương Chu lắc đầu không đáp, lái xe nhập gara, tâm tình buồn bực đi vào biệt thự.

Dư Sơ Lâm đi sau một bước, có chút khó hiểu nhìn về phía Lăng Xuân đi về cùng xe với bọn họ: “Anh trai em làm sao vậy nhỉ? Sao nhìn không có tinh thần vậy?”

“À, không có gì.” Lăng Xuân cười tủm tỉm, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Có lẽ vì quá mức bổ dưỡng mà dục cầu bất mãn đi.”

“...”

Nghe được cái đáp án như vậy, Dư Sơ Lâm cũng không muốn đi hỏi lại Lương Chu rốt cuộc làm sao vậy, sau khi ngủ trưa lại bắt đầu vùi đầu vào làm bài tập — sau tháng mười một không lâu chính là thi giữa kỳ, hắn muốn giành top 1 trong kỳ thi này.

Lương Chu ngồi ở trong phòng thật lâu, cơm tối ăn vội vàng rồi lại lên tầng, lúc sau vẫn chưa từng ra khỏi cửa, Dư Sơ Lâm còn cho rằng hắn bận nên cũng không đi quấy rầy.

Qua tháng mười một, người đi học thì đi học, người đi làm thì đi làm. Lương Chu rốt cuộc cũng không lười biếng ở nhà nữa, hắn bắt đầu đúng hạn đến công ty làm việc, Hà Long rốt cuộc cũng không cần phải chạy tới chạy đi làm chân đưa văn bản lại đây nữa.

Kỳ thi giữa kỳ kết thúc không bao lâu, Lương Chu đã bay đi nước ngoài trao đổi hợp tác trong mười ngày.

Dư Sơ Lâm ngồi ở trong biệt thự trống rỗng, rốt cuộc cũng nhận ra một ít chuyện trước hắn không chú ý đến ... Dạo này, hình như Anh hắn đang trốn tránh hắn thì phải, hai người đã thật lâu không có tâm sự với nhau.

Hắn nhú mào, lấy ra di động, gửi tin nhắn.

“Anh, ở nước ngoài thế nào? Có hợp khí hậu không anh? Nhớ phải ăn cơm đúng giờ đấy.”

Sau một phút đồng hồ cũng nhận được tin nhắn gửi lại, nhưng chỉ có một chữ: “Ừ.”

... Trước sau chỉ một chữ ngắn như vậy, giống như không hề khác nhau.

Không đúng, khẳng định có chỗ không đúng. Hắn nhú mào cẩn thận nhớ lại, thật lâu sau, rốt cuộc cũng tìm được chỗ không đúng — anh trai hắn đã rất lâu không chủ động hỏi chuyện hắn, đều là mình hỏi chuyện anh ấy.

Sau khi phát hiện manh mối, chỗ khả nghi càng lúc càng nhiều. Sau thời gian giao lưu cũng ít đi, còn tránh tiếp xúc tay chân với mình, thời gian nói chuyện càng ngày càng ngắn, công tác càng ngày càng vội, về nhà càng ngày càng vắng...

Vì sao, là vì mình chọc anh ấy tức giận sao?

Hắn thực mờ mịt, lại cảm thấy khó chịu một ít, hắn đã cho rằng hai người họ ở chung rất khá ... Trước kia không phải thường xuyên thích sờ đầu mình sao, bây giờ là thế nào vậy?

Kỳ thi giữa kỳ đúng như ý nguyện của hắn, hắn đạt top 1, khuôn mặt thầy Cao phá lệ tươi cười. Hắn cầm tờ giấy xếp hạn gọi điện thoại nói cho Lương Chu tin tức tốt này, nhưng khi cầm di động trong tay lại do dự mà buông.

Bốn ngày, suốt bốn ngày. Hắn thử không chủ động liên hệ với Lương Chu, mà Lương Chu, cũng thật sự chưa từng có chủ động liên hệ với hắn.

Vương Chí thấy bộ dáng rầu rĩ không vui của hắn thì tò mò truy hỏi. Hắn do dự rồi liền đơn giản nói qua tình huống của hai người, chẳng qua đem thân phận thành người khác.

“Tiểu Dư, cậu đang yêu sao?”

“Hả?” Dư Sơ Lâm cảm thấy tư duy mình có chút không đuổi kịp đối phương.

Vương Chí cười dựa sát mặt vào, đâm lên ngực hắn: “Đừng giả bộ, cậu nói những điều đó chẳng phải là giống với thiếu nữ đang oán giận bạn trai vắng vẻ mình sao, nói đi, là con gái nhà nào câu đi hôn của cậu rồi?”

Dư Sơ Lâm bị lôi kéo mà càng mơ hồ không rõ, hắn một tay đẩy mặt Vương Chí ra, không còn muốn nói: “Cậu sao lại không đáng tin như vậy, không thèm nói chuyện với cậu nữa, bài tập vật lý sao rồi? Giáo viên nói cuối tiết này sẽ kiểm tra đấy.”

“Á, chết rồi, tớ quên mất tiêu rồi!” Vương Chí kêu rên, cuống quýt tìm bài vở trong ngăn kéo.

Lý Đào đang xem sách cũng do dự, há miệng, mặt liệt quay đầu nhìn về phía Dư Sơ Lâm: “Cậu không vui?”

“Hả?” Dư Sơ Lâm có chút ngoài ý muốn khi thấy hần chủ động nói chuyện với mình, chớp chớp mắt, cười: “Không có, tùy tiện tâm sự thôi, cậu đang đọc sách gì đấy? Trông không giống sách giáo khoa.”

Lý Đào đưa sách cho hần xem, cứng rắn nói: “Là sách chú tôi mang từ nước ngoài về... Cậu muốn xem không?”

Dư Sơ Lâm kinh ngạc, tiếp nhận rồi nhìn tờ bìa, sau phát hiện mình đọc không hiểu chữ viết trên bìa thì có chút hâm mộ nhìn Lý Đào: “Đây là chữ nước nào?” sau lại mở nội dung nhìn rồi có chút bất đắc dĩ trả lại sách cho hần, “Tuy rằng tớ rất muốn xem nhưng đáng tiếc, tớ nhìn không hiểu.”

“Vây thôi.” Lý Đào lấy lại quyển sách, quay lưng lại phía hần một bộ dạng vừa thối vừa nát hàng ngày.

Vương Chí gần như kinh ngạc mà bất ngờ nhìn một màn này, sau khi thấy Lý Đào bỏ trở về tiếp tục đọc sách mới tiến tới gần Dư Sơ Lâm, nhỏ giọng nói: “Nó vậy mà chủ động nói chuyện với cậu, thật thần kỳ.”

“Tất cả mọi người đều là bạn học, nói chuyện là bình thường.” Dư Sơ Lâm cười đẩy hần trở về, chỉ chỉ bài tập dùm đó trên bàn của hần, “Mau viết đi, chỉ còn ba phút nữa là tới giờ học rồi”

“A a a! Trời muốn diệt ta——”

Không thể hiểu được tự nhiên thấy rùng mình.

Dư Sơ Lâm ghen hống không thềm để ý tới Lương Chu, Lương Chu bên kia cũng không biết vì nguyên nhân gì, cũng không chủ động liên hệ với hần. Thi thoảng cũng chỉ gọi điện báo bình an cho dì Lưu, hai ba câu lại treo máy.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mười ngày sau, Lương Chu không có trở về. Dì Lưu gọi điện thoại hỏi thì nghe Lương Chu trả lời đàm phán rất thuận lợi nhưng yêu cầu phải lưu lại nước ngoài một đoạn thời gian để xác định cụ thể việc hợp tác.

Sự chờ mong trong mắt Dư Sơ Lâm dần tắt, hần nhìn dì Lưu buông điện thoại, ánh mắt mờ mịt nhìn đi động của mình, thất thểu trở về phòng.

“Đây là làm sao vậy...” Dì Lưu nhìn bóng hần đi lên tầng, ưu sầu thở dài, “Hai anh em nhà này là làm sao vậy, lúc trước chẳng phải còn tốt đẹp sao, sao đột nhiên lại bất hòa vậy.”

Bác Hà cũng nhíu mày suy nghĩ, lắc đầu không hiểu, sau đó mang theo nước ấm đi hoa viên.

Quan Bác Văn thấy Lương Chu nhìn chằm chằm đi động sững sờ, cười lắc đầu, trong mắt là sự bồn chồn không hợp với vẻ ngoài nho nhã của hần: “Đây là làm sao vậy? Cãi nhau với bạn gái à?”

“Không phải bạn gái.” Lương Chu cất điện thoại đi động vào trong túi, xoa xoa ấn đường, bưng cà phê lên uống một hớp lớn..... Ừm, thật khổ.

Quan Bác Văn nhướn mày: “Đó là bạn trai?”

Tay Lương Chu run lên, ly cà phê ly không giữ được mà rơi xuống bàn sau đó lăn một vòng làm bầm khăn trải bàn.

“Thật đúng là.” Quan Bác Văn huyết sáo, vui sướng khi người gặp họa nói: “Ai nha, các fan nữ của cậu sẽ tan nát cõi lòng, nữ diễn viên trong công ty muốn tiến cử sẽ hận chết cậu.”

“Đừng nói bừa, tôi bây giờ sao có thời gian yêu đương.” Lương Chu tránh đi tầm mắt hần, nhắm mắt dựa lưng vào ghế, trên mặt tràn đầy mệt mỏi.

Quan Bác Văn thấy thế cũng không hề trêu ghẹo, ngược lại quan tâm nói: “Cậu đừng có cố quá, không có hợp tác lần này thì còn có lần sau, hà tất phải ổn định quan hệ với mấy lão quỷ kia, cậu liên tục làm như vậy chỉ khiến thân thể suy sụp thôi.”

Lương Chu xua xua tay: “Không đua không được, công ty hiện tại tuy rằng có nhiều nghệ sĩ nhưng rất cuộc cũng không có mấy người có tiềm năng, làm tốt quan hệ với bên này cũng tốt cho sự phát triển lâu dài của công ty, lại nói, cũng là thời điểm bồi dưỡng vài người ổn định rồi.”

“Ai, ai, không phải còn có anh đây sao, anh còn chưa đủ là đại bài hay sao?” Quan Bác Văn bắt mồm.

Lương Chu đen mặt âm trầm nhìn hấn: “nếu anh không ồ ào đòi giải nghệ thì em xác định sẽ làm chậm tuyển phát triển này một chút.”

Quan Bác Văn sờ sờ cái mũi, không nói.

Ngay khi tâm tình Dư Sơ Lâm đang áp lực thì Dư Tu ở thành phố W lại bắt đầu tìm đường chết. Dư Tu bị tòa án phán trả lại khoản tiền bồi thường, gấp đến độ thiếu chút nữa phải bán nhà bán xe, nhưng đột nhiên có một ngày, áp lực từ tòa án biến mất, tên quý luật sư Lãng kia cũng không thúc giục hấn nữa, sinh hoạt lại một lần nữa như ánh mặt trời lên. Hấn vừa mới bắt đầu kinh ngạc khó hiểu, mỗi tháng thành thành thật thật trả tiền đúng hạn, sau đó thấy không có ai đến thúc giục thì đánh bạo lậu một lần. Hấn đợi thật lâu, phát hiện tòa án và luật sư Lãng kia thật sự không hề thúc giục hấn nữa thì dần dần vênh mặt lên.

Hấn tưởng cháu ngoại trai mềm lòng buông tha hấn nên vứt luôn chuyện này ở sau đầu. Cũng là hấn gặp may mắn, sau khi không công tác nữa thì làm buôn bán, cứ nhiên kiếm được chút tiền lãi. Tâm lớn, đi làm có chút tiền lương đâu bằng buôn bán, hấn liền tiếp tục làm con buôn.

Chu Mai thấy sự nghiệp của chồng có khởi sắc liền bắt đầu cân nhắc việc chuyển công tác tới Thành Hàn, kết quả cô ta vừa nhắc tới liền bị Dư Tu ngang ngược mắng một trận, nói thẳng cô ta không tính toán làm buôn bán kiếm tiền còn làm nghề giáo làm cái gì. Cô ta không phục, nhưng nghĩ tới nợ nần và số tiền Dư Tu kiếm được gần đây thì cũng dần mềm lòng, khế căn môi cũng bắt đầu hỗ trợ Dư Tu.

Hai người thức khuya dậy sớm, cực cực khổ khổ kiếm được không ít tiền lãi. Nếu bọn họ cứ tiếp tục phát triển chẳng phải sẽ sớm thành người giàu sao.

Nhưng Dư Tu là một nhân viên quen ngồi trong văn phòng thanh nhàn, sau nhiệt tình chuyển sang buôn bán nhưng vẫn đánh chủ ý tới Dư Sơ Lâm. Hấn hỏi thăm qua, anh trai khác mẹ của Dư Sơ Lâm là một kẻ có tiền, tuy rằng sống chết không hỏi thăm được nghề nghiệp của kẻ đó, nhưng thấy hấn phô trương luật sư tới khăng định không hề nghèo.

Dư Tu nhớ tới nợ nần trên người và số tiền không ít trong tay Dư Sơ Lâm thì tâm tư lại bắt đầu rục rịch. Nếu đoạt lại quyền giám hộ của Dư Sơ Lâm, vậy số nợ nần kia không phải sẽ không có sao. Còn có số tiền trong tay Sơ Lâm kia nữa, việc làm ăn của hấn đang cần tiền vốn, vừa vặn số tiền kia có thể lấy làm tiền vốn. Thằng nhãi ranh gần đây không còn thúc giục mình trả tiền, chắc là cũng mềm lòng với người cậu này, sao mình không nhân cơ hội này làm tốt quan hệ với nó để lấy lại quyền giám hộ?

Chu Mai nghe xong tính toán của hấn có chút chần chờ, hỏi: “nếu nó không muốn trở về thì làm sao đây?”

Dư Tu nhú mày, hấn thật sự chưa có nghĩ tới điều này.

Chu Mai khi làm giáo viên tiếp xúc không ít thứ, thấy hấn trầm ngâm không nói, tâm tư xoay chuyển liền nghĩ ra một chủ ý: “Nếu nó không muốn chúng ta cũng có biện pháp trị nó, nếu người giám hộ của nó giám hộ bất lực thì chúng ta có thể đoạt được quyền giám hộ.”

“Có thể làm vậy sao?” Dư Tu hoài nghi.

“Tuyệt đối có thể thực hiện!” Chu Mai gật đầu.

Sau khi bàn thế này thế kia, như này như thế, ở đêm trước Giáng sinh Dư Sơ Lâm liền nhận được điện thoại “an ủi” của Dư Tu. Hấn vốn dĩ tâm tình đang kém, lại thấy sự ghê tởm của Dư Tu càng khiến tâm tình khó chịu. Sau khi treo điện thoại, hấn lại nghĩ mà tắt hấn điện thoại.

Dù sao Lương Chu cũng sẽ không liên hệ với mình, có cầm di động cũng vô dụng, không bằng tắt đi! Hấn quyết định sau khi Lương Chu trở về sẽ thay đổi số di động khác.

Dư Tu đen mặt buông điện thoại, cũng không thèm nghe Chu Mai thò đầu qua hỏi chuyện, hừ lạnh một tiếng, nếu lấy được địa chỉ của Dư Sơ Lâm rồi — không nhận điện thoại đúng không, vậy thì hấn đành phải mạnh bạo!

Cũng không biết hấn dùng biện pháp gì mà có thể lấy được địa chỉ hiện tại của Dư Sơ Lâm từ hộ gia đình mua căn hộ của Dư Sơ Lâm phòng.

Vừa nhìn thấy địa chỉ trong tay, trong lòng hẳn chính là vui vẻ — Dư Sơ Lâm hiện tại sống chính là ở trong một ngôi biệt thự! Lương gia kia quả nhiên rất có tiền! Nói không chừng sau khi lấy được quyền giám hộ của Dư Sơ Lâm còn kiếm được chút tiền từ Lương gia kia.

Sau khi không mang theo di động, Dư Sơ Lâm cảm thấy trong lòng có chút vắng vẻ, nhưng lại cảm thấy thiếu thứ vương bần thì càng có lợi cho việc học.

Trường trung học số 2 thành phố thường xuyên có các kỳ thi, thi tháng, thi quý, thi giữa kỳ, thi cuối kỳ ... Còn có các bài thi lớn có bé có trong lớp, quả thật muốn ép khô người ta. Bởi vì gần đây trạng thái không tốt nên trong một bài thi trên lớp mới vừa qua, Dư Sơ Lâm phát huy không tốt mà rớt xuống vị trí top 2.

Lý Đào nắm bảng xếp hạng, quay đầu nhìn cái mặt Dư Sơ Lâm vẫn luôn mỉm cười nói chuyện phiếm với Vương Chí, hừ lạnh một tiếng, mặt càng khó coi.

“Sơ Lâm không có việc gì chứ, lần này cậu không phát huy tốt, lần sau tớ sẽ lại top 1.” Vương Chí an ủi.

Dư Sơ Lâm buồn cười: “So với cái này, tớ càng muốn nhìn xem cậu top 1 sẽ là bộ dạng gì?”

Wang Chi ném cho hắn một ánh mắt xem thường, xoay người ngồi trở lại. Học giỏi thật chán ghét!

Lễ giáng sinh ở trường học có một phong trào tặng nhau quả táo, nhân khí của Dư Sơ Lâm rất tốt nên hơn nửa nữ sinh trong lớp đều tặng cho hắn, hắn trừng mắt nhìn một đồng gói quả táo đủ loại màu sắc mà bất đắc dĩ cười.

Này thật là... Gặp quý.

Hắn xoa xoa cái trán, lúc tan học giữa trưa đi mua một đồng chocolate trở về để tặng các bạn nữ xem như cảm ơn quả táo các cô đã tặng.

Các nam sinh thực hâm mộ ghen tị, nhưng thấy thái độ thoải mái hào phóng của hắn cũng không dám nói cái gì, đành phải phần nộ rít gào trong lòng, thành tích tốt, đẹp trai, tốt tính, trong nhà lại có tiền, quả thật là kẻ địch quá lớn! Trước kia còn có thể ghét bỏ hắn lớn lên, hiện giờ thân cao lên, quả thật không phải là người!

Sau khi tan học, hắn mang theo một đồng lớn quả táo trở về nhà, vừa mới ném cặp sách ở trên sofa, di Lưu đã vui mừng chạy từ trong phòng bếp ra, trên tay còn bưng một nồi nước thơm phức mũi.

“Cậu chủ Sơ Lâm đã trở về rồi sao, mau đi rửa tay, hôm nay có ăn ngon đấy”

Dư Sơ Lâm thấy mặt mày bà hồng hào, cũng vui vẻ cười theo, sau đó mang táo đặt lên trên bàn, cũng bắt đầu tháo giấy bọc ra: “Hôm nay là ngày lành gì vậy, mùi thơm này, chắc chắn là được ăn ngon không ít.”

“Là cậu chủ đã trở về.” Di Lưu nói xong thì lui về phòng bếp, thanh âm từ xa truyền tới: “Cậu chủ Sơ Lâm, cậu mang nhiều táo từ đâu về vậy, còn một đồng quà gói xinh xắn như vậy, là bạn gái tặng sao?”

Động tác bóc giấy gói chậm lại, có chút mờ mịt cũng có chút chần chờ: “Anh cháu ... đã trở về?”

“Đúng vậy, đúng vậy, buổi chiều về tới, ngồi mười mấy giờ máy bay còn đang khó chịu vì sai giờ đấy.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng trên cầu thang truyền tới, thân thể hắn cứng đờ, nghiêng người nhìn lại.

Lương Chu giống như bộ dáng lần đầu tiên gặp mặt, một thân áo sơ mi màu xám, sống lưng thẳng tắp, mặt không biểu cảm, nhưng nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện tơ máu trong mắt hắn, che giấu dưới sự lãnh đạm là sự mệt mỏi.

“Anh ...” Dư Sơ Lâm cố gắng để khoe miệng cong nét cười, rõ ràng chỉ có hai tháng không gặp nhau mà thôi lại không thể tự nhiên chào hỏi, hắn nắm quả táo phát phát tay: “Anh đã về rồi, rửa tay ăn cơm đi.”

Lương Chu gật gù đầu, ánh mắt dừng trên quả táo và giấy gói quà xinh xắn, bước chân dừng một chút mới lại đi xuống, giờ tay sờ đầu hắn, nhớ nhung xoa xoa, sau đó khắc chế thu hồi: “Cao lên không ít.”

“Vâng.” Dư Sơ Lâm gật đầu, híp mắt cảm thụ sự ôn nhu đã lâu này, sự tủi thân tích lũy lâu ngày trong lòng bỗng sôi trào, lấy tay ôm lấy hắn: “Anh, hoan nghênh về nhà.”

Lương Chu đứng không nhúc nhích, cứng đờ thân thể, giơ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn rồi đẩy ra hắn: “Được rồi, lớn như vậy còn làm nũng, rửa tay ăn cơm đi.”

Hắn thuận theo lùi lại, rũ mắt đi thu dọn đồng giấy gói tán loạn trên bàn, giọng nói mang theo tiếng cười sự chờ mong hưng phấn trong mắt cũng có chút ảm đạm: “Em dọn xong đồng này sẽ đi, anh mệt thì đi ăn trước đi, em lập tức liền tới.”

Lương Chu nhìn chằm chằm đồng giấy gói trên tay hắn, ngón tay giật giật, bước nhanh đi qua người hắn.

Chờ người đi vào nhà ăn, Dư Sơ Lâm cũng chậm thu dọn đồng giấy gói lại, cuối cùng dần dần dừng lại... Không giống, thật sự không giống, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu...

Sau Giáng sinh là năm mới, các bạn học đều rất kích động.

Sau tiệc tối mừng năm mới, các bạn học cao hứng chạy ra khỏi cổng trường, chuẩn bị hưởng thụ kỳ nghỉ dài hạn trước khi thi cuối kỳ.

Chu Hòa từ lớp mình cũng chạy lại đây, bá vai Dư Sơ Lâm, hưng phấn nói: “Sơ Lâm à, đêm nay ngủ nhà tớ đi, cha mẹ tớ hôm nay không ở nhà, một mình tớ không chút thú vị, chúng ta chơi game suốt đêm nhé.”

Nghĩ tới Lương Chu từ sau khi trở về đều đi sớm về trễ, đôi mắt Dư Sơ Lâm ảm đạm, gật gật đầu: “Hay đấy, tớ còn chưa biết chơi trò chơi đâu.”

“Không sao cả, tớ dạy cho cậu! Chúng ta trước đi mua mấy đĩa trò chơi, mau đi nào, tớ biết một cửa hàng rất đáng tin đấy!” Chu Hòa cười tí mắt, trong lòng chiến hỏa hừng hực —— hắn hôm nay nhất định phải giúp tên mọt sách này mở ra cánh cửa thế giới mới!

Đường phố nơi bán đĩa trò chơi có chút hỗn loạn, bên trong đều có nhóm học sinh đi vào các tiệm, người rất nhiều nên cũng rất loạn, mỗi ngày đều một đường từ nhà tới trường nên Dư Sơ Lâm chưa từng đi tới nơi này, vì vậy cũng thấy có chút mới lạ.

“Cậu thích chơi trò chơi gì? Mạo hiểm kịch liệt một chút, thích nhập vai hay thích chiến đấu? Cậu lần đầu tiên chơi game, hay chơi trò chơi trí tuệ nhé? Tỷ như trò phá giải mê cung ...” Chu Hòa lựa chọn ở một quán nhỏ nhưng rất quan tâm sở thích của hắn.

Dư Sơ Lâm dắt xe đạp nghe hắn lải nhải, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, cũng thò mặt vào gần xem: “Tớ chưa từng chơi, cậu cảm thấy tốt thì chọn đi.” Nói xong, hắn quét một vòng trên quầy hàng, ánh mắt không cẩn thận liếc mắt nhìn thấy hình bóng quen thuộc, trong lòng cả kinh, vội vàng nghiêng đầu nhìn kỹ lại nhưng cũng không thấy nhân vật khả nghi nào.

Hắn nhíu mày, trong lòng có chút bất an, nhưng ngấm lại khoảng cách giữa thành phố W và thành phố B thì sự sốt ruột lại nuốt trở về bụng.

Hai người mua đĩa game cũng khá lâu, lúc trở về sẽ đi qua một hẻm nhỏ tới đường lớn, từ đường lớn sẽ trở về biệt thự, chỉ cần đạp xe bảy tám phút là tới nơi. Hẻm nhỏ rất dài, quanh co khúc khuỷu, ngày thường cũng không có mấy người đi qua.

Chu Hòa có chút hưng phấn xem đi xem lại mấy cái đĩa game, không ngừng thúc giục: “Chúng ta nhanh lên, có một trò game này chơi hay lắm, chúng ta về đầu tiên liền chơi cái này luôn!”

“Được.” Dư Sơ Lâm cười gật đầu, vừa mới chuẩn bị hỏi hắn rốt cuộc trò chơi gì mà lại hấp dẫn hắn như vậy thì sắc mặt liền thay đổi. Hắn duỗi tay kéo Chu Hòa, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía trước.

Chu Hòa cũng nhìn thấy phía trước có mấy thân ảnh, mới vừa bắt đầu hắn còn nghĩ rằng người khác cũng đi hẻm nhỏ nên không chú ý, nhưng bây giờ bị Dư Sơ Lâm kéo tay thì ngẩng đầu nhìn kỹ cũng phát hiện có điều không đúng.

“Đều mang theo nhiều gia hỏa, người tới không có ý tốt.” Chu Hòa nhíu mày, quay đầu nhìn về phía sau, quả nhiên cũng có mấy người đang chậm rãi tới gần. Hắn đẩy Dư Sơ Lâm ra phía sau người, thấp giọng nói: “Chúng ta bị vây đánh.”

Bóng người đến gần thì đều nhìn thấy là những tên con đồ tóc nhuộm lung tung, trong tay cầm gậy gỗ ổng thép, ánh mắt khinh miệt rõ ràng là có ác ý.

“Các người muốn làm gì? Muốn tiền chúng ta sẽ cho, đừng đả thương người.” Chu Hòa biết phụ cận trường học có một đám côn đồ chuyên cướp tiền của học sinh, thấy tư thế này của bọn họ thì liền cho rằng là những kẻ đó. Nếu hôm nay chỉ có một mình hắn ở đây, hắn có thể nghĩ cách chạy thoát, nhưng hôm nay lại có Dư Sơ Lâm đi cùng, với thân thể bé nhỏ kia liền biết không thể chịu nổi hai gậy, vẫn là bỏ bớt tiền thì tốt hơn.

Một tên côn đồ đứng ở đằng trước đập gậy gỗ trong tay nhìn về phía Dư Sơ Lâm, hắn đánh giá một phen rồi lại lấy ảnh từ trong túi ra nhìn lại, vẫy vẫy tay: “Là tiểu tử này, đánh cho ta, chú ý đừng có đánh chết.”

“Ta phi! Một đám du côn!” Thấy bọn họ là có ý đồ mới tới, Chu Hòa ném cặp sách xuống mặt đất, nâng xe đạp Dư Sơ Lâm lên và chạy qua, nhưng hắn lại chạy về hướng khác.

“Đi mau, bọn họ là tới tìm đánh cậu.” Tên lưu manh đứng đầu né tránh không kịp, vừa vịn bị xe đạp tông trúng, tức khắc nổi giận vung gậy gỗ trong tay lên: “Ngăn bọn họ lại, đánh!”

Dư Sơ Lâm trầm lặng, chạy theo Chu Hòa ra ngoài nhưng mới lao ra hai bước đã bị ngăn lại, sau lưng có tiếng gió, hắn vội lùi kéo Chu Hòa nghiêng người, lưng dựa vào vách tường, vừa lúc tránh thoát một ống thép bị ném tới.

Ống thép nện xuống nền gạch xi măng tạo nên một tiếng “rầm” giòn vang, biểu tình của hắn lập tức thay đổi, nếu một gậy này đánh lên trên người thì cũng bị gãy mất mấy cây xương —— này quả thật là đàn lưu manh tới!

“khốn kiếp, các người lũ vương bát đần!” Chu Hòa nổi giận lại đẩy Dư Sơ Lâm về phía sau mình và phóng tới gần một tên côn đồ: “Trốn sao! Xem tiểu gia ta dạy dỗ lũ du thủ du thực các người một chút!”

Dư Sơ Lâm sao có thể an tâm tránh ở phía sau hắn, hơn nữa, đối phương nhiều người như vậy, hắn muốn tránh cũng trốn không thoát, huống chi, hắn một chút cũng đâu nghĩ sẽ trốn.

Hắn nện cặp sách vào mặt một tên lưu manh, chân vừa nhấc đá ngã một tên khác, khom lưng đoạt lấy ống thép trong tay đối phương, đột nhiên đánh tới cái tên vừa bị nện cặp sách vào mặt, lưu loát mà giải quyết đánh hắn ngã, sau đó rất nhanh xoay người đập một chân lên tên lưu manh vừa mới bò dậy: “Chu Hòa, tự bảo vệ mình cho tốt, đoạt vũ khí của bọn họ, đừng để ống thép đánh trúng.”

Chu Hòa nghe thấy động tĩnh sau lưng thì nóng nảy, cũng cướp đoạt được một cây gậy gỗ trong tay một tên lưu manh, bớt thời giờ quay đầu lại nhìn thì kinh ngạc: “Nhìn không ra nhé, Sơ Lâm cậu còn có chút tài năng, tớ còn nghĩ cậu sẽ bị dọa cơ.”

Vô nghĩa, lúc mới đầu vào tù, hắn bị không ít người bắt nạt, nghĩ không muốn bị đánh thì phải đánh trả, tuy rằng sau này đổi nhà tù khác, hoàn cảnh bình thản hơn một ít nhưng những thủ đoạn âm ngoan đánh nhau đó thì hắn không có quên.

Sinh hoạt yên ổn, hắn mừng rỡ làm người hiền lành ôn hòa, nhưng nếu có người muốn phá hư sự yên ổn của hắn ... Trong đầu hắn nhớ tới việc tên lưu manh đầu xỏ kia móc ảnh chụp ra xem, trong lòng cũng đã đoán được đôi phần vì vậy hạ thủ càng cay vài phần.

Mặc kệ là ai tính kế hắn, hắn đều sẽ mạnh mẽ tóm được hắn!

Nhóm lưu manh này không nghĩ tới hai người có thể đánh trả, đặc biệt là tên gầy gò như nhược đã trắng sạch sẽ kia, nhìn không ra là gia hỏa đánh nhau giỏi, hắn vậy mà lại là tên có sức chiến đấu mạnh nhất!

Tính sai.

Lưu manh đầu sỏ tàn nhẫn nhìn Dư Sơ Lâm, diên tiết vứt bỏ gậy gỗ trong tay, rút một thanh đao dài ở phía sau lưng, đẩy ra mấy tên thủ hạ mất đi sức chiến đấu mà cầm đao vọt qua.

Chu Hòa và Dư Sơ Lâm tựa lưng vào nhau, một gậy lại đánh tới một tên lưu manh, dư quang nhìn động tác của tên lưu manh đầu xỏ, đồng tử co rút lại, Chu Hòa nghĩ muốn kéo Dư Sơ Lâm đã không kịp, chỉ trừng lớn mắt, hét lên: “Sơ Lâm, né tránh!”

Hai người đánh tới hiện tại, ít nhiều cũng bị dính mấy côn, hành động cũng có chút chậm chạp. Dư Sơ Lâm nhìn thấy ánh đao nhưng thân thể lại bị hai tên lưu manh quần chặt, hắn lại bận tâm Chu Hòa tựa

lưng phía sau, cắn răng liều mạng bị đánh hai côn, nghiêng người đi về phía trước một bước, linh hoạt quay người, đánh một gậy lên cánh tay tên lưu manh đầu xỏ.

Một tiếng “rắc” vì xương vỡ vụn vang lên, tên lưu manh đầu xỏ kêu gào thảm thiết, nhẹ buông tay làm rơi đao trên mặt đất.

Dư Sơ Lâm ngăn công kích của hai người khác nhưng chân thì đá giữ cánh tay quỳ rạp xuống đất của tên lưu manh đầu sỏ, hấn nhát đao trên mặt đất lên và kê trên cổ tên lưu manh đầu sỏ, chân cũng dẫm trên ngực đối phương, hơi hơi dùng sức dẫm xuống, quát to với những người khác: “Đều dừng tay cho tao, Chu Hòa lại đây!”

Tên lưu manh đầu sỏ bị dẫm đau đến kêu gào thảm thiết, cánh tay bị gãy do ống thép đánh trúng cũng văng vẹo rũ xuống, sắc mặt tái nhợt.

Những tên lưu manh khác thấy vậy thì trong lòng cả kinh, tất cả do dự rồi dần dần cũng dừng động tác, Chu Hòa cảnh giác trừng mắt nhìn bọn họ, dần lui đến bên người Dư Sơ Lâm, nhẹ nhàng nhếch miệng sờ cánh tay: “Lũ du côn đáng chết, đau quá.”

Dư Sơ Lâm cảm kích liếc hẩn một cái, cúi đầu nhìn về phía tên lưu manh đầu sỏ còn đang kêu gào thảm thiết, trên môi nở một nụ cười lãnh khốc: “Là ai sai chúng mày tới đánh tao, nói!”

Tên lưu manh đầu sỏ kia cũng rất cứng đầu, dù đau như vậy nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó rống to với lũ lưu manh còn lại: “Thất thần làm gì, đánh cho tao! Không cần để ý đến tao!” Lần này cố chủ cho rất nhiều tiền, bị thương một chút cũng đáng giá!

Mất thấy những tên lưu manh khác lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch, ánh mắt Dư Sơ Lâm lạnh lùng, hẩn đứng dậy ném đao cho Chu Hòa, còn nắm chặt ống thép xong tay gõ trên đùi phải tên lưu manh đầu sỏ, “rắc” một tiếng, thân thể tên lưu manh đầu sỏ càng run rẩy hơn, trợn mắt hôn mê bất tỉnh.

Chu Hòa trợn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói: “Sơ, Sơ Lâm à, cậu, cậu sẽ không đánh chết hẩn chứ...”

Dư Sơ Lâm lắc đầu, khom lưng móc ảnh chụp từ trong túi của tên lưu manh đầu sỏ để nhìn, sau đó phát hiện người trên ảnh quả nhiên là hẩn, nhìn góc độ giống như là chụp lén hai ngày trước. Hẩn lắc lắc bức ảnh, ánh mắt đảo qua một đám lưu manh ngây ra như phỗng, cười đến dịu dàng: “Rốt cuộc là kẻ nào sai bọn mày tới đánh tao, nói hay không, nếu không nói tao đập tiếp chân khác của hẩn.”

Nhóm lưu manh này tuổi không lớn, nếu để xảy ra chuyện xấu nhất từng gặp là đánh người chết đưa tới bệnh viện, chưa từng gặp qua người như Dư Sơ Lâm đánh gãy đùi người ta mà mặt không đổi sắc, hù dọa người chết.

“Có nói hay không?” Hẩn cầm ống thép, uy hiếp để trên chân khác của tên lưu manh đầu sỏ.

Đám lưu manh run lên, vội vàng kể hết mọi chuyện bao gồm người liên hệ với bọn chúng trông như thế nào, là lúc nào liên hệ với bọn họ, hứa hẹn chỗ tốt nào, vân vân.

Dư Sơ Lâm càng nghe sắc mặt càng trầm, tay nắm ống thép tay cũng càng chặt.

Chu Hòa nhìn mà kinh hãi, nhìn tên lưu manh đầu sỏ nằm trên mặt đất hồi lâu không có động tĩnh, hẩn không biết có nên mở miệng đánh vỡ sự trầm lặng này hay không.

Cũng không cho hẩn có cơ hội rồi rầm lâu lắm, từ xa truyền tới tiếng còi xe cảnh sát và tiếng bước chân dồn dập, mà trong đó còn có tiếng nồn nóng của một nam nhân phá lệ rõ ràng.

“Đồng chí cảnh sát, ở ngay phía trước, cháu ngoại trai của tôi không biết đã bị đánh thành cái dạng gì rồi, đám côn đồ kia thật là đáng giận! Cũng trách anh trai cháu ngoại trai của tôi, biết phụ cận trường học gần đây có chút loạn mà không có che chở chút, thật là qua loa!”

“Tiên sinh ngài đừng nóng vội, xe cứu thương đã ở bên ngoài, nếu thật bị thương, lập tức có thể cứu thương ngay.”

“Tốt tốt, ai, may mắn lòng tôi nghĩ tới xem đứa nhỏ này, bằng không cũng không biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì rồi, hy vọng đứa nhỏ không có bất trắc gì, không tôi sao không khiến chị tôi thất vọng chứ, tôi ...”

“Tiên sinh ngài đừng kích động, tình huống có lẽ.....”

Đối thoại đột nhiên im bặt, người tới đều trừng lớn mắt, có chút không thể tin được chính mình nhìn thấy gì.

Dư Sơ Lâm cảm ảnh chụp, trầm mặt đứng ở tại chỗ, thấy Dư Tu trừng mắt nhìn lại đây thì mỉm cười: “Cậu à, đã lâu không thấy, không nghĩ tới vừa mới gặp mặt, cậu đã tặng cho cháu một phần đại lễ.”

Cảnh sát nhìn một đám lưu manh lẫn lộn nằm trên mặt đất, lưng dựa tường đứng mà sưng sốt cứng khóe miệng, quay đầu lại nhìn Dư Tu: “Ông vừa nói cái gì? Thăm cháu ngoại trai thì thấy có lưu manh bắt nạt hẳn? Bị đánh thật sự thảm?”

Xung quanh thực náo nhiệt nhưng Dư Tu bị đôi mắt lạnh lẽo của Dư Sơ Lâm nhìn lại chỉ cảm thấy xung quanh yên tĩnh một mảnh —— đứa nhỏ này, giống như hoàn toàn không giống trước kia.

Khi Lương Chu nhận được điện thoại của cục cảnh sát gọi tới thì đang cùng Lăng Xuân ở bên ngoài ăn cơm.

Hắn hùng hực chạy đến cục cảnh sát, khi thấy một mình Dư Sơ Lâm không nhúc nhích ôm một chén trà nóng lẳng lặng ngồi trên ghế ở cảnh sát cục, ánh mắt trống rỗng mặt không cảm xúc thì trái tim căng thẳng, sau đó lại mạnh mẽ mềm xuống.

Những thứ rối rắm, âm u đó, sự sợ hãi làm hắn lo sợ đó, những băn khoăn không dám tới gần đó, tất cả đều chẳng có gì quan trọng, chỉ cần đứa nhỏ này bình an thì hắn đều có thể chịu đựng.

Hắn là người giám hộ của em ấy, không phải sao? Hắn còn gọi mình là anh trai cơ mà... Hắn tốt như vậy, tiếp nhận sự ủy lại thân cận của đứa nhỏ, bảo hộ em ấy lớn lên, này không phải đều là điều đương nhiên sao?

Nghĩ như vậy, nghĩ tới tránh né mấy tháng qua, đột nhiên hắn lại cảm thấy yếu đuối mà buồn cười.

“Sơ Lâm?” Hắn chậm rãi tới gần, vươn tay cẩn thận chạm vào khóe mắt xanh tím của đứa nhỏ.

Dư Sơ Lâm còn đang sưng sờ, nhiệt huyết ban đầu giảm đi, vết thương tồn tại trên người liền kiêu ngạo mà nhắc nhở hắn, vết thương trên khóe mắt bị đụng tới càng đau đớn gấp bội, hắn ngửa đầu ra sau, chén nước trong tay cầm không chắc mà bị bắn nước ra ngoài.

“Cẩn thận!” Lương Chu cuống quýt giữ tay hắn.

Hắn rút cuộc hoàn hồn, giương mắt nhìn về phía người đang khom lưng trước mặt mình, ánh mắt trống rỗng dần có tiêu cự, khóe miệng cứng nhắc lộ ra nụ cười tươi: “Anh, anh tới rồi.”

Lương Chu cầm chén nước trong tay hắn buông xuống, ngồi ở bên người hắn, dùng một chút lại giơ tay giữ bờ vai hắn, nhíu mày hỏi: “Sao lại thế này? Còn thương ở đâu?”

Ở chung tự nhiên như vậy, tiếp xúc thân mật như vậy, thật sự là lâu lắm rồi chưa từng được cảm nhận, tuy rằng miệng vết thương ở vai bị đè có chút đau nhưng hắn vẫn rất vui vẻ. Hắn không dám lộn xộn như sợ sự quan tâm mình vừa rồi sẽ biến mất không thấy, hắn cúi đầu, đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương: “Là bọn họ đánh em trước, em không muốn đánh nhau.”

“Anh biết, em đừng hoảng hốt.” Lương Chu nhìn bộ dáng đứa nhỏ cúi đầu sốt ruột giải thích, chỉ cảm thấy chua xót trong lòng, hắn vội vàng ôm sát đứa nhỏ, ôn nhu nói: “Bị thương thế nào, chúng ta đi bệnh viện.”

Dư Sơ Lâm lắc đầu, trộm nhích lại gần bên người hắn, chớp chớp mắt, che khuất sự lạnh lẽo trong đáy mắt: “Em không bị thương ở đâu cả ... Dư Tu ở bên trong, em phải đợi kết quả.”

“Dư Tu?” Lương Chu nhíu mày, mặt càng thêm trầm.

Lăng Xuân đau đầu đỡ Chu Hòa hoảng loạn la lớn đi tới rồi ném hắn tới ngồi bên cạnh ghế Dư Sơ Lâm, nói với Lương Chu: “Chuyện kia cũng được làm rõ rồi, Dư Tu kia cũng không biết nghĩ thế nào, lại tìm một đám lưu manh tới đánh Tiểu Dư, còn mình thì giả vờ vừa vặn nhìn thấy và giả bộ làm người tốt báo cảnh sát. Lại nói, hai đứa nhỏ này thân thể không tồi, nghe cảnh sát nói lúc họ tới đã thấy những tên lưu manh kia ngoan ngoãn như chim cút, tên lưu manh đầu sỏ kia chân tay đều bị gãy, đã trực tiếp bị kéo đi bệnh viện.”

Lương Chu quay đầu nhìn Dư Sơ Lâm, người sau quay đầu tránh đi tầm mắt của hắn.

Chu Hòa thì lại rất hưng phấn, biểu tình “thiên hạ đệ nhất trâu bò là gia”, cao hứng nói: “Các anh không biết đâu, đám lưu manh kia quả thật rất yếu, em mới trái quyền phải đâm...”

“Còn trái quyền phải đâm sao, miệng vết thương không đau?” Lăng Xuân nhướn mày, duỗi tay ấn mạnh lên vai hắn.

“Ngao! Xuân ca hạ thủ lưu tình!” Cả người Chu Hòa run rẩy như người bị thương nặng không thể cứu.

Lăng Xuân cười lạnh, càng ấn mạnh: “Xuân ca? Hử?”

Chu Hòa nhảy nhanh ba bước tránh thoát phạm vi công kích của hắn, khoanh tay trước ngực giống như hoa cúc khuê nữ bị xâm phạm, lắc đầu nói: “Không không không, Xuân Gia, Xuân Gia tha mạng.”

Bên này nháo đến vui mừng, bên kia Dư Tu đã bị hai vị cảnh sát mặt không biểu cảm mang ra, trên mặt hắn mang theo sự nôn nóng, còn đang biện giải, “Tôi thật sự chỉ vừa vắn đi ngang qua, tôi tới thành phố B làm buôn bán, chỉ là thuận tiện đi xem cháu ngoại trai, sao có thể cùng đám kia lưu manh có liên hệ, bọn họ đó là vu oan, đồng chí cảnh sát, tôi biết tôi không có tiền bằng Lương gia nhưng các người không thể bắt công như vậy mà loạn vu không tôi.”

Cảnh sát có chút không kiên nhẫn nhưng cũng không để ý đến hắn, đưa hắn trực tiếp tới trước mặt Dư Sơ Lâm, biểu tình ôn hòa hơn chút, nói: “Cậu học sinh này, Dư Tu tiên sinh nói chuyện này là hiểu lầm, hắn là cậu của cháu, cháu...”

“Hắn đúng là cậu của cháu.” Dư Sơ Lâm đứng dậy, mặt không cảm xúc, nói: “Nhưng cậu từ khi mẹ cháu qua đời vẫn luôn tính kế phần tài sản mẹ để lại cho cháu, còn nuốt không khoản tiền bồi thường tai nạn của mẹ cháu, quan hệ giữa cháu với cậu cháu rất kém. Đến nỗi ngay cả địa chỉ hiện tại và địa chỉ trường học cháu chưa từng có nói với cậu cháu.”

“Sơ Lâm, cháu nói bậy gì đó, cậu rõ ràng rất tốt với cháu, cháu...” Dư Tu tức khắc nóng nảy, đây quả thực là ăn trộm gà không thành còn bị mất nắm gạo, hắn vốn muốn cho những tên lưu manh kia đánh một trận Dư Sơ Lâm, còn mình thì đột nhiên xuất hiện cứu hắn để tăng độ hảo cảm, thuận tiện cũng hố Lương gia một tiếng “giám hộ bất lực” đúng lý hợp tình đoạt quyền giám hộ, nhưng ai có thể nghĩ đến thân thủ Dư Sơ Lâm lại tốt như vậy, nhiều lưu manh như vậy cũng không khống chế được hắn, ngược lại còn bị hắn lấy được bức ảnh chụp trộm kia.

Dư Sơ Lâm nhìn cũng không thèm nhìn Dư Tu, nói tiếp với cảnh sát: “Tòa án vẫn còn hồ sơ khởi tố của cháu với Dư Tu, hắn nuốt không khoản tiền bồi thường đến giờ còn chưa trả hết, cháu vốn dĩ niệm tình thân thích, không nghĩ bức quá tàn nhẫn, nhưng cháu không ngờ người cậu này còn muốn người đánh cháu.”

Ánh mắt cảnh sát nhìn Dư Tu giống như nhìn rác rưởi, hắn vắn tay Dư Tu đang uốn éo kéo về phía phòng tạm giam: “Ông bị bị ngờ có liên quan đến mướn người đả thương người, trước khi chuyện được làm sáng tỏ, ông cứ tạm thời lưu lại ở trong này đi.”

Dư Tu còn muốn nói gì đó nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lương Chu nhìn mình thì thân thể run lên, đột nhiên cũng không dám nói chuyện.

“Chắc chắc.” Lăng Xuân lắc đầu, hiển nhiên vô cùng ghét bỏ Dư Tu: “Tên này có chỉ số thông minh, tôi đều không đành lòng nhìn.”

Chu Hòa cũng là bộ dạng căm giận, gật đầu: “Quá ngu, sao Sơ Lâm lại có một người cậu ghê tởm như vậy.”

Dư Sơ Lâm nhếch môi đứng tại chỗ, các loại cảm xúc đan chéo trong lòng, cuối cùng hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn về phía Lương Chu, xả ra một nụ cười rất khó coi: “Anh, chúng ta về nhà thôi.”

“Được.” Lương Chu đỡ bờ vai hắn đi ra ngoài, đầu quay lại nhìn Lăng Xuân: “Chuyện ở đây giao cho cậu, hiểu chưa?”

Lăng Xuân nhú mày, cũng hiểu ý hắn đây là không muốn để Dư Tu được sống tốt, xua xua tay, thở dài: “Chỉ biết áp bức bạn tốt, giao cho tớ đi, khẳng định cho cậu một đáp án vừa lòng.”

Lương Chu mang theo Dư Sơ Lâm và Chu Hòa tới bệnh viện khám và băng bó vết thương. Lúc nhìn thấy vết bầm thâm tím trên lưng và bả vai của Dư Sơ Lâm thì bực bội đứng dậy đi vài bước, lúc này đột nhiên

hắn muốn hút thuốc.

Vết thương trên người Chu Hòa nhẹ hơn so với Dư Sơ Lâm, hắn trốn rất nhanh nên vết thương chỉ tập trung ở trên cánh tay.

Hai người lẩn lộn nên sớm đã đói bụng, sau khi về nhà thì vội vàng lấp đầy bụng, tùy tiện rửa ráy liền bò lên giường ngủ, chuyện chơi game sớm bị quên ở sau đầu

32. Chương 32: Kết Cục Của Dư Tu

Sau khi dàn xếp xong cho Chu Hòa, Lương Chu đi vào phòng Dư Sơ Lâm, hắn ngồi xuống bên mép giường, sờ sờ cái trán của đứa nhỏ, thấp giọng hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Dư Sơ Lâm vươn tay từ trong chăn ra, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay hắn, do dự thật lâu, mới hỏi: “Anh à, dạo trước... anh rất bận ạ?”

Lương Chu biết điều hắn muốn hỏi là chuyện hắn trốn tránh thời gian trước đó, trong lòng rất tự trách, trầm mặc thật lâu mới gật đầu: “... Đúng.”

Tay Dư Sơ Lâm nắm thật chặt, thân thể hơi nhích ra ngoài chăn một chút, ngửa đầu nhìn hắn, thấp thỏm hỏi: “Về về sau ... còn bận như vậy sao?”

Dư Tu xuất hiện gợi lên những ký ức u ám đời trước, thân nhân gần như là uy hiếp lớn nhất của hắn, từ đời trước đến đời này nhưng cũng chỉ là sự thiệt tình tương đối giữa người một nhà với nhau, sau khi mẹ hắn mất, Lương Chu liền trở thành ký thác chờ mong và cảm tình toàn bộ của hắn. Trong thời gian này, sự lãnh đạm khi ở chung khiến hắn không thể hiểu được, đồng thời cũng cảm thấy rất tội thân. Hắn không rõ hắn đã làm sai cái gì, nhưng giờ vẫn thấy Lương Chu thân mật quan tâm hắn như trước, hắn không muốn nghĩ tiếp nữa.

Lương Chu bị hắn nhìn như vậy, đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn ... Thôi, cứ như vậy đi. Hắn duỗi tay che đi đôi mắt của Dư Sơ Lâm, khom lưng, nhắm mắt cúi đầu hôn vào mu bàn tay mình một nụ hôn, sau đó nhanh chóng đứng dậy, rời tay đi tắt đèn bàn, ở trong bóng đêm thấp giọng trả lời: “Sẽ không ... Đã xong việc bận rồi, ngủ đi.” Ngày hôm sau, Lương Chu nghỉ làm buổi sáng mà ở nhà chơi và ăn bữa sáng với Dư Sơ Lâm và Chu Hòa.

“Anh họ, năm mới vẫn phải đi làm sao.” Chu Hòa vừa cắn bánh bao vừa hàm hồ hỏi.

Lương Chu đang đẩy sữa bò tới trước mặt Dư Sơ Lâm, trả lời: “Ngày nghỉ công ty giải trí ngược lại rất bận, buổi chiều còn có việc đã sớm bàn bạc, không thể không đẩy nhanh cho xong.” Nói xong lại nhìn về phía Dư Sơ Lâm, “Uống sạch sữa bò, anh sẽ cố hết sức về sớm một chút.”

Dư Sơ Lâm cười tủm tỉm gật đầu, “Tốt ạ.”

Đôi mắt Chu Hòa mê mang kỳ quái liếc mắt nhìn hắn một cái, lại kỳ quái liếc nhìn Lương Chu một cái —— sao lại cảm giác không khí có chút quái lạ.

Lương Chu đi rồi, hai người rủ nhau tới phòng khách, Chu Hòa vừa lấy tờ báo trên bàn đọc, phát hiện trên mục Giải trí có đăng tin tức về Lương Chu, còn có cả hình, là hình ảnh ngày hôm qua Lương Chu mang theo hai người đi tới bệnh viện kiểm tra. Chỉ đơn giản một bức ảnh chụp như vậy lại đưa tin lá cải, cái gì mà tiêu tiền lái xe say rượu trong đêm với mỹ nhân, Chu Hòa đọc mà cười đến đau cả bụng.

“Ai nha, anh họ thật là thảm, đi đâu cũng phải che đầu giấu mặt, bằng không lúc nào cũng đều có mặt đủ loại chuyện được đăng trên báo với Ti vi.

Dư Sơ Lâm cười cười, với người qua nhìn tờ báo thì thấy ảnh chụp rất mơ hồ nên yên tâm nói: “Đừng nói cái này, bài tập của cậu đâu, chúng ta học xong rồi lại chơi trò chơi.” Ngày hôm qua lúc ra khỏi Cục cảnh

sát, bọn họ đã được trả lại cặp sách và đĩa chơi trò chơi, tuy nhiên đĩa trò chơi bị dẫm hỏng vài cái, cũng may Chu Hòa mua khá nhiều cho nên còn lại hơn nửa vẫn có thể chơi.

“Ngày nghỉ đầu tiên ai lại làm bài tập chứ?” Chu Hòa kêu rên, nhưng thấy đáng về kiên trì của Dư Sơ Lâm, lại nghĩ tới tiếng học sinh giỏi lớp chuyên thì mình sẽ làm bài tập nhanh hơn, nên thành thành thật thật lấy sách vở ra làm bài tập.

Hai người vui đầu làm bài tập, cơm trưa cũng giải quyết luôn tại bàn, ăn xong lại làm tiếp. Tốc độ Dư Sơ Lâm nhanh hơn một chút, trong khi chờ Chu Hòa làm bài xong thì hắn bớt chút thời gian lên tầng mở lấy di động trong ngăn kéo và bật nguồn khởi động máy.

Sau khi khởi động điện thoại liền nhận được mấy tin nhắn, phần lớn đều là tin nhắn của Dư Tu gửi, hắn nhủ mày xóa hết tất cả. Khi xóa đến tin nhắn cuối cùng thì dừng lại — là tin nhắn của Lương Chu tin nhắn, xem lại ngày gửi là ngày Giáng Sinh hôm đó, chỉ có bốn chữ — “Anh sẽ về nhà.”

Nhớ tới lời nói ngày hôm qua của Lương Chu, hắn cong khóe miệng cười cười, lại nghĩ đi nghĩ lại, cẩn thận soạn một tin nhắn và gửi đi.

“Em và Chu Hòa đang làm bài tập với nhau, anh đã ăn trưa chưa? Chú ý nghỉ ngơi, đừng quá mệt nhọc nhé.”

Đợi một hồi, di động rung lên, nhưng không phải tin nhắn mà là Lương Chu gọi trực tiếp tới.

Dư Sơ Lâm đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương, cả người giống như lần không tìm được đường về nhà ở thành phố W mà nhận được điện thoại của Lương Chu, có chút ngốc.

Hắn thở sâu, cẩn thận nhận điện thoại nhưng lại không có nói chuyện.

“Sơ Lâm?”

Giọng nói dễ nghe truyền đến, hắn không tự giác nở nụ cười tươi: “Anh, anh hết bận rồi à? Đang ăn cơm à?”

“Ăn rồi, em và Chu Hòa thì sao?”

“Chúng em cũng ăn rồi, Chu Hòa làm bài tập xong muốn dạy em chơi game. Cái kia... Anh, anh buổi tối sẽ về nhà ăn cơm chứ?” Dư Sơ Lâm không thể không lớn tiếng nói to ... Thật tốt, quan hệ đã khôi phục như trước kia rồi.

“Ừm, sẽ trở về.” Lương Chu dựa người vào sát cửa sổ phía trước, trong mắt tràn đầy ý cười: “Đến lúc đó sẽ cùng ăn ngon với em và Tiểu Hòa, cũng chơi với các em.”

“Tốt quá, em sẽ chờ anh trở về! Chu Hòa đang ở dưới nhà gọi em, anh ... Gặp lại buổi tối”

Khóe miệng Lương Chu hơi cong: “Buổi tối gặp lại.”

Lương Chu thu hồi điện thoại, quay đầu chuẩn bị tiếp tục bàn công việc thì thấy biểu tình gặp quỷ đang trừng lớn mắt nhìn hắn của Trương Khiêm và Triệu Tri.

Quan Bác Văn thì lại thực bình tĩnh, khoan thai rót chén trà, phóng bom: “Thật ngọt ngào... Bạn trai bé nhỏ mới à?”

“Phốc ——” Trương Khiêm phun cà phê trong miệng ra, Triệu Tri quyết đoán cách xa, biểu tình rất là xuất sắc, “Cái gì cơ, thì ra ông chủ chúng ta thích đàn ông sao? Tốt, thật không ngờ ...”

Lương Chu khôi phục mặt than, cúi đầu nhìn văn bản: “Nói hươu nói vượn, mới vừa rồi là em trai tôi. Tốt, tiếp tục bàn công việc, lần này tổ chức tiệc mừng năm mới, Bác Văn không cần tham dự, đến lúc đó tôi cũng không đi, toàn bộ buổi tiệc do Triệu Tri anh chủ trì, nhìn xem có hạt giống tốt nào không.”

“Không thành vấn đề.” Triệu Tri nháy mắt tiến vào tác phong công việc, gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Trương Khiêm vẫn bị bát quái quanh quẩn trong đầu, cười hề hề nhìn qua, hỏi: “Lương Chu, cú điện thoại vừa rồi là Tiểu Dư gọi tới sao? Không phải là tiểu tình nhân của cậu hả? Biểu cảm lúc cậu nghe điện thoại, chắc chắn, quả thực giống như hoa nở vậy.”

Lương Chu đen mặt: “Đừng có nói lung tung nữa, liên hoan buổi tối tớ không đi, các cậu tự chơi đi, nhớ đấy.” Nói xong thì buông văn kiện, bước đi ra ngoài.

Mọi người nhìn bóng dáng hắt rời đi, Quan Bác Văn cười đầy hứng thú: “Đây chính là văn phòng của cậu ta, không phải chúng ta nên đi ra ngoài sao, sao lại là hắt bỏ chạy chứ? Chẳng lẽ là ... chột dạ?”

Trương Khiêm và Triệu Tri quay đầu nhìn hắt, thật lâu sau cùng dựng ngón cái. Chân tướng là đây.

Chu Hòa vì bị thương nên cả kỳ nghỉ năm mới đều ở nhà Lương Chu, Lương Chu vì việc này mà vô cùng bất mãn, còn Dư Sơ Lâm thì lại rất vui vẻ. Không có biện pháp, chơi trò chơi một lần đều không thể dừng lại!

Chu Hòa chứng kiến vẻ mặt biến sắc so với tốc độ còn nhanh hơn của anh họ nhà mình, mỗi lần đều là bộ dạng “đây là tôi đối xử dịu dàng với em trai tôi” đối với Dư Sơ Lâm, chuyển tới mình sẽ là “Đây là đứa nhỏ hư nhà ai lại tới ăn chực cơm nhà tôi còn không biết đi”, sự đối lập rõ ràng như vậy thật khiến lòng người đau buồn. Cũng may tâm lý hắt có tố chất tự vượt qua, da mặt đủ dày, có sự phòng tránh cực cao không sợ bị đông lạnh không sợ bị nóng cũng không sợ gặp lừa đảo. Chu Hòa tỏ vẻ, muốn hắt cút sao ... Ha ha.

Năm mới qua đi, Dư Sơ Lâm vì khôi phục quan hệ tốt với anh trai mà tâm tình cực tốt lại đi học, nhưng vết thương trên mặt lại khiến bạn học sợ ngây người.

Ai u, đây là tên trời đánh hốt hồn nào giám đánh vào mặt Dư soái ca của chúng ta!

Vương Chí nhìn khoe miệng thâm tím của Dư Sơ Lâm, sau đó lại nghe xong nguyên nhân thì đầu tiên là lòng đầy cảm phẫn khiển trách lũ còn đồ phát rồ, sau lại cười lớn dấm bàn đập ghế.

Lý Đào cũng phá lệ quay đầu nhìn chằm chằm mặt Dư Sơ Lâm một hồi, sau đó hừ lạnh một tiếng, quay đầu bò lên bàn sách đọc sách.

Dư Sơ Lâm bất đắc dĩ nhìn bọn họ cười.

Dư Tu lần này xem như hoàn toàn hết hy vọng, tên lưu manh đầu sỏ sau khi thú nhận bộc trực phạm tội, lại làm chứng Dư Tu thuê bọn họ đi đánh Dư Sơ Lâm, tiền đặt cọc đã đưa, tổng cộng sáu vạn đồng, tất cả đều còn ở trong nhà của hắt.

Tuy rằng Dư Sơ Lâm và Chu Hòa không bị thương nặng, nhưng đám lưu manh kia đều là trẻ vị thành niên, Dư Tu lần này thuê người đánh người, lại còn là xúi giục vị thành niên phạm tội, tội càng thêm tội, không thể phán nhẹ.

Cũng không biết Lăng Xuân làm thế nào mà một cơ hội biện bạch của Dư Tu đều không có, bằng tốc độ xử án rất nhanh đã bị dẫn đui về thành phố W giam vào nhà tù.

Có lẽ là ý trời, Dư Tu giống như đời trước của Dư Sơ Lâm, đều bị phán bảy năm tù, ngay cả nơi giam giữ cũng không xa nhau.

Lúc biết được tin tức này, Dư Sơ Lâm chỉ chớp mắt một cái, nhớ tới đủ chuyện ở đời trước, rốt cuộc hắt cũng cảm thấy được giải thoát.

Chu Mai sau khi biết Dư Tu ngồi tù thì rất nhanh khởi tố ly hôn, cô ta bán hết của cải đồ đạc trong nhà, mang theo Dư Bác mười ba tuổi biến mất tại thành phố W. Căn hộ bán quá mức phiến toái, nhưng thật ra còn giữ lại, nhưng Dư Tu thiếu nợ Dư Sơ Lâm còn chưa trả nên căn hộ kia được tòa án phán trả cho Dư Sơ Lâm.

Lăng Xuân hỏi hắt có muốn truy tìm Chu Mai hay không, hắt trầm tư thật lâu rồi lắc đầu. Chu Mai kia hiện giờ không có gia đình trụ cột, lại mang theo một đứa bé từ nhỏ được nuôi chiều lưu lạc bên ngoài, coi nhu cũng là báo ứng.

Căn hộ Dư Tu bị hắt bán giá thấp, tiền trực tiếp được quyên cho chương trình hy vọng —— coi như tích đức cho mẹ hắt, hy vọng bà kiếp sau được đầu thai tốt.

Việc này trôi qua mấy ngày thì hắt nhận được điện thoại của Dư Tu từ trong nhà tù.

“Súc sinh! Mày sao đối xử với cậu mày như vậy?”

Hắn buông bút, nhìn về tờ poster dán trên tường, cong miệng cười lạnh: “Dư Tu, ông có biết cái gì gọi là báo ứng trên đời không? Ông từ khi động tâm tư đối với tôi khi đó thì cũng đã định ra một kết cục đời này rồi... Yên tâm ở trong đó cải tạo đi, người xấu.” Nói xong trực tiếp cắt đứt liên lạc, lại nhắn tin cho Lăng Xuân nói về chuyện này một chút.

Có thể gọi điện thoại từ trong tù ra ngoài, xem ra móng vuốt của Dư Tu vẫn rất không sạch sẽ.

Lương Chu bưng sữa bò tiến vào, nhìn điện thoại trong tay hắn, hỏi: “Có điện thoại?”

Hắn quay đầu lại, buông di động, “Không có.....Anh, cuối tuần này anh có thời gian không? Chúng ta đi chùa miếu cúng lễ đi, em muốn lễ tạ thần linh.”

“Lễ tạ thần linh?” Lương Chu nhú mày, đặt sữa bò lên trên bàn học.

“Vâng.” Hắn ngửa đầu, nhìn ngũ quan Lương Chu dưới ánh đèn có vẻ nhu hòa rất nhiều, híp mắt nở nụ cười, “Em cảm thấy đời này em quá mức may mắn, có lẽ Bồ Tát trợ giúp em nên em muốn đi tạ lễ một chút.”

Lương Chu nhìn độ cong nơi khóe miệng của hắn, ngón tay giật giật, gơ tay dừng bên gương mặt của hắn, cuối cùng dừng ở trên đầu, xoa xoa tóc hắn, gật đầu, “Được, theo ý em.”

Nghỉ năm mới không lâu sau chính là kỳ thi cuối kỳ, tâm tình Dư Sơ Lâm rất tốt, phát huy không tệ nên lại thi giành top 1. Sau khi nhận phiếu điểm, hắn cười tít mắt, duỗi phiếu điểm ra trước mặt Lương Chu, người thì bỏ nằm trên vai hắn: “Anh à, em lại top 1, có khen thưởng cho em không?”

Hiện tại Lương Chu sẽ không vì Dư Sơ Lâm đột nhiên tới gần mà thân thể cứng đờ, hắn rất tự nhiên vỗ vỗ cánh tay đứa nhỏ, buông tài liệu và cầm phiếu điểm nhìn, gật đầu: “Đương nhiên là có, em muốn cái gì?”

Dư Sơ Lâm híp mắt nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không biết, tùy anh đưa đi.” Nói xong leo xuống người Lương Chu, một lần nữa ngã xuống thảm nhà, ghé mặt lên bàn trà làm bài tập nghỉ đông.

Trong mắt Lương Chu tràn đầy ý cười, tiếp tục cúi đầu cầm tài liệu xem.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-giam-ho>